

Giới thiệu Tiểu Thái Giám, Bồn Cô Nương Thích Người

Hàn Doanh xuyên về cổ đại trở thành cung nữ. Từ ngày đó cô quyết tâm quyền rũ lấy tứ hoàng tử để thoát khỏi cái cảnh nô tỳ.

Vị tứ hoàng tử mà Hàn Doanh để ý tuy bị câm, gốc từ nhỏ nhưng lại được hoàng thượng sủng ái và có diện mạo vô cùng tuấn tú.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bồn Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tại sao lại là cung nữ?

Hàn Doanh vừa quạt cho bếp cháy vừa ngáp ngắn ngáp dài. Mấy cái phi tần này rảnh rồi chẳng có việc gì làm còn đòi uống thuốc bổ, hại nàng phải ngồi trông thuốc đến nhàm chán.

Từ khi nàng xuyên qua cho đến giờ cũng đã được hơn hai tháng rồi, nhớ lúc mới tới đây nàng bị cái loại bếp này dày vò tới tê thâm, nảy sinh ý định... đập nát nó không dưới trăm lần. Tất cả đều tại tên khốn nạn Cô Mạc Nhiên.

Nhắc tới hắn liền tức giận không thôi, kiếp trước nàng yêu hắn đến tâm can cũng không cần, vậy mà hắn ngang nhiên đem phụ nữ về nhà diễn trò ân ái cho nàng xem. Nếu không nàng sẽ chết sao? Sẽ xuyên tới đây sao?

Haizz, xuyên thì cũng đành đi nhưng tại sao lại phải làm cung nữ? Nàng đường đường là phụ nữ thế kỉ 21, muốn ăn thịt thì sẽ ăn thịt, muốn ăn cá thì sẽ ăn cá. Khi không lại đến đây chịu kiếp người hầu, cả ngày phải làm việc, thức khuya dậy sớm, một chút tự do cũng không có.

Ngày trước đọc được mấy bộ tiểu thuyết xuyên không đều là nữ chính xuyên qua gặp lãnh đế chung thủy, vương gia thâm tình,... còn có chút hâm mộ, vậy sao khi nàng xuyên qua chỉ có thể làm một cung nữ ngày ngày bị ức hiếp? Ngoại trừ việc trẻ đi, từ 26 còn 16 tuổi thì chẳng có gì tốt. Rõ là lừa tình.

Hàn Doanh còn đang mải mê than thân trách phận lại nghe tiếng nhưng cung nữ khác trong nhà bếp bàn tán, một cung nữ trong đám nói:

“Hôm nay ta tình cờ nhìn thấy tứ hoàng tử nha!”

Các cung nữ liền sôi nổi: “Vậy sao, trông hắn ta như thế nào?”

“Vô cùng tuấn tú, đích thực là mỹ nam trong mỹ nam a, ta là nữ nhi mà nhìn thấy cũng còn phải ghen tị. Chỉ tiếc là bị câm, cũng không được thông minh như những hoàng tử khác.”

Cung nữ khác cảm thán:

“Người đẹp như vậy lại vừa câm vừa ngốc, thật là đáng tiếc.”

“Đúng là rất đáng tiếc, nếu như hắn ta chỉ bị ngốc thôi, tôi nhất định sẽ quyến rũ hắn ta nha, cho dù là thê tử của tên ngốc cũng là Hoàng tử phi a. Vậy mà...”

Hoàn Doanh ở một bên nghe mắt sáng lên, ý kiến không tồi, vừa câm vừa ngốc cũng không sao, chỉ cần không phải làm cung nữ nữa là được. Nghĩ thế Hàn Doanh liền lại hỏi cung nữ kia:

“Người gặp được tứ hoàng tử ở đâu?”

Cung nữ kia nhìn nàng, không chút thân thiện hỏi ngược lại:

“Người hỏi làm gì, đừng nói muốn đi quyến rũ hắn nha?”

Nàng cười cười:

“Không thể sao?”

Nàng ta nói giọng khinh thường:

“Cũng không xem lại bản thân người, xấu xí như vậy còn muốn trèo cao.”

“Ta biết bản thân ta không xinh đẹp gì cho cam, nhưng ít ra cũng còn được ở trong tầm cung hầu hạ Hoa phi nương nương, hơn hẳn người nào đó cả ngày chỉ có thể ở trong bếp, nương nương mà nhìn thấy chỉ sợ là sẽ không vui.” Hàn Doanh trên mặt vẫn là vẻ tươi cười, lời nói ra lại làm cung nữ kia tức đến mặt đỏ tía tai.

Nói xong còn ngang nhiên bung chén thuốc đi ra ngoài, đắc ý không thôi. Nhưng cung nữ kia nàng không cãi lại là lo nghĩ cho cái mông của nàng, chỉ là cung nữ nhỏ nhỏ trong bếp cũng muốn trèo lên đầu nàng? Không có cửa đâu nhé!

Bưng thuốc đến còn phải chờ ở ngoài cửa, đều duy nhất làm Hàn Doanh vui vẻ ở nơi này là... thái giám, mỗi lần nghe vị công công kia cất cái giọng the thé nửa nam nửa nữ truyền lời liền muốn bật cười. Đã thế còn hết rõ to, xem ra phim truyền hình cổ trang cũng “thật” ra trò đấy chứ.

Không lâu sau, từ bên trong truyền ra giọng nói trong trẻo của Xuân Nhi, tâm phúc bên người Hoa phi.

“Vào đi!”

Lúc này Hàn Doanh mới đi vào, rất quy củ hành lễ:

“Nương nương, thuốc của người.”

Hoa phi nửa nằm nửa ngồi trên ghế quý phi, tùy ý nói:

“Đề trên bàn đi.” Hàn Doanh ngoan ngoan làm theo, sau đó lại lui về một bên. Nàng đã không dưới một trăm lần nguyên rửa cái đồng lễ nghi này, nhưng lại không thể không làm theo. Thế nhưng Xuân Nhi lại không bỏ qua cho nàng, khó chịu bắt bẻ:

“Một chút thuốc cũng sắc lâu như vậy, người ngủ trong nhà bếp đó à?” Hàn Doanh học theo dáng vẻ yếu đuối của mấy cô nương khi bị bắt nạt, yếu ớt lắc đầu:

“Nô tì không giám!” Có kinh nghiệm từ khi mới đến, nàng sẽ ngốc mà cãi lại nàng ta, tránh cho cái mông mình phải chịu khổ.

“Không giám? Hừ.. lần sau còn lười biếng làm chậm trễ giờ của nương nương thì cứ cẩn thận cái mạng nhỏ của người.” Xuân Nhi muốn mắng nhưng lại không biết mắng cái gì, đành đuổi Hàn Doanh ra ngoài:

“Người lui ra ngoài đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bỏn Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Đi lạc

Hàn Doanh lui ra ngoài, không xếp hàng trước cửa như những người khác mà tìm một gốc cây không xa ngôi xuồng, tuy rằng không có việc gì làm nhưng lại không thể tùy tiện rời đi, chỉ có thể ở đây chờ bị sai đi làm việc. Thế nhưng cũng không thể bắt nàng đứng nguyên một ngày được.

Mấy ngày đầu còn có người nói nàng thế này thế nọ, nàng đều nói:

“Ta khuôn mặt không được đẹp, đứng đó cũng chỉ như con sâu làm rầu nồi canh, vẫn là không nên tránh đi thì hơn.” Rõ là nguy biện thế nhưng lại vô cùng hợp lý, khiến người ta chỉ có thể ghen hòng tức tối. Lâu dần bọn họ cũng quen.

Thi thoảng Xuân Nhi đi ra ngoài đều liếc về phía nàng, vẻ mặt hậm hực, có vẻ như thấy nàng thoải mái, nàng ta liền không vui. Hàn Doanh làm như không nhìn thấy, dựa vào gốc cây ngủ gà ngủ gật. Từ lúc đến đây không ngày nào nàng được ngủ đủ giấc, không tranh thủ ngủ một chút thì quá thiệt thòi rồi.

Thế nhưng chưa ngủ được lâu, Hàn Doanh đã bị đánh thức.

“Hàn Doanh!” Là tiếng Xuân Nhi.

Hàn Doanh uể oải đáp: “Có nô tì.”

Xét về cấp bậc, nàng vẫn thua nàng ta, cái danh xưng hạ thấp bản thân thế này, lúc đầu Hàn Doanh không muốn nói ra miệng chút nào, nhưng nói nhiều cũng quen. Sau này quyền rũ được tứ hoàng tử rồi đòi nàng ta trả lại gấp mấy lần là được rồi, hà hà.

“Nương nương nói muốn ăn cháo tổ yến, người đi phân phó đi.”

“Được.”

Cứ thế trôi qua mấy ngày, như thường lệ Hàn Doanh lại đang trốn sau một gốc cây ngủ gật, thì có tiếng thái giám từ xa truyền đến: “Hoàng thượng giá lâm!”

Hàn Doanh nghe liền tỉnh ngủ, nàng đến đây lâu như vậy cũng chưa từng thấy qua mặt mũi hoàng thượng thế nào, hôm nay có cơ hội nhất định phải nhìn xem thử rồi.

Nàng nhanh chóng xếp hàng ngay ngắn, bởi vì hoàng thượng đến nên cũng không ai để ý đến hành động này của nàng. Hàn Doanh đứng đó, mắt không ngừng liếc ngang liếc dọc.

Không hổ là vua một nước, tuổi cũng đầu bốn rồi mà vẫn trẻ trung phong độ như vậy, lúc còn trẻ nhất định là rất tuấn tú nha. Chắc chắn, lại nói ông ta chỉ đi gặp người tình mà cũng khoa trương như vậy, đoàn người kia ít cũng phải mấy trăm người. Cũng may mà nàng không phải một trong đám cung nữ đó, mỗi ngày chỉ cần theo chân hoàng đế đi gặp người tình cũng đủ mệt rồi.

Hoàng thượng vừa vào liền nghe giọng nói nũng nịu của Hoa phi vang lên: “Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.” Hàn Doanh ở bên ngoài nghe được không tự chủ mà rung mình, bình thường cũng không thấy bà ta nói đến “mềm mại” như vậy.

Lão hoàng thượng cười: “Ái phi, không cần đa lễ.”

“Không biết ngọn gió nào đưa hoàng thượng ghé thăm chỗ này của thần thiếp?”

“Trẫm đến thăm ái phi của trẫm cũng không được?”

“Tất nhiên là được, thần thiếp ngày ngày đều nhớ mong người.”

“Ái phi ngoan lại đây với trẫm.”

Hàn Doanh nghe đến đây thì không nghe nổi nữa, nói qua nói lại cứ như là đang tập lời thoại ấy. Hoàng thượng đang ở đây, đến Xuân Nhi cũng bị đuổi ra ngoài, xem ra thời gian tới sẽ không có việc gì, nàng liền tìm một chỗ xa xa mà ngủ cho ngon. Cuộc đời nàng vẫn là yêu ngủ nhất.

Lại qua vài ngày, mới sáng sớm Hàn Doanh đã bị gọi đến tẩm cung của Hoa Phi, Xuân Nhi thấy nàng đến liền chỉ cái nôi đất nhỏ trên bàn nói:

“Gần đây tứ hoàng tử không được khỏe, người mang nôi thuốc bổ này đến Nam Uyển cung, thay nương nương hỏi thăm sức khỏe tứ hoàng tử.”

“Nô tì đã biết.” Nghe đến tứ hoàng tử, mắt Hàn Doanh liền sáng lên, nàng đang lo lắng làm sao tiếp cận người ta, bây giờ chính là cơ hội a.

Lại nghe Xuân Nhi nói: “Đây là thuốc bổ nương nương nhọc lòng chuẩn bị, người nhất định phải thấy tứ hoàng tử uống mới được, hiểu chưa.”

“Nô tì hiểu.”

Lúc này mới nghe Hoa phi lên tiếng: “Người đi đi, làm tốt sẽ có thưởng.”

Lời nói của Hoa phi và Xuân Nhi có chỗ không đúng, thế nhưng Hàn Doanh lúc này đã không còn nghĩ được nhiều đến vậy, nhanh chóng bụng thuốc rồi đi.

Hàn Doanh lần đầu được rời khỏi Lam Hoa cung nên rất hào hứng, vừa đi vừa nhìn ngắm xung quanh, chẳng mấy chốc đã... lạc đường. Lúc Hàn Doanh phát hiện ra thì đã muộn. Từ Lam Hoa cung tới Nam Uyển cung cách nhau khá xa, nàng lại không hề để ý hướng đi, hoàng cung lối đi phức tạp, chỗ nào cũng như chỗ nào, bây giờ chính nàng cũng không biết bản thân nàng đang ở đâu.

Trên tay vẫn còn đang bụng cái khay, bây giờ bị lạc, tay cũng mỏi nhừ. Hàn Doanh liền tìm một chỗ ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bỏ Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Mỹ... Thái giám!

Hàn Doanh vốn lạc quan nên chỉ nghĩ ngồi đây đợi, một lát sẽ có người đi ngang qua, đến lúc đó nàng hỏi đường là được. Thế nhưng đợi đến khi mặt trời cũng đã lên cao mà một bóng người cũng không thấy.

Hàn Doanh bắt đầu lo lắng, nếu đến tối cũng không gặp được ai thì thế nào, đừng nói là gặp người, đến cọng cỏ trong Nam Uyển cung sợ cũng không thấy được. Càng nghĩ nàng càng lo lắng, đi loay quanh tìm đường, lại bất ngờ nhìn thấy một tên thái giám đi ngang qua.

“Tiểu thái giám!” Hắn ta giống như không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước.

Khó lắm mới gặp được một người, Hàn Doanh đâu để bỏ qua, phi lên trước mặt tên thái giám đó, chặn đường hắn lại:

“Ta gọi người đó, không nghe...” Hàn Doanh nói được một nửa thì dừng lại, nhìn chằm chằm người kia kinh ngạc thốt lên:

“Mỹ... thái giám!” Hàn Doanh vốn muốn gọi là mỹ nam, nhưng nghĩ lại người này cũng chẳng phải nam nhân nên lời ra miệng lại biến thành ‘mỹ thái giám’.

Không nghĩ đến thái giám còn có thể đẹp như vậy, khuôn mặt giống như nữ nhi, da trắng, mịn màng, ngũ quan hài hòa. Nếu hấn mặc đồ nữ nhi, nàng chắc chắn sẽ không nhận ra nha. Một người xinh đẹp như vậy lại là thái giám, đáng tiếc, đáng tiếc.

Trương Diên Lạc nghe thấy cách gọi kia, nhất thời dở khóc dở cười.

“Ngươi là ai?”

“Ngươi hỏi ta, ta tên Hàn Doanh. Giọng của ngươi cũng thật dễ nghe nha, rất ‘men’, ngươi mới ‘vào nghề’ hả?” Khóe miệng Trương Diên Lạc giật giật, lại nghe thấy Hàn Doanh nói:

“Tiểu thái giám xinh đẹp như vậy, có thể đem về nhà ‘bao nuôi’ thì thật tốt nha.” Khóe miệng Trương Diên Lạc giật giật. Hắn từng thấy cung nữ háo sắc, cũng chưa thấy cung nữ nào lưu manh như vậy.

“Nếu ngươi không có việc gì, thì ta đi đây.” Trương Diên Lạc định lách qua người nàng, lại bị nàng chặn lại:

“Tất nhiên là có việc a, ta ở chỗ này chờ nửa ngày mới gặp được mình ngươi, ngươi đưa ta đến Nam Uyển cung đi.”

“Tại sao ta phải đưa ngươi đi?”

“Ngươi là tiểu thái giám xinh đẹp, tốt bụng, làm sao có thể để ta lại cái nơi con gián cũng không thèm đến này chứ.” Cái miệng nhỏ của Hàn Doanh nhiệt tình vuốt mông ngựa. Thế nhưng không hề có tác dụng, ngược lại Trương Diên Lạc nghe gân xanh trên trán càng nổi rõ.

“Ta cũng không phải trẻ con, ngươi đừng có gọi như vậy được không?”

Hàn Doanh bĩu môi:

“Không gọi như thế thì gọi thế nào?”

Trương Diên Lạc nghĩ một lát mới nói ra một cái tên:

“Tiểu Diên tử.”

“Được rồi, Tiểu Diên tử, ngươi đưa ta đi đi mà, ta còn có việc quan trọng a.” Hàn Doanh gần như là nài nỉ.

“Được rồi, ngươi đi theo ta.” Trương Diên Lạc vừa nói vừa bước đi, nhưng mới bước được một bước lại bị Hàn Doanh kéo lại, khó chịu hỏi:

“Lại sao nữa?”

“Ngươi chờ ta lấy đồ một chút.” Nói xong liền chạy đi, lúc quay lại, trên tay Hàn Doanh bưng một cái khay đựng một cái nôi đất nhỏ, nói:

“Đi thôi.”

Đi được một đoạn, Trương Diên Lạc lại hỏi:

“Ngươi tới Nam Uyển cung làm gì?”

Hàn Doanh thành thật trả lời:

“Hoa phi lệnh cho ta đem thuốc bổ này cho tứ hoàng tử.”

Nghe thấy cái tên Hoa phi, Trương Diên Lạc lập tức cảnh giác, trầm giọng hỏi:

“Ngươi là cung nữ Hoa Lam cung?”

Hàn Doanh gật đầu xác nhận: “Đúng vậy.”

Trương Diên Lạc im lặng, không biết lần này Hoa phi lại âm mưu chuyện gì, cung nữ kia có biết không hay chỉ là kẻ thế mạng...

Đường đi tới Nam Uyển cung xa hơn Hàn Doanh nghĩ rất nhiều, cái khay trên tay không nặng nhưng bưng lâu cũng rất mỏi. Lại nhìn người nào đó đang nhàn nhả đi phía trước, trông mắt đảo một vòng, nói:

“Này, Tiểu Diên tử, cây phát trần của ngươi thật lạ nha, có thể cho ta mượn xem một chút không?”

“Lạ thế nào?”

Hàn Doanh thấy Tiểu Diên tử trúng kế, cười thầm:

“Biết thì ta còn mượn người làm gì?” Nói xong liền nhét cái khay cho hắn ta, tiện tay cướp luôn cây phát trần, chạy lên đi phía trước, vừa đi vừa thích thú phẩy qua phẩy lại.

Trương Diên Lạc làm sao lại không biết ý đồ của Hàn Doanh, chỉ là cố tình giả vờ trúng kế. Liếc nhìn nôi thuốc, nhú mầy, đồ của Hoa Lam cung có cái gì bổ sao? Nhân lúc Hàn Doanh không đề ý, đưa nôi thuốc lên mũi ngửi, ánh mắt liền trở nên thâm trầm.

Lại nhìn Hàn Doanh còn đang vui vẻ đi đằng trước, cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt nàng. Tám phần là đã trở thành thể thân trong mưu kế của Hoa phi kia rồi, dù vậy nhưng cũng không thể lơ là được.

“Thuốc này là người sắc?” Trương Diên Lạc làm như lơ đãng hỏi:

“Không phải, là Hoa phi đưa cho ta.”

“Hoa phi? Người gọi như vậy, không sợ bị phạt sao?”

“Sợ gì chứ, đâu có người của Hoa Lam cung ở đây.”

“Có ta.”

“Người? Nhìn người không giống như sẽ mách léo.” Trương Diên Lạc im lặng không nói, nàng ta thật dễ tin người.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bôn Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Gặp họa

Hàn Doanh lại hỏi: “Phải rồi, người ở cung nào?”

“Nam Uyển cung.”

Hai mắt Hàn Doanh lập tức sáng lên, chỉ là một thái giám cũng đẹp như vậy, tứ hoàng tử sẽ đẹp đến mức nào a.

“Người ở Nam Uyển cung, nhất định là nhìn thấy tứ hoàng tử rồi?”

“Đương nhiên.”

“Tứ hoàng tử rất đẹp sao?”

Trương Diên Lạc quay đầu nhìn Hàn Doanh, nhướn mày: “Người lại muốn đem tứ hoàng tử về ‘bao nuôi’ sao?”

Hàn Doanh cười ha ha: “Ta nào có lá gan đó.”

Trương Diên Lạc cũng cười, nụ cười thoải mái. Hàn Doanh lần đầu tiên thấy Tiểu Diên Tử cười, đẹp đến ngẩn ngơ. Hắn không thể đề hắn ra mà chà đạp một phen...

Sau bao vất vả, cuối cùng Hàn Doanh cũng có thể nhìn thấy ba chữ ‘Nam Uyển cung’ vàng đến chói mắt kia.

Hàn Doanh loáng thoáng nghe Tiểu Diên Tử nói: “Tới nơi rồi, người tự mình vào đi, ta còn có việc.” Hàn Doanh gật đầu, cũng tới đây rồi, không đến nỗi đi lạc đi.

Trước khi Tiểu Diên Tử rời đi còn nhìn nàng một ánh mắt mà nàng không hiểu ta có ý gì. Tiểu Diên Tử không đi bằng cửa chính mà đi một hướng khác, có điều Hàn Doanh cũng không để ý lắm, nhanh nhẹn đi đến trước mặt lính gác nghiêm túc nói:

“Phiền người truyền lời, cung nữ Hoa Lam cung muốn gặp tứ hoàng tử.” Tên lính kia nghe Hàn Doanh nói, đẩy mắt hiện lên vẻ đề phòng, liếc nhìn cái khay trong tay nàng, miễn cưỡng lệnh cho người sau lưng đi thông báo. Người đó liền chạy đi.

Chờ rồi lại chờ, Hàn Doanh thầm oán trong lòng, ngày này cũng không biết gặp phải cái vận gì, chờ không biết bao nhiêu lần.

Qua một lúc, người kia quay lại thông báo nàng có thể tiến vào. Hàn Doanh vui vẻ, cuối cùng cũng có thể diện kiến cái vị tứ hoàng tử trong truyền thuyết kia.

Thế nhưng cuối cùng Hàn Doanh vẫn phải thất vọng. Đừng nói là mặt mũi hắn ta như thế nào, đến cả cao thấp gầy béo thế nào cũng không thấy. Bởi vì hắn ta ở ngồi trên giường buông màn kín mít, nhìn thế nào cũng chỉ có thể thấy cái bóng đen mờ mờ.

Tình huống sau đó hết sức kì cục...

Hàn Doanh tiến vào hành lễ: “Hàn Doanh cung Hoa Lam cung tham kiến tứ hoàng tử, tứ hoàng tử thiên tuế.” Bình thường sẽ là tứ hoàng tử kia nói “bình thân”, bây giờ hắn ta bị cầm bầm sinh, nên lời kia cũng thành thái giám bên cạnh thay hắn nói.

Lúc ngẩng lên, Hàn Doanh nhìn thấy một sinh vật nhỏ bé cực dễ thương, một con mèo nhỏ cả người đều là vằn hổ, dù là đi, đứng, ngồi, thậm chí là bộ dạng nó nghe răng cực giống một con hổ con.

Mèo con bị Hàn Doanh nhìn cũng không sợ hãi, ngoáy cái mõng đi đến cái ổ nhỏ bên giường, thân nhiên nằm xuống. Trong lòng Hàn Doanh gào thét, mèo con thực lạnh lùng a, thật oai phong a.

Thái giám kia thấy Hàn Doanh cứ nhìn chăm chăm mèo con của tứ hoàng tử, ho khan vài tiếng, “khụ... khụ...”

Hàn Doanh cũng nhận ra mình hơi thất thố, cười nói: “Hoa phi nương nương lệnh cho nô tì thay người dâng người thuốc bổ, mong hoàng tử ngài sớm ngày khỏe lại.”

“Người để trên bàn rồi lui đi.” Vẫn là tên thái giám bên cạnh hắn nói.

Hàn Doanh hơi chần chừ: “Hoa phi nương nương muốn nô tì nhìn thấy tận mắt hoàng tử uống thuốc mới được, dù sao đây cũng là tâm ý của người.”

“Hiện tại, hoàng tử đang mệt, lúc khác sẽ uống.”

“Nếu thế, nô tì phải ăn nói thế nào với nương nương đây.”

“Không lẽ một cung nữ nhỏ nhỏ như ngươi còn muốn quản hoàng tử điện hạ uống thuốc sao?”

“Ta không có ý đó.”

“Vậy ngươi còn không mau lui ra?” Từ đầu đến giờ luôn là Hàn Doanh cùng tên thái giám kia đối thoại, người ngồi trong màn vẫn luôn ngồi im, thi thoảng Hàn Doanh cũng thấy hắn cử động nhưng cũng không nhìn ra là hắn đang làm cái gì.

Hàn Doanh thật muốn mắng thái giám kia rằng, ‘ngươi cũng đâu phải tứ hoàng tử, nói nhiều như vậy làm gì?’ Thế nhưng vẫn không có gan nói ra. đành phải để lại thuốc rồi lui ra ngoài.

Hàn Doanh thở dài chán nản, nhìn mặt một cái cũng khó như vậy, làm sao quyến rũ a, cứ thế này kế hoạch thoát kiếp cung nữ của nàng khi nào mới có thể thực hiện?

Hàn Doanh đang trên đường trở về lại thấy một tốp lính chạy vội về phía nàng, còn chưa kịp hiểu ra chuyện gì đã bị bọn họ vây ở giữa. Một người trong đám lính hét lên: “Mau bắt ả cung nữ này lại, đừng để ả trốn thoát!” Sau đó Hàn Doanh liền bị trói lại, lôi đi.

Vẫn là Nam Uyển cung, có điều không phải tẩm cung của tứ hoàng tử mà là tẩm cung của Liễu phi, Liễu Uyển Nghi, mẫu thân của tứ hoàng tử. Hàn Doanh ngờ ngác không biết tại sao lại bị bọn họ kéo đến chỗ này, lại bị một bàn tay đè mạnh bả vai, đầu gối vì chịu không nổi lực quá mạnh mà khụy xuống.

Bụp... Hàn Doanh quỳ trên nền đất cứng ngắt, hai đầu gối đầu đến muốn vỡ ra, kìm lại tiếng rên rỉ vì đau, nàng muốn đứng dậy lại bị đè xuống. Lúc này Liễu phi ngồi ở trên cao lạnh lùng lên tiếng: “Chính là cung nữ đó đây sao?”

Tên lính vừa với đứng đầu cung kính trả lời: “Thưa nương nương, chính là ả ta.”

Liễu phi đang quan sát Hàn Doanh, nghe được tên lính kia khẳng định, giọng nói càng lạnh thêm mấy phần: “Ai sai ngươi đến hạ độc nhi tử của bản cung?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bốn Cô Nương Thích Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 5: Gặp họa (Tiếp)

Liễu Uyển Nghi, người cũng như tên, xinh đẹp mà cao quý, dịu dàng nhưng cũng không kém phần uy nghiêm. Hàn Doanh quỳ phía dưới, nhìn Liễu phi cao cao tại thượng ngồi đó, khí thế bức người tỏa ra bốn phía, không tự chủ mà rùng mình mấy cái.

“Nô tỳ nghe không hiểu lời nương nương.”

“Hừ.. không hiểu sao?” Lời nói không nhanh không chậm, tạo ra áp lực vô hình, “Lạc nhi vừa uống thuốc nguoi mang đến liền không ngừng đau đớn, tính mạng còn đang gặp nguy hiểm. Ngự y cũng đã nói trong thuốc có độc, nguoi còn nói không hiểu?” Liễu phi càng nói thì càng tức giận, cuối cùng còn đập một cái thật mạnh vào tay ghế.

Hàn Doanh bị hành động này làm cho giật mình, thiếu chút nữa là dập đầu xin tha mạng. Thế nhưng những lời của Liễu phi còn khiến nàng kinh hãi hơn, thuốc đó có độc?

“Nô tỳ không hề biết trong đó có độc gì gì đó.” Nói xong lại cảm thấy lời nói của mình có phần khúm núm, sợ sệt, liền ngẩng đầu, cứng rắn nói:

“Ta không hề biết trong đó có độc.” Nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm một câu: “Ta vô tội.” Nhìn thấy phản ứng này của Hàn Doanh Liễu phi tức đến cả người đều run bần bật.

Đúng lúc này, giọng thái giám truyền đến: “Hoàng thượng giá lâm.” Ngay sau đó, tất cả thị vệ cùng cung nữ đồng loạt quỳ xuống, hô to:

“Hoàng thượng vạn...” Hoàng đế giơ tay ra hiệu miễn lễ, nhanh chóng đến bên đỡ Liễu phi đang muốn hành lễ ngồi xuống: “Ái phi, không cần đa lễ, Lạc nhi thế nào rồi?”

“Ngự y đang chẩn trị, còn chưa biết tình hình thế nào.” Liễu phi vừa thấy hoàng thượng đến, dáng vẻ khí thế bùng bùng liền biến mất, thay vào đó là dáng vẻ yếu đuối, thương tâm.

Liễu phi nức nở: “Lạc nhi của thiếp sao số khổ như vậy chứ, nó đã như vậy, còn muốn độc chết nó với vừa lòng sao? Hoàng thượng, người nhất định phải đòi lại công bằng cho Lạc Nhi.”

Hoàng đế vội vàng an ủi mỹ nhân trong lòng: “Ái phi yên tâm, trẫm nhất định làm thế, trước cùng trẫm đi xem Lạc Nhi.” Hoàng đế nói xong liền muốn ôm Liễu phi đi, thị vệ phía sau Hàn Doanh khó xử lên tiếng:

“Người này...”

“Nhót vô đại lao, chờ thẩm vấn.” Ngữ khí của hoàng đế lập tức trở nên lạnh lùng, uy nghiêm khiến cho Hàn Doanh rùng mình. Hình như nàng gặp phải rắc rối rồi?

“Vâng thưa hoàng thượng.”

Tại tẩm cung của Tứ hoàng tử, Cố Mặc Nhiên đang thành thoi ngồi uống trà, vừa nghe hoàng thượng đang đến liền bày ra dáng trầm ngâm suy nghĩ.

Hoàng đế dìu Liễu phi đến bên bàn ngồi xuống, quay sang hỏi ngự y Cố Mặc Nhiên đã sớm đứng sang một bên nhường chỗ.

“Lạc nhi thế nào rồi?”

Cố Mặc Nhiên hơi ngược mắt lên nhìn hoàng thượng, lại nhìn Liễu phi một cái mới từ từ nói:

“Trong cái chén đó có chứa kịch độc, may mắn là tứ hoàng tử chỉ mới uống một chút đã phun ra, tuy vậy vẫn bị ảnh hưởng cũng may là không nguy hiểm đến tính mạng.” Cố Mặc Nhiên dừng lại, mắt đảo qua người nằm trên giường một cái, nói tiếp: “Tuy nhiên vẫn cần nghỉ ngơi một thời gian, hiện tại điện hạ đã ngủ rồi. Bây giờ ti chức sẽ kê cho điện hạ vài thang thuốc bổ.”

Liễu phi nghe Cố Mặc Nhiên nói thế thì thở ra một hơi: “Lạc nhi không sao là được rồi.”

Hoàng đế gạt đầu ra hiệu cho Cố Mặc Nhiên lui ra ngoài. Đến khi Cố Mặc Nhiên ra ngoài rồi, Liễu phi mới buồn bã nói: “Hoàng thượng, thần thiếp ở trong cung bao lâu nay, người đối với thiếp và Lạc nhi thế nào, thiếp hiểu rõ. Nhưng mẫu tử thiếp có bao giờ được sống yên ổn? Thiếp thì không sao, nhưng Lạc nhi đã thế rồi, còn thường xuyên bị người ta hãm hại, thiếp thực sự rất đau lòng.”

“Trẫm biết, các nàng chịu khổ, Lạc nhi cũng là nhi tử trẫm yêu quý, thấy Lạc nhi như vậy trẫm cũng rất đau lòng.” Hoàng đế ôm Liễu phi vào lòng vỗ về, “Lần này trẫm sẽ đích thân xử lý, sẽ không để mẫu tử các nàng chịu khổ nữa.”

Liễu phi không vui đẩy hoàng đế ra: “Hoàng thượng, người nói không được nuốt lời đấy nhé, lần này người nhất định phải xử lý thỏa đáng, như thế thiếp mới có thể yên tâm được.”

“Được được, trẫm là vua, không nói đùa.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bốn Cô Nương Thích Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bị giam

Hàn Doanh cứ thế ngơ ngác ngồi trong đại lao nửa ngày trời mới phản ứng lại được rằng nàng thực sự gặp phải họa lớn rồi. Tuy rằng nàng thực sự không hạ độc tử hoàng tử gì đó kia, nhưng tất cả mọi người đều nghĩ như vậy. Nàng cũng không biết ai mới là hung thủ, không cách nào chứng minh bản thân vô tội.

Tội danh hãm hại con cháu của vua sẽ bị xử thế nào, xử tử, hay là lăng trì? Mà cho dù thế nào thì cũng không thoát khỏi cái chết đâu nhỉ, Hàn Doanh nàng sợ đau, có thể cho nàng chết thoải mái một chút không?

Hai tên cai ngục ngồi không xa chỗ Hàn Doanh, vừa uống rượu vừa nói chuyện, không hề che dấu ý khinh bỉ:

“Chỉ là một cung nữ cũng có gan hạ độc hoàng tử, đúng là chán sống rồi.”

“Ta thấy ả ta đâu chỉ chán sống, tử hoàng tử có thể nào cũng là hoàng tử được hoàng thượng sủng ái, đụng vào người nhất định chết rất khó coi.”

“Có điều ta không hiểu, hoàng thượng cần gì giữ lại ả ta tra khảo, bắt được rồi không phải cứ hạ lệnh chém là xong sao?”

“Hoàng thượng suy nghĩ sâu xa, người như chúng ta làm sao hiểu được.”

“Cũng phải.”

Hàn Doanh nghe bọn họ nói chuyện, càng thêm sầu não, nàng đã chết một lần, sống chưa được bao lâu, lại phải chết một lần nữa sao? Con người vừa mới di chuyển lại nhìn thấy ở góc phòng dựng không ít dụng cụ đủ kích cỡ, hình dạng, nhìn kĩ còn có thể thấy những vết máu đã khô ở trên đó. Hàn Doanh bắt gặp co rúm người. Tra khảo? Không phải chứ, chỉ nhìn thôi đã cảm thấy đau đớn rồi, nàng sẽ ngất trước khi bị dùng hình đó.

Hàn Doanh cứ lo lắng sẽ bị đem ra tra tấn cho máu me đầy người giống như phim ảnh thường chiếu, thế nhưng vài ngày trôi qua, ngoài việc có người canh giữ, thì thoảng có người đến kiểm tra, thì cũng không có gì đặc biệt. Nếu như nơi này có thể sạch sẽ một chút, cơm ăn ngon hơn một chút, Hàn Doanh thậm chí có ý muốn ở lại nơi này lâu dài, có người canh giữ lại không phải làm việc cũng có cơm ăn. Tính ra cũng không hẳn là tệ đi.

Mấy ngày này, Hàn Doanh còn quen được một người, cũng từng là cung nữ, chỉ vì vô ý đáp tội với Hoa phi mà bị nhốt ở đây, không biết khi nào mới có thể ra ngoài, hai người thường nhân lúc cai ngục ra ngoài hoặc ngủ gật mà nói vài câu, cũng coi như là giết thời gian.

Hàn Doanh ở trong lao ngục có phần thoải mái, nhưng ở nơi khác trong hoàng cung lại trái ngược hoàn toàn.

Tại Nam Uyển cung, Liễu Uyển Nghi nhìn người trên giường đã nhắm mắt ngủ say, lệnh cho toàn bộ hạ nhân đều lui ra ngoài. Đến khi xác định trong phòng không còn người nào, Liễu Uyển Nghi mới nhẹ giọng gọi một tiếng: “Lạc nhi!”

Trương Diên Lạc mở mắt, ngồi dậy, đáp một tiếng: “Mẫu thân!”

“Hoa Ngọc Lam kia lần này hạ độc con mục đích không đơn giản, không biết lại muốn giờ trò gì.”

“Có thể là bà ta đang muốn thử chúng ta.”

“Mấy ngày này con đừng ra ngoài, tránh cho bị người của bà ta để ý, mẹ sẽ nghĩ cách để hoàng thượng trị tội ả ta.”

“Bà ta ngang nhiên như vậy chắc chắn đã chuẩn bị cả rồi.”

“Dù thế nào cũng phải thử, không thể để ả hèn hoang mãi được.” Trương Diên Lạc im lặng một lúc lại hỏi: “Cung nữ kia thế nào rồi?”

Liễu Uyển Nghi ngạc nhiên: “Sao con lại hỏi vậy?”

Trương Diên Lạc kể lại chuyện ngày đó gặp Hàn Doanh, nói: “Hôm đó cũng nhờ gặp được nàng ta, con mới có thể giả bệnh, nếu như là người khác e là không dễ như vậy.”

“Biết đâu nàng ta đóng kịch.”

Trương Diên Lạc nhớ đến biểu cảm đa dạng của Hàn Doanh, bật cười: “Không đâu, con thấy nàng ta tâm tư đơn giản, trong cung đông người phức tạp, người như vậy chẳng có mấy người, để nàng ta chết thì hơi uổng.”

“Người của Hoa Lam cung liệu có tin tưởng được không?”

“Tám phần là bị lợi dụng.”

Liễu Uyển Nghi thấy con trai chắc chắn như vậy cũng không nói nhiều nữa, gật đầu, coi như là đồng ý giúp cung nữ đó giữ mạng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bôn Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Hung thủ bất đắc dĩ

Hoa Lam cung, Xuân Nhi nhân lúc những người khác đều đã lui ra ngoài, nhỏ giọng nói với Hoa phi – Hoa Ngọc Lam:

“Nam Uyển cung bên kia báo tin về, tứ hoàng tử không chết, có điều trúng độc nằm liệt giường.”

“Vậy sao?”

“Đúng vậy, không độc chết được hán ta thật uổng.”

Hoa Ngọc Lam cười nhạt: “Không sao, kế hoạch chỉ mới bắt đầu, chết thì còn gì thú vị nữa.”

“Nương nương nói phải.”

“Những chuyện ta giao ngươi làm đến đâu rồi?”

“Thưa nương nương, nô tỳ đều đã sắp xếp ổn thỏa, chỉ còn đợi thời cơ nữa thôi.”

Hoa Ngọc Lam không tiếc lời khen ngợi: “Rất tốt, không hổ là tâm phúc của ta.”

“Đều nhờ nương nương dạy dỗ.” Xuân Nhi nói thế nhưng khoe miệng đã không che dấu được ý cười, quan trọng là cung nữ đáng ghét kia lần này tội lớn khó thoát, nàng ta có thể bớt đi một cái gai trong mắt rồi.

Không khí trong hoàng cung vô cùng căng thẳng, sự việc của tứ hoàng tử lần này khiến hoàng thượng vô cùng tức giận, những chuyện không quá quan trọng đều bị gác lại, tập trung điều tra ra hung thủ.

Lạ ở chỗ hoàng thượng không thẩm tra cung nữ bị bắt ngay lúc đó mà lại cho người thẩm vấn những cung nữ và thái giám ở Nam Uyển cung có mặt khi đó trước. Tuy nhiên cũng không tra ra được thông tin gì đặc biệt, chỉ duy việc cung nữ đưa thuốc đến là cung nữ của Hoa Lam cung khiến hoàng thượng trầm mặc, mấy ngày liền không hề động đến chuyện này. Người trong cung đều nghĩ sự việc liên quan đến Hoa phi nên hoàng thượng âm thầm bỏ qua.

Thế nhưng tâm tư hoàng đế thật sự là khó dò, khi tất cả đều nghĩ rằng chuyện này đã lắng xuống thì hoàng thượng lại bất ngờ đưa Liễu phi cùng một vài thị vệ thân tín đến Hoa Lam cung.

Hoa Ngọc Lam ở trong hoa viên uống trà thưởng hoa, nghe thái giám bẩm báo cũng không lấy làm bất ngờ, cùng Xuân Nhi bình tĩnh đi về chính phòng.

Hoa Ngọc Lam đến trước cửa phòng liền thấy hoàng thượng ngồi ở ghế chủ, Liễu Uyển Nghi ngồi bên phải. Hoa Ngọc Lam đi vào nhìn người hành lễ:

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

“Ái phi không cần đa lễ, mau ngồi.”

“Tạ hoàng thượng.”

Hoa Ngọc Lam đứng thẳng dậy, hướng Liễu Uyển Nghi cười nhẹ: “Liễu tỷ.” Nhìn thấy đối phương gật đầu mới chậm chậm tiến đến ghế bên trái hoàng thượng ngồi xuống.

Hoàng thượng cũng không vòng vo, nói thẳng vào chuyện chính:

“Việc tứ hoàng tử trúng độc, ái phi biết chứ?”

“Thần thiếp biết.”

“Độc là từ thuốc bỏ nàng cho người mang đến chắc nàng cũng đã biết?”

Hoa Ngọc Lam gật đầu. Hoàng thượng lại thờ dãi:

“Hoàng nhi của trẫm bị hãm hại thiếu chút nữa mất mạng, trẫm không thể bỏ mặc không lo.”

Hoa Ngọc Lam tiếp tục gật đầu, khuôn mặt lộ ra vẻ buồn bã:

“Là thần thiếp không quản người dưới chu toàn, làm hại đến tứ hoàng tử, hoàng thượng cũng Liễu tỷ trách thiếp là đúng. Thiếp cũng đã cho người điều tra chuyện hôm đó, đúng lúc hoàng thượng cùng Liễu tỷ đến đây, chỉ bằng nghe qua một chút.”

Hoàng thượng đáp một tiếng “Được”, Liễu Uyển Nghi cũng gật đầu. Hoa Ngọc Lam thấy thế liền gọi Xuân Nhi ở ngoài vào, hỏi: “Chuyện đó điều tra đến đâu rồi?”

Xuân Nhi cúi đầu trả lời: “Nô tỳ đã tìm được cung nữ phụ trách sắc chén thuốc đó rồi ạ.”

“Truyền vào đây.”

“Vâng.” Xuân Nhi đi ra ngoài, không lâu sau đã quay lại, dẫn theo một cung nữ. Cung nữ đó vừa bước vào đã quỳ xuống, giọng nói run rẩy: “Tham... tham kiến hoàng thượng, Liễu phi nương nương, Hoa phi nương nương.”

“Ngươi tên gì?” Lời này là hoàng thượng hỏi.

“Nô tỳ tên Trần Thu Cúc.”

“Thuốc bỏ kia là ngươi sắc?” hoàng thượng vừa dứt lời, cung nữ họ Trần kia liền không ngừng dập đầu, cầu xin:

“Xin hoàng thượng tha mạng, là nô tỳ bất cẩn.”

Hoàng thượng sắc mặt không thay đổi, Liễu Uyển Nghi ngồi bên cau mày, hoàng thượng tiếp tục nói:

“Được rồi, ngươi mau nói rõ ràng cho trẫm.”

Trần Thu Cúc ngấp ngừng một chút rồi bắt đầu kể, sáng sớm hôm đó Hoa phi nương nương lệnh cho phòng bếp sắc một chén thuốc bỏ, lúc đó chỉ có mình nàng ta ở đó, không giám chậm trễ liền đốt bếp sắc thuốc. Cả quá trình sắc thuốc không có gì khác thường xảy ra, có điều trước đó nàng ta có rải bột giết gián chuột trong bếp, nghe lệnh liền đi sắc thuốc, cũng quên mất phải rửa sạch tay... Nói đến đây Trần Thu Cúc lại liên tục dập đầu:

“Nô tỳ không cố ý, sau đó nô tỳ cũng không nhớ ra chuyện này, mãi cho đến khi nghe nói từ hoàng tử uống chén thuốc đó trúng độc, nô tỳ cẩn thận nhớ lại mới phát hiện ra. Nô tỳ thật sự không cố ý, hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng.”

Hoàng thượng mặt sa sầm, Liễu Uyển Nghi phẫn nộ, Hoa Ngọc Lam ở một bên cũng bày ra vẻ mặt tức giận, quát: “Sắc một chén thuốc cũng không xong, bốn cung còn giữ ngươi lại gì?”

“Nương nương tha mạng, nô tỳ không giám nữa.” Trần Thu Cúc sợ hãi, liên tục xin tha mạng.

Thế nhưng hoàng thượng đã thực sự tức giận: “Ái phi nói rất đúng, người đâu, lôi ra ngoài chém!”

Thị vệ ở bên ngoài nhanh chóng lôi Trần Thu Cúc đã sợ đến cứng đờ người ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bốn Cô Nương Thích Ngươi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Âm mưu

Hoa Ngọc Lam nhìn theo hướng Trần Thu Cúc bị đưa đi, thờ dãi:

“Tâm ý của ta, thế nhưng chỉ vì sơ xuất của nàng ta mà biến thành hại người.”

Tâm ý? Liễu Uyển Nghi trong lòng cười lạnh, nói: “Cũng chỉ là thuốc lấy từ ngự y viện thôi, đâu có gì đặc biệt.”

“Liễu tỷ à, muội nói như thế khi nào vậy?”

“Không phải sao?”

“Dĩ nhiên không phải, Liễu tỷ không biết xin đừng đoán bừa.”

Trương Diên Ngạn ngồi ở giữa, nhìn hai vị ái phi nói qua nói lại, day day thái dương, chen vào một câu: “Đặc biệt thế nào, ái phi nói trẫm nghe thử?”

“Thần thiếp cũng là người làm mẹ, nhìn thấy tứ hoàng tử thể chất yếu ớt, thường xuyên bệnh tật đau lòng không thôi, hôm trước thần thiếp thuận miệng nói một câu, không ngờ Xuân Nhi lại quen biết một vị danh y, liền nhờ Xuân Nhi xin người nọ một đơn thuốc.”

Liễu Uyển Nghi ra vẻ ngạc nhiên: “Ồ, là vậy sao? Không biết là vị danh y nào, còn hơn cả ngự y sao?”

Hoa Ngọc Lam gọi một tiếng, Xuân Nhi ở bên lập tức trả lời: “Thưa, là Tống Văn Tiêu.”

“Chưa nghe qua.”

“Huynh ấy là biểu ca của nô tỳ, từ nhỏ đã theo phụ thân học y, nghiên cứu y thuật, huynh ấy cũng từng chữa trị cho người có thể chất yếu giống như tứ hoàng tử, cho nên...”

Trương Diên Ngạn bắt được trọng điểm trong câu nói của Xuân Nhi, hỏi lại: “Huynh từng chữa trị qua rồi? Ngươi biết sao không báo?”

“Chúng nô tỳ rất ít liên lạc, gần nửa năm trước huynh ấy viết thư nói đang chữa trị cho một người chưa biết kết quả thế nào. Gần đây nương nương hỏi nô tỳ có quen biết lang y nào không, nô tỳ hỏi lại mới biết huynh ấy đã thành công.”

Trương Diên Ngạn cũng không để ý, biết được có người có khả năng chữa bệnh cho con, vui mừng ra mặt: “Ngươi có thể mời vị danh y ấy tiến cung một chuyến, chẩn trị cho tứ hoàng tử hay không?”

Xuân Nhi nghĩ một lát mới trả lời: “Nô tỳ sẽ thử ạ.”

Liễu Uyển Nghi chợt hiểu ra mục đích thật sự của Hoa Ngọc Lam, nhủ mảy im lặng không nói, người là đích thân hoàng thượng mời đến, bà ngăn cản há tự mình giấu đầu lòi đuôi, thế nhưng cũng không thể để à ta được lợi. Liễu Uyển Nghi âm thầm suy tính, một lát nữa về cung phải tìm Lạc Nhi bàn bạc kỹ lưỡng mới được.

Trên đường trở về cung Liễu Uyển Nghi nhớ đến chuyện lần trước Lạc Nhi nhờ, nhìn qua hoàng thượng một lát, làm như lơ đãng nhắc đến: “Hung phạm đã tìm được rồi, vậy cung nữ kia hoàng thượng định xử trí nàng ta thế nào?”

Trương Diên Ngạn cau mày: “Cung nữ nào?”

“Chính là cung nữ bắt được trong Nam Uyển Cung.”

Trương Diên Ngạn cười cười: “Ái phi, nàng khi nào thì để ý tới một cung nữ vậy?”

“Thần thiếp vốn rất nhân từ.”

Trương Diên Ngạn cười ha ha: “Vi sự nhân từ của nàng, trăm sẽ tha cho nàng ta một mạng.” Nói xong liền gọi Hứa công công đến nói nhỏ vài câu.

Hàn Doanh ở trong lao ngục ăn no ngủ kỹ, thoải mái tự tại, hoàn toàn không có một chút ý thức mình là trọng phạm. Mấy ngày nay Hàn Doanh đã ngủ nhiều đến mức tỉnh táo, làm thế nào cũng không ngủ tiếp được, lại thấy người ở phòng giam bên cạnh cũng đang thức, thế là liền lôi kéo người ta nói chuyện:

“Dư Ngân Tâm, ngươi nói xem có phải hoàng đế thừa cơm thừa gạo rồi hay không?”

“Sao ngươi lại nói vậy.”

“Nếu không sao lại nuôi những người như chúng ta, chẳng cần làm việc cũng có cơm ăn, mặc dù, ừm... có hơi khó ăn một chút nhưng cũng là cơm nha.”

Dư Ngân Tâm lườm nàng một cái, không nói gì. Hàn Doanh tiếp tục lảm nhảm: “Ngươi xem, ta cả ngày hết ăn rồi ngủ, đến heo cũng không ngủ nhiều như ta.”

“Ngươi cũng muốn so với heo?”

“...” Hàn Doanh nghẹn họng.

Im lặng được một lúc, Hàn Doanh lại bắt đầu nói: “Liệu chúng ta có bị nhốt ở đây cả đời không?”

“Ngươi nói xem?”

“Chỉ nghĩ đến sau này không còn được nhìn thấy ánh mặt trời, ta liền thấy đau khổ.” Hàn Doanh nói xong làm biểu cảm ‘đau đớn’.

“Vậy sao? Ta còn tưởng ngươi ở đây rất thoải mái.”

“Nào có.”

Hàn Doanh còn định nói gì đó thì một thái giám đi đến nói vài câu với hai cai ngục, một người đến trước phòng giam của Hàn Doanh mở khóa.

“Ngươi mau ra ngoài.”

“Hả?” Hàn Doanh ngơ ngác không hiểu: “Ra ngoài làm gì?”

Cai ngục đó bực bội: “Không ra ngoài không lẽ ngươi muốn ở đây đến già.”

Hàn Doanh vẫn chậm chạp không ra, hần ta đành đi vào, kéo Hàn Doanh ra ngoài giao cho thái giám kia, miệng còn lẩm bẩm: “Chưa thấy ai muốn ngồi nhà lao, đầu óc chắc là có vấn đề rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bốn Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Giảng chức

Thái giám đó cũng buồn cười: “Xét thấy người muốn nhìn thấy mặt trời như vậy, hoàng thượng quyết định để người ra ngoài làm việc.”

“Đa tạ hoàng thượng khai ân.” Hàn Doanh nói mà nghiêng răng nghiêng lợi, rõ ràng là hần ta đã nghe nàng nói chuyện với Dư Ngân Tâm, còn lấy ra trêu đùa nàng, đáng giận. “Vậy phải phiền công công dẫn ta về Hoa Lam Cung rồi.”

“Ta sẽ dẫn người đi, nhưng không phải là Hoa Lam Cung.”

Hàn Doanh ngạc nhiên: “Hả? Vậy thì đi đâu?”

“Đi theo ta rồi người sẽ biết.”

Hần ta đưa Hàn Doanh đi lòng vòng nửa ngày, đi đến chân Hàn Doanh muốn rụng rời cuối cùng dừng lại trước một viện nhỏ, gặp một cung nữ trung tuổi, nói với bà ta:

“Cung nữ này giao cho bà quản lý.”

“Vâng, thừa công công.” Vị công công đó gật đầu rồi đi.

Cung nữ đó lại quay sang nói với Hàn Doanh: “Ta là trưởng quản nơi này, người có thể gọi ta là Lý bà bà, đã ở đây thì người phải nghe theo lệnh của ta, biết chưa?”

Hàn Doanh thầm bĩu môi, chưa gì đã ra oai rồi, chậm chạp đáp một tiếng: “Vâng.”

“Việc của người ở đây là giặt đồ của các cung đưa đến, chăm chỉ làm việc, lười biếng thì đừng trách bà bà ta không nói trước, ta cũng không nương tay, người hiểu rồi chứ?” Lý bà bà đó vừa nói vừa gùm Hàn Doanh rất hung dữ.

Hàn Doanh lắp bắp hỏi lại: “Giặt... giặt đồ?” Không phải nàng là cung nữ trong Hoa Lam Cung sao, sao lại bắt nàng đến đây giặt đồ?

“Thế nào? Không muốn? Người phạm trọng tội, hoàng thượng đã tha cho người tội chết, người tưởng người còn được như trước kia sao, hừ, ngoan ngoan ở đây làm việc đi. Làm không xong thì đừng nghĩ đến việc ăn cơm.”

Hàn Doanh khóc không ra nước mắt, cái này quả là giảng chức trắng trợn đi!

Bà ta không để ý đến Hàn Doanh nữa quay sang người này giờ đứng ở một bên nói: “Tiểu Hồng, dẫn nàng ta về phòng một chút rồi giao việc cho nàng ta làm.”

Tiểu Hồng “vâng” một tiếng rồi đi trước, Hàn Doanh đành theo sau, đi vòng vào một hồi, sau đó rẽ vào một căn phòng nhỏ nói: “Sau này người sẽ ở đây.” Nàng ta chỉ vào một cái giường: “Đây là giường của người.” Lại đưa cho cho Hàn Doanh một bọc nhỏ: “Thay y phục ra rồi theo ta đi làm việc, ta chờ người ở ngoài.” Nói xong liền đi ra ngoài, còn ‘tốt bụng’ giúp Hàn Doanh đóng cửa lại.

Chỉ còn lại Hàn Doanh trong phòng nhỏ tiếng lầu lầu: “Trời ơi là trời, ta đúng là số khổ mà. Thăng chức thì chẳng thấy mà chưa gì đã bị giảng không biết bao nhiêu bậc rồi. Phải ở đây giặt đồ bao lâu a, có thời hạn không? Ta có tội tình gì đâu mà bắt ta làm lao công miễn phí a.”

Thế nhưng đến khi bắt đầu công việc, Hàn Doanh mới thực sự hiểu được thế nào là kêu trời trời không thấy, gọi đất đất không nghe. Bởi y phục, khăn bàn,... cần giặt rất nhiều, vô cùng nhiều, Hàn Doanh còn đang giặt còn chưa kịp phơi lên xà, đã có người mang đến thêm. Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn đồng hồ dơ càng ngày càng cao, mà tốc độ của nàng thì càng ngày càng chậm.

Đến tận khi mặt trời lặn mà Hàn Doanh vẫn còn đang vật lộn với đồng hồ đó. Lúc này Hàn Doanh lại nghe thấy có người nói chuyện: “Ây nha, có người mới đến thật tốt, chúng ta có thể bớt chút việc, ăn cơm, nghỉ ngơi sớm một chút rồi.”

Thực ra không phải chỉ mình Hàn Doanh làm công việc này, mà còn có 5, 6 người khác, bọn họ ở đây đã lâu, bình thường đều là chia nhau ra mà làm, hôm nay có người bị phạt tới đây, đương nhiên là vui vẻ chen ép ‘ma mới’ Hàn Doanh rồi.

Người đó nói chuyện với các cung nữ khác, nhưng khi nói lại không ngừng nhìn Hàn Doanh, cười cười. Những người khác cũng hùa theo: “Đúng a,

chúng ta làm việc ở đây thật không dễ dàng gì.”

“Cũng tiện bề trải nghiệm một chút nổi vất vả của chúng ta.”

“Người nói sai rồi, đã đến đây rồi e là không dễ rời đi vậy đâu nha.”

Đám người đó nói xong còn cười một trận, nhưng Hàn Doanh hoàn toàn không để ý, nàng chỉ nghe lọt tai ‘ăn cơm, nghỉ ngơi’ mà thôi.

Hàn Doanh vội ngừng đầu, nhìn thấy bọn họ đều đã xong xuôi, đang dọn đồ rời đi, trong khi nàng còn một đồng lớn phải giặt, liền tức giận, muốn bắt nạt Hàn Doanh nàng à, không dễ thế đâu nhá.

Hàn Doanh vò vò bộ y phục trong tay, không nhìn bọn họ, nói lớn: “Các vị đại thẩm đã giặt xong hết rồi sao, làm việc thật năng suất nha, không giống như ta, giặt thật chậm.”

Một người trong đám đó tức giận quát: “Người gọi ai là đại thẩm hả?” nàng ta nhiều lắm cùn chỉ mới hai mấy thôi, bị gọi như thế đương nhiên là rất tức giận rồi.

Hàn Doanh mặt không biểu cảm: “Ai lên tiếng chính là người đó a.”

“Người... người...” Cung nữ đó cứ người người một hồi, muốn cãi lại nhưng lại không biết cãi thế nào.

Hàn Doanh lại cười cười: “Ta nói này các vị đại thẩm, thời gian tới ta ở chỗ này ít nhiều vẫn cần các vị giúp đỡ, có thể sống vui vẻ mới tốt, đúng không?” Không chờ bọn họ trả lời, nàng nói tiếp: “Đồng đồ này nói nhiều không nhiều, nói ít không cũng không ít. Các vị giúp ta chỉ cần một loáng là xong, mà không giúp thì ta chỉ có thể nhịn cơm, nhịn ngủ thôi, haizz. Ta thì không sao, có điều...” Hàn Doanh có ý kéo dài từ “điều” ra giống như đang nghĩ ngợi điều gì đó.

Cung nữ kia suýt ruột: “Có điều gì?”

“Có điều, Hoa phi nương nương mà biết ta ở đây cực khổ như vậy, chắc sẽ không vui vẻ gì.”

“Người tưởng ta ngu ngốc dễ lừa chắc.”

“Ta cũng chỉ muốn tốt cho các người thôi, sợ nương nương biết chuyện sẽ nổi giận, các người tin hay không thì tùy.”

“Hừ.. người nghĩ mình là ai, nếu người quan trọng thế thì đã không phải ở đây rồi.”

Hàn Doanh nhún nhún vai: “Lần trước ta không cẩn thận mà đáp tội với Liễu phi nương nương, lãnh ít dừ nhiều, nếu không nhờ nương nương nhà ta giúp đỡ thì ta đã...” Hàn Doanh nói đến đây thì làm đưa tay để ngang cổ, tỏ ý ‘chết chắc’.

Các cung nữ kia tuy không tin lắm nhưng cũng ngại vực, nhìn nhau, chụm đầu bàn bạc một hồi, một người quay ra cười cười với Hàn Doanh: “Đồng đồ này để mình người giặt thì quả thật hơi quá sức, để bọn ta giúp một tay.” Chẳng biết cô ta nói thật hay là giả nhưng dù sao cẩn thận vẫn hơn.

Hàn Doanh cười thầm trong bụng: “Đa tạ các vị đại... đại tỷ giúp đỡ.”

“Nên làm, nên làm.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bỏ Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bàn bạc

Hàn Doanh lần đầu tiên mất ngủ, không phải vì lạ giường, lạ chỗ, mà bởi vì khắp người đều đau nhức, bàn tay ngâm nước cả ngày đến giờ các đầu ngón tay vẫn còn nhả nhúm.

Sống hai mấy năm trên đời, bây giờ nàng mới biết giặt đồ cũng có thể biến thành cực hình như vậy, tình trạng này mà cứ kéo dài, không biết nàng sẽ thành cái dạng gì nữa.

Nàng vẫn thấy thích thân xác của kiếp trước hơn, cao ráo, xinh đẹp, có biết bao nhiêu người theo đuổi. Còn bây giờ thì mặt tròn tròn, người cũng tròn tròn, cảm giác như đặt nàng trên đỉnh núi thì có thể lăn một đường xuống chân núi luôn vậy. Haizz, có thời gian nhất định phải ‘cải tạo’ một chút mới được.

Hàn Doanh hết nhớ đến kiếp trước, kiếp này, lại nhớ đến ‘hảo bằng hữu’ còn đang bị giam trong lao, không có ai đấu khẩu với nàng thật buồn chán. Có cơ hội cũng nên đến thăm nàng ta một chút chứ nhì.

Nhớ mãi nhớ mãi, cuối cùng Hàn Doanh cũng ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Cố Mạc Nhiên nhắm mắt, thấy đã đến ngày khám định kỳ cho tứ hoàng tử, liền lấy đồ đi đến Nam Uyển Cung.

Vừa bước vào, Cố Mạc Nhiên đã nhìn thấy vị hoàng tử nào đó đang ngồi trên giường vui vẻ “hành hạ” Tiểu Hồ. Tiểu Hồ chính là con mèo cưng của tứ hoàng tử, sở dĩ có cái tên này cũng vì màu lông của nó vàng vàng, nuôi thế nào cũng không béo được, cứ gầy gầy, tương tá chẳng khác gì con hồ con.

Con mèo này đặc biệt không thích bắt chuột, chỉ thích hù dọa các cung nữ, thái giám mà nó cho là khó ưa, chỉ khi nằm trong lòng của chủ nhân nó mới trở lại là một con mèo đúng chuẩn. Nếu như Cố Mạc Nhiên làm tương tự với Tiểu Hồ, nhất định là bị nó tặng cho vài đường cào rồi.

Cố Mạc Nhiên tiến đến trước mặt Trương Diên Lạc, cung kính nói: “Hoàng tử xin nằm lên giường để vi thần bắt mạch cho người.”

Trương Diên Lạc nhìn thấy người đến cười ngô nghê, gật đầu, theo lời nằm xuống giường. Cố Mạc Nhiên bắt mạch xong lại hỏi cung nữ bên cạnh vài câu, thấy tình hình vẫn ổn định trở về thì lại bị kéo lại.

Hoàng tử điện hạ đã thả mèo vào ổ từ khi nào, đang chớp mắt nhìn hẩn tở về đáng thương. Khóe mắt Cố Mạc Nhiên giật giật: “Muốn thần chơi cùng người sao?”

Ai đó gật đầu thật mạnh, ánh mắt lấp lánh. Cố Mạc Nhiên chỉ có thể đồng ý: “Người muốn chơi trò gì.”

Ai đó lại kéo hẩn ngồi xuống ghế, một tay che mắt, một tay chỉ vào trong. Cố Mạc Nhiên vừa nhìn liền hiểu: “Người muốn chơi trốn tìm.”

Trương Diên Lạc gật đầu như già lạc, Cố Mạc Nhiên bắt lặc: “Được rồi, người đi trốn, thần sẽ đi tìm.”

Ai đó vui vẻ ra mặt, chớp mắt một cái đã không thấy đâu.

Còn chưa chơi được mấy hiệp đã nghe tiếng thái giám truyền đến: “Liễu Phi nương nương đến.”

Cố Mạc Nhiên thờ phào, cúi người hành lễ: “Vi thần tham kiến nương nương.”

“Miễn lễ.” Liễu Uyển Nghi phát tay, lại nói: “Các người đều lui đi, bốn cung muốn ở riêng với con.”

“Vâng.”

Cố Mạc Nhiên cũng định lui đi, lại nghe Liễu phi nói: “Cố ngự y lưu lại một chút, bốn cung muốn nghe một chút về tình hình sức khỏe của Lạc Nhi.”

“Vâng.” Cố Mạc Nhiên thầm than trong lòng, không biết hôm nay là ngày gì mà mẩu từ nhà này thích giữ hẩn lại như vậy?

Cung nữ cùng thái giám vừa lui đi, vẻ ngây ngô, ngốc nghếch của Trương Diên Lạc liền được thay bằng vẻ nghiêm túc, trầm ổn: “Mẫu thân.” Khóe miệng Cố Mạc Nhiên không ngừng giật, lật mặt cũng thật là nhanh.

Liễu Uyển Nghi gật đầu, ngồi xuống, cũng ra hiệu cho hai người cùng ngồi.

“Hoa Ngọc Lam kia thật mưu mô, hóa ra hạ độc không phải mục đích chính của ả ta.”

“Bà ta còn có ý khác sao?” Trương Diên Lạc hỏi.

“Phải, ta cũng mới biết đây thôi.”

“Vậy mục đích của bà ta là gì?”

Liễu Uyển Nghi kể một lượt những chuyện xảy ra ở Hoa Lam Cung, sau đó thở dài: “Mẹ nghĩ bà ta đã lập kế từ rất lâu rồi, chặt chẽ không một khe hở, dựa vào chuyện lần này để thăm dò con, cũng tiện đưa người đến đây để giám sát.”

Cố Mạc Nhiên xoa cằm: “Đúng là quỷ kế đa đoan, nếu chúng ta ngăn cản thì chẳng khác nào vạch áo cho người xem lưng, nhưng cũng không thể để bà ta thành công được.”

“Đúng vậy, bây giờ quan trọng nhất là cần phải nghĩ ra đối sách đối phó với chiêu trò của ả.”

Cố Mạc Nhiên lại hỏi: “Bà ta bắt đầu nghi ngờ từ khi nào nhỉ? Không phải trước giờ đều như thế sao?”

Liễu Uyển Nghi lắc đầu: “Ta cũng không biết, có thể là đã sớm nghi ngờ, chỉ là bây giờ mới hành động thôi.” Lại quay sang nói với Trương Diên Lạc: “Con cũng nên cẩn thận hơn đi.”

Trương Diên Lạc cười cười: “Không sao đâu ạ, có thể là bà ta chỉ đoán mò thôi, trong cung rảnh rỗi quá nên mới kiến chuyện làm cũng nên.”

“Dù sao cũng nên cẩn thận.”

“Con biết mà, mẹ không cần lo lắng.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bỏ Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Hàng giả đánh bại hàng thật

Chớp mắt, Hàn Doanh cũng đến đây được gần chục ngày, nhờ ‘lá chắn’ Hoa phi mà công việc nhẹ nhàng đi không ít, vui thì cùng bọn họ giặt đồ, tám chuyện một chút, buồn thì tìm một chỗ đánh một giấc là xong. Lý bà bà có thấy cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, Hàn Doanh nghiêm nhiên trở thành người được ưu ái nhất nơi đây.

Chỗ này giống như là một nơi độc lập, ngoài những cung nữ đưa đồ cần giặt đến đây thì chẳng có ai lui tới, ấy thế nhưng tinh thần buồn chuyện thì chẳng kém ai. Cũng nhờ vậy mà Hàn Doanh mới biết được tại sao nàng lại lưu lạc đến nơi này.

Chủ đề mà các tỷ muội quan tâm nhất chính là tứ hoàng tử, nghe nói sau lần trúng độc đó, hắn ta không chết, thế nhưng thể chất đã yếu bấy giờ còn yếu hơn, rất ít khi ra ngoài, ngoài những cung nữ thái giám trong Nam Uyển Cung ra thì chẳng mấy ai gặp được người. Muốn gặp hoàng thượng cũng không khó bằng gặp hắn ta, điểm này thì Hàn Doanh hoàn toàn đồng ý.

Hiện tại Hàn Doanh đang nằm vắt vẻo trên một cành cây, vừa liu diu ngủ vừa nghe bọn họ rôm rả nói chuyện:

“Hôm nay ta nghe một cung nữ trong Nam Uyển Cung nói, tứ hoàng tử mấy hôm nay lại bệnh nặng, không rời giường nửa bước.”

“Thế sao? Tứ hoàng tử của ta thật đáng thương.”

“Vớ vẩn, ai là của ngươi chứ!”

“Nếu ta có thể đến đó chăm sóc cho chàng thì tốt biết mấy.” Những người khác đồng thời làm hành động buồn nôn, sau đó cùng lại cười vang một trận.

“Hừ, các người không lo làm việc, lại ở đây nói nhăng nói cuội, không muốn sống nữa hay sao?” Tiếng nói bất ngờ vang lên, mọi người cùng nhìn theo hướng giọng nói phát thì thấy một cung nữ tầm 16, 17 đã đứng đó từ khi nào, đang dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn bọn họ.

Nhìn qua y phục mà nàng ta mặc liền biết là tâm phúc của vị nương nương nào đó, rất tức nhưng không ai dám lên tiếng, sợ rước họa vào thân.

Cung nữ đó thấy thế lại càng hênh hoang:

“Thế nào, sợ rồi à?”

“...” Vẫn không có ai đáp lại lời nàng ta.

Cung nữ kia nhìn lại một lượt những người có mặt ở đây, cau mày hỏi:

“Hàn Doanh đâu?”

“Ta ở đây.” Hàn Doanh vẫn nằm ở trên cây, nói vọng xuống. Từ lúc nàng ta cất tiếng, Hàn Doanh liền tỉnh ngủ, cũng nhận ra nàng ta chính là Xuân Nhi. Có thể đến đây ngoài cười nàng ra thì còn có thể làm gì. Haizz, ‘hàng thật’ tìm đến cửa rồi, e lại gặp phiền phức rồi đây.

Xuân Nhi nghe tin Hàn Doanh không chết tức giận không thôi, nhưng lại nghe ả ta bị ‘đày’ đến đây, làm công việc này, lại có chút vui vẻ. ả ta không thể nhõn nhõn như trước, còn phải làm việc cực nhọc, cấp bậc cũng thua xa nàng, thì thoảng rảnh rồi đến tìm ả ta ra oai cũng không tệ. Hôm nay nàng ta cố ý chọn lúc này đến để cười ả ta cho hả dạ, vậy mà ngoài một đám cung nữ thấp kém, thô thiển ra thì không thấy ả ta đâu. Hóa ra là nhàn hạ, ung dung nằm trên ngọn cây, bảo nàng làm sao có thể chịu được.

“Ngươi thân là cung nữ, lại trèo lên cây, còn ra thể thống gì?”

“Có ra cái gì cũng đâu liên quan tới ngươi.” Hàn Doanh vừa nói còn cố ý thả một chân xuống, đưa qua đưa lại trên không, tỏ ý không quan tâm.

“Ngươi... ngươi mau xuống đây cho ta.”

“Tại sao phải xuống, ở trên này rất mát nha.”

Xuân Nhi tức đến giậm chân, hận không thể trèo lên đó lôi Hàn Doanh xuống, quay sang quát tháo một người ở đứng ở gần đó:

“Mau gọi trưởng quản của các ngươi ra đây cho ta.”

Không đợi người đi gọi, Lý bà bà đã tự mình xuất hiện, lời nói có phần xu nịnh:

“Lão nô không biết có khách quý đến thăm, không tiếp đón chu đáo, thực có lỗi.”

Xuân Nhi đặc ý nhìn Hàn Doanh, càng nói càng ngạo mạn:

“Tiếp đón thì không cần, Lý bà bà, ta chỉ muốn hỏi bà, bà không quản người của bà cho tốt, lại để ả ta lười biếng thế kia.”

Lý bà bà cũng liếc mắt nhìn Hàn Doanh, khó xử: “Chuyện này...”

“Làm sao?”

Lúc này Hàn Doanh cũng từ trên cây nhảy xuống, động tác không thể coi là đẹp mắt nhưng cũng đáp đất an toàn.

Trương Diên Lạc đã ra ngoài mấy ngày, đang trên đường trở về Nam Uyển Cung bất giác nhớ đến một ai đó, liền quyết định đi thăm một chuyến, xem nàng ta thế nào rồi.

Không ngờ vừa mới yên vị trên tường đã được chứng kiến một màn đặc sắc. Trương Diên Lạc nghe giọng ai đó vô cùng vô sỉ mà tự tin nói:

“Ta chỉ là đến nơi này nghỉ ngơi làm sao có thể nói là lười biếng.”

“Nghỉ ngơi? Người nghỉ ngơi là ai?” Giọng nói rất lớn, gần như là quát, Trương Diên Lạc nhú mày, hẩn nhận ra cung nữ này. Thế nhưng một giây sau, ánh mắt Trương Diên Lạc hiện lên một tia hứng thú, tiếp tục quan sát tình hình bên dưới.

Hàn Doanh vẫn thản nhiên: “Ta là ai, ta chính là người được Hoa phi nương nương ưu ái hết mực, là tâm phúc của người.”

Xuân Nhi mắt mở to, tay run run chỉ vào người Hàn Doanh: “Người.. người nói láo, ta... ta mới là tâm phúc của nương nương.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bôn Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hàng giả đánh bại hàng thật

Những người có mặt ở đây, kể cả Lý bà bà đều ngẩn ra, cả hai đều tự nhận mình mới là tâm phúc của nương nương, nhất thời bối rối, không biết nên tin ai.

Hàn Doanh hỏi: “Người có chứng cứ không?”

“Chứng... chứng cứ gì? Ta đâu phải tội phạm.” Mỗi lần Xuân Nhi nói đều giống như hét, giống như chỉ cần nói nhỏ thì nàng ta sẽ lập tức thua Hàn Doanh vậy.

“Không có chứng cứ, làm sao chứng minh người là đang nói thật.”

Xuân Nhi cũng bị Hàn Doanh làm cho loạn: “Người thì có sao?”

Hàn Doanh cười: “Ta đương nhiên có, người không có thì đừng ở đây khoác lác, làm mất thời giờ nghỉ ngơi, dưỡng sức của ta, ta còn phải mau chóng quay về hầu hạ nương nương nga.” Nói xong còn đưa tay che miệng ngáp dài một cái, làm như lại thật sự mệt mỏi vậy.

Xuân Nhi bị chọc cho tức điên: “Người có giỏi thì lấy chứng cứ ra đây cho ta xem.”

“Tại sao a, ta cũng đâu cần người thừa nhận.”

“Người... người...” Xuân Nhi cứ người, người nửa ngày lại không nói được gì, rõ ràng biết nàng ta bịa chuyện nhưng lại không cách nào phản bác được, nàng ta tức đến máu đều dồn hết lên mặt.

Trương Diên Lạc thì không khỏi phì cười, cô cung nữ ngốc nghếch này, lần trước gặp còn bị người ta lừa mà không biết, hôm nay lại có thể giao hoạt như vậy, đổi trắng thay đen, một chút biểu cảm dư thừa cũng không có, đúng là khiến cho người ta bất ngờ mà.

Nghiêm Túc ở bên cạnh cũng lắc đầu: “Cung nữ này thật quá gian xảo, không đơn giản chút nào.”

Trương Diên Lạc không quay lại hỏi: “Sao lại không đơn giản?”

“Thuộc hạ thấy bước chân của của nàng ta rất linh hoạt, giống như là biết võ, lại giống như không. Nghe nói lần trước bị bắt vào đại lao, nàng ta không khóc không nháo, bình tĩnh vô cùng.”

Trương Diên Lạc trầm nghĩ, có mà đầu óc nàng ta hoạt động chậm chạp, chưa phản ứng kịp thì đúng hơn, nhưng chỉ nghĩ thôi chứ không nói.

Trương Diên Lạc thấy nàng ta ở đây rất ổn, không có ai bắt nạt gì được, định rời đi, thì thấy hành động bất thường của Xuân Nhi. Trương Diên Lạc nhíu mày, đang nghĩ xem có cần xuống đó giúp nàng ta hay không thì mọi chuyện sau đó lại xảy ra ngoài dự đoán.

Bên kia Hàn Doanh cảm thấy đầu khẫu đã không còn vui nữa, vừa mới quay người lại cảm thấy có một luồng gió đánh tới, theo bản năng né người qua một bên, cùng lúc đó, có một vật lướt qua người nàng, đánh xuống đất tạo thành tiếng “bịch” nặng nề.

Nhìn kĩ thì hóa ra là một cây gậy, cũng không biết nàng ta lấy từ đâu ra, cây gậy đó không dài nhưng to và nặng. Hàn Doanh nhìn mà toát mồ hôi lạnh, suýt chút nữa thì bầm dập người rồi, may mà nàng phản ứng mau lẹ, tránh được.

Xuân Nhi thấy Hàn Doanh tránh được, mắt càng lộ ra vẻ hung ác, nhấc gậy muốn đánh tiếp, Hàn Doanh thấy thế thì quay người... chạy! Từ trước đến giờ, điều có thể khiến Hàn Doanh tự hào chính là nàng chạy rất nhanh, Xuân Nhi lại vác theo một cây gậy nặng trĩu, mới chạy được một đoạn đã thở phì phò, quát: “Ngươi mau đứng lại cho ta.”

“Ta còn chưa trèo lên cây là may cho ngươi lắm rồi, muốn ta đứng lại? Nằm mơ!”

Xuân Nhi quay sang đám người đang đứng đàn mặt ra, hét: “Các ngươi mau bắt ả ta lại, mau lên!” Tiếc là không có ai nghe lời nàng ta.

Hai người lại tiếp tục rượt đuổi thêm vài vòng nữa, chạy đến khi Xuân Nhi mặt mũi trắng bệch, vất gậy qua một bên, dựa vào thân cây không ngừng thở dốc.

Hàn Doanh cũng dừng lại, đi về phía Xuân Nhi, cười cười: “Mệt rồi? Ngươi cũng thật kém đi!”

Xuân Nhi nói không ra lời, chỉ trừng mắt.

Hàn Doanh nhún vai: “Là tự ngươi tìm phiền phức.”

“Ngươi... ngươi làm phản, ta sẽ nói nương nương xử tội ngươi!”

Hàn Doanh một tay ôm ngực, vẻ mặt sợ sệt: “Ôi, ta sợ quá!”

Hiện tại, hai người đang ở trên tường kia đã không còn biết nên trưng ra cái vẻ mặt gì, ngạc nhiên, buồn cười, hay là dở khóc dở cười.

Xuân Nhi thấy Hàn Doanh đến gần, bất ngờ giơ tay, muốn tát nàng, thế nhưng lại bị nàng bắt được. Hàn Doanh ngược lại tung quyền đập vào bụng Xuân Nhi. Một cước này Hàn Doanh không dùng quá nhiều sức nhưng cũng không hề nhẹ. Tuy tính tình nàng lười biếng, nhưng từ nhỏ đã theo học karate, lâu dần cũng lên được đai đen. Đoán chừng một cước này của Hàn Doanh cũng khiến nàng ta đau đến mấy ngày.

Xuân Nhi đau đến gấp người lại, hai tay ôm bụng, không thể tin nhìn Hàn Doanh: “Ngươi dám đánh ta.”

Hàn Doanh lạnh giọng: “Ngươi lần sau còn muốn tìm ta gây chuyện, sẽ không nhẹ như thế thôi đâu.”

Xuân Nhi nhìn vào mắt Hàn Doanh, không hiểu sao trong lòng lại đột nhiên có cảm thấy sợ hãi.

Nhìn Xuân Nhi âm ức rời đi, Hàn Doanh cười đắc ý, muốn đấu với nàng? Còn lâu nhá!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bỏ Cô Nương Thích Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Trêu chọc tiểu thái giám!

Từ sau lần Xuân Nhi đến làm loạn, các cung nữ ở đây liền tin tưởng Hàn Doanh nhất định là có người chống lưng, nên cho dù có tức giận đến mấy cũng không dám thể hiện ra mặt, hơn nữa còn ra sức nịnh nọt lấy lòng. Lý bà bà không giám hành hoang trước mặt Hàn Doanh, còn bố trí cho nàng một căn phòng riêng, có cái gì ngon cũng cho người đem tới cho nàng.

Hàn Doanh đương nhiên biết bọn họ nghĩ cái gì, đối với thái độ nhiệt tình của bọn họ cũng chỉ cười khách sáo, thái độ không nóng không lạnh, sớm muộn gì cũng chán thôi mà.

Đang là mùa hạ, tiết trời nắng nóng kinh khủng, mới sáng thôi mà nắng đến rất da rất thịt, thời tiết thế này, ngủ cũng không ngon, thế nhưng ngoài ngủ ra thì Hàn Doanh chẳng còn biết làm gì hơn, không điện thoại, không ti vi. Haizz thật là chán cái thế giới cổ đại này a.

Theo thói quen, Hàn Doanh tìm một cái cây mát mẻ nhất trèo lên, không ngờ vừa mới yên vị trên cây lại ngoài ý muốn nhìn thấy một gương mặt vô cùng xinh đẹp đang cười toe toét, Hàn Doanh bật thốt:

“Tiểu thái giám!”

Nụ cười trên mặt Trương Diên Lạc tắt lịm, không vui nói: “Ta còn lớn hơn người đấy, đừng có động một chút là tiểu này tiểu kia được không?”

“Người bao nhiêu tuổi mà đòi lớn hơn ta?”

Trương Diên Lạc khoanh tay nhìn Hàn Doanh: “Ta 18, còn người?”

Hàn Doanh định nói là 26, nhưng nghĩ lại thân xác này vốn chỉ có 15, 16 tuổi, nói ra chẳng phải là để hấn cười sao, muốn chuyển đề tài, nhưng Trương Diên Lạc đâu có chịu buông tha: “Người nhiều lắm cũng chỉ 17 thôi!”

Hàn Doanh hất cằm: “Tỷ tỷ đây thích gọi thế nào thì gọi, người cấm được à.” Nói xong còn không quên gọi hai tiếng “tiểu thái giám!” làm cho Trương Diên Lạc nghẹn họng, hồi lâu mới thốt ra được một câu: “Lâu không gặp, miệng lưỡi người ngày càng sắc xảo đấy.”

“Quá khen, quá khen!” Hàn Doanh cười đến vui vẻ, cuối cùng Trương Diên Lạc cũng hiểu cảm giác của Xuân Nhi hôm trước, thật không dễ chịu chút nào. Được rồi, nợ này hấn sẽ ghi nhớ, đến một lúc nào đó sẽ đòi lại bằng được!

Trương Diên Lạc lại hỏi: “Người chính Xuân Nhi kia đến thăm, không sợ nàng ta trả thù sao?”

“Nước đến đất ngăn, có gì phải sợ?”

“Không biết người lại dùng cảm như vậy!”

Hàn Doanh lờ mờ, không trả lời, tỏ ý “người nói thừa”, lúc này lại nghĩ đến điều gì, khoanh tay trước ngực, hỏi: “Người không phải chạy đến đây chỉ để nói mấy lời này thôi chứ!”

Trương Diên Lạc cười ha ha: “Đương nhiên không phải, ta đến đây còn có chuyện khác, quan trọng hơn.”

“Chuyện gì?”

“Đến tìm người cùng ta mừng ta được thăng chức, người cũng nên hành lễ với ta đi, nào nào, làm thử ta xem nào.”

Hàn Doanh tự động bỏ qua về phía sau, nghiêm túc nhìn hấn từ đầu đến chân: “Người vào cung chưa được bao lâu, cũng có thể thăng chức sao?” Còn muốn tìm nàng chúc mừng? Nàng nhớ không lầm thì đây mới là lần thứ hai gặp hấn nha, thân thiết đến vậy sao?

“Đương nhiên, nói cho người biết...” Trương Diên Lạc ra vẻ thần bí, thì thầm: “Ta đây có người chống lưng là thật, đầu giống như ai kia.”

Hàn Doanh đương nhiên biết hấn ta đang nói móc nàng, cũng không biết tại sao hấn ta lại biết mà cũng không quan trọng lắm, Hàn Doanh không để ý đến hấn nói mĩa, nghiêm túc gật đầu, học theo giọng điệu của Trương Diên Lạc: “Nhìn không ra người lợi hại như vậy!”

“...”

“Cũng chỉ là một cái tiểu thái giám, có thể lợi hại đến đâu chứ.”

“...” Trương Diên Lạc không khỏi nhìn kỹ người trước mắt, lần trước không phải nhìn ngắm nhan sắc của hấn đến ngó người sao, lần này lại hồ hững như vậy? Hấn kim không được hỏi: “Người là Hàn Doanh?”

“Đúng a.” Hàn Doanh khó hiểu, đang yên đang lành lại hỏi một câu chẳng ăn nhập.

“Người thấy ta thế nào? Đẹp không?”

“Đẹp thì có đẹp đấy.” Trương Diên Lạc chưa kịp đắc ý, lại nghe Hàn Doanh nói: “Tiếc là có đẹp đến mấy thì thái giám cũng chỉ là thái giám mà thôi.”

Trương Diên Lạc mỉm môi không nói, nàng liên tục nhắc nhở hấn là thái giám, cho dù hấn không phải cũng sắp bị nàng làm cho tự ti đến chết rồi.

“Không nói chuyện với người nữa.” Trương Diên Lạc bỏ lại một câu rồi bỏ đi.

Trương Diên Lạc hấn không ngờ lại có ngày đầu khẩu thua một cái nữ nhân, cũng may không có dẫn theo tên kia, nếu không thì cái bản mặt hấn cũng bị nàng hại mất rồi.

Còn lại Hàn Doanh ngồi trên cây ôm bụng không ngừng cười ha ha, vừa cười vừa nói: “Cười chết ta, cười chết ta rồi!” Hàn Doanh này giờ trung cái vẻ mặt bình tĩnh ra nhưng thực chất là nhin cười đến nội thương rồi.

Niềm vui lớn nhất của Hàn Doanh ở thế giới này là gì? Chính là trêu chọc thái giám a, hơn nữa là một thái giám xinh đẹp tự dâng đến cửa, có thể bỏ qua

sao? Đương nhiên là không rồi. Hàn Doanh nhớ đến vẻ mặt không ngừng thay đổi của thái giám kia, cười đến nửa ngày mới ngừng lại được, cười đến mức cơ miệng cứng ngắc, bụng cũng đau quặn lại, Hàn Doanh không khỏi thở dài: “Cười cũng là một nỗi khổ a.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bỏ Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thường trắng

Chưa đến mấy ngày Trương Diên Lạc lại tìm đến Hàn Doanh, lần này hắn cố tình chọn lúc nàng ngủ say, lấy ra vài cọng phát trần ra ngoáy ngoáy lỗ mũi, lỗ tai Hàn Doanh, khiến nàng ngủ không yên, lăn qua lăn lại tránh né, mấy lần còn suýt ngã khỏi cây. Trương Diên Lạc trêu chọc nàng đến nguyền, ôm bụng cười không ra tiếng.

Hàn Doanh đang ngủ ngon lành thì có cái gì đó mềm mềm hết chọc lỗ mũi, lại chọc vào lỗ tai, vừa ngứa vừa khó chịu, gạt ra chưa lâu thì nó lại tới, trốn thế nào cũng không được, tức mình mở bừng mắt.

Nhìn thấy ai đó đang cười nhếch nhếch liền hiểu là chuyện tốt của hắn làm, Hàn Doanh cau: “Người không được ngủ nên ghen à?”

Trương Diên Lạc nhìn Hàn Doanh còn chưa tỉnh ngủ, mặt mũi nhăn tít lại, buồn cười mắng: “Người nghĩ ai cũng như người à, heo nhỏ.”

“Người mới là heo, cả nhà người đều là heo!”

“Lá gan của người càng ngày càng to đấy!”

Hàn Doanh hất cằm: “Ta sợ ai cũng không thêm sợ người đâu.”

Trương Diên Lạc cười: “Vậy sao?” vừa nói vừa lấy ra một cái lọ nhỏ, mở nắp, nhân lúc Hàn Doanh không để ý liền tóm lấy cằm nàng, dốc hết thứ bột bên trong vào miệng nàng.

Hàn Doanh bị bắt ngờ, vừa ho sặc sụa một hồi: “Người cho ta uống cái gì thế hả?”

Trương Diên Lạc hí mắt cười gian: “Một lát người sẽ biết ngay thôi.” Hàn Doanh nhìn nụ cười của hắn ta, trong lòng nổi lên bất an. Người cổ đại thích nhất là dùng độc, hắn ta không phải sẽ cho nàng uống thuốc độc gì đó, thất khiếu đổ máu gì đó chứ! Ôi không muốn đâu, đau chết nàng mất!

Trương Diên Lạc nhìn ra suy nghĩ của nàng, cười càng tươi hơn: “Yên tâm, không chết được đâu.”

“Tin người được không... ha ha... ha ha...” Hàn Doanh còn chưa nói xong đã bật ra một tràng cười, sau đó thì bắt đầu cười không ngừng.

Trong tiếng cười của nàng, thấp thoáng nghe thấy giọng nói của Trương Diên Lạc: “Không chết, chỉ khiến người cười vài canh giờ thôi. Bất quá cười lâu như vậy cũng sẽ đau bụng mà chết.”

“Người... ha ha... bi ối.”

“Ta thấy người cả ngày buồn bã mới giúp người một chút, người xem, cười đến vui vẻ như vậy.”

“Hạ lưu... ha ha...” Cái gì mà giúp một chút, nàng đang khó chịu muốn chết, chẳng có chút xui gì buồn cười, nhưng lại không thể nào dừng được.

“Người không cảm ơn ta thì thôi, còn mắng, đúng là làm ơn mắc oán mà.”

“Im miệng... ha ha... thuốc giải đâu?”

“Thuốc giải? Trên người ta, người tự lấy đi.”

Hàn Doanh trừng mắt, nhưng lại chẳng có chút lực sát thương nào, ngược lại còn khiến Trương Diên Lạc cười ha hả.

Hàn Doanh hừ lạnh, tự lấy thì tự lấy, thế là nàng lao đến muốn lục người Trương Diên Lạc tự tìm thuốc giải, thế nhưng lại bị hắn điểm hai cái, cả người lập tức cứng đờ, không thể nhúc nhích.

Hàn Doanh bây giờ đúng là vừa khóc vừa cười, đây chính là điểm huyết trong truyền thuyết sao, so với tưởng tượng của nàng còn kinh khủng hơn.

Trương Diên Lạc lại cười: “Thuốc giải cũng đâu thể cho người dễ dàng vậy, ngoan ngoan gọi ta hai tiếng gia gia đi!”

“... Gia gia, tha cho ta đi.” Hàn Doanh thấp giọng năn nỉ, dù sao thể diện cũng không thể giải độc, vẫn mạng người quan trọng hơn!

Trương Diên Lạc không nghĩ nàng lại chịu thua nhanh vậy, nhất thời dờ ra. Cuối cùng vẫn chịu cho nàng uống thuốc giải, không lâu sau, Hàn Doanh cũng có thể đứng cười. Trương Diên Lạc đắc ý: “Thế nào, đã biết sợ chưa?”

Hàn Doanh vốn muốn ngang ngược nói không sợ, nhưng lại sợ hấn ta cho nàng uống thứ đáng sợ kia lần nữa, bèn theo ý hấn mà nói: “Sợ, sợ rồi.” Trong lòng lại nói thêm một câu, sợ mới lạ, thái giám chết tiết nhà người, con cũng không có, còn muốn là ông, thần kinh!

Trương Diên Lạc đương nhiên không biết suy nghĩ này của Hàn Doanh, hài lòng rời đi.

Cứ thế, rảnh rỗi Trương Diên Lạc lại tìm đến Hàn Doanh đấu khẩu chơi, có khi là Hàn Doanh thắng, cũng có khi Trương Diên Lạc thắng, bắt quá số lần Hàn Doanh thắng giảm dần. Cũng vì mỗi lần Trương Diên Lạc thua sẽ trả thù, khiến nàng không buồn chết thì sẽ ngứa chết, Hàn Doanh vì đảm bảo sự an toàn của bản thân, tự động nhận thua còn chủ động gọi hai tiếng “gia gia” nịnh bợ người nào đó.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hạ qua thu đến, tiết trời cũng dần chuyển lạnh. Giữa cái thời tiết được cho là dùng để ngủ như thế này, Hàn Doanh lại... mất ngủ. Nàng nghĩ ngờ có phải gần đây tên thái giám kia cho nàng ăn độc được hơi nhiều hại nàng mất ngủ hay không.

Đã là nửa đêm, Hàn Doanh nằm trên giường trần trọc mãi mà không cách nào ngủ được, mắt mở to nhìn ánh trăng rọi qua cửa sổ. Đột nhiên nảy ra ý nghĩ muốn thưởng trăng.

Hàn Doanh lần đầu biết trăng đẹp như thế nào, cũng bởi vì ngày thường nàng đều ngủ từ sớm, lúc thức dậy thì mặt trời đã lên cao, hoàn toàn không có ý thức về vật thể có thể thay đổi hình dạng kia.

Đứng vào ngày trăng tỏ nên dù đã là nửa đêm nhưng vẫn có thể nhìn thấy mọi vật, có thể đi lại bình thường. Thế là Hàn Doanh quyết định đi dạo một vòng, biết đâu khi về lại có thể ngủ ngon.

Hàn Doanh đi một hồi lâu, càng đi càng cảm thấy cảnh vật xa lạ, muốn quay lại đường cũ trở về nhưng vẫn không khá hơn là bao, nàng bi thảm phát hiện, nàng lạc đường rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bỏ Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bất ngờ

Bình thường, không gian hoạt động của Hàn Doanh vô cùng hạn hẹp, nàng lại là một cây mù đường, ban đêm mọi thứ đều mờ ảo, nhìn hoài cũng không nhận ra đây là cái nơi nào.

Phải nói là nàng thật là có duyên với từ “lạc”, lần trước đi lạc gặp được tiểu thái giám xinh đẹp, lần này đi lạc liệu có mỹ nam nào không. Câu trả lời là có, mỹ nam... bị mất. Không nhìn thấy làm sao biết có “mỹ” hay không? Đó chẳng qua là cảm nhận của bạn Hàn Doanh mà thôi. Nàng còn cảm thấy một nam nhân “múa” kiếm dưới ánh trăng chỉ một từ “mỹ” thôi chưa đủ để diễn tả hết vẻ đẹp của nó.

Hàn Doanh nhìn chằm chằm hai người áo đen đang giao đấu, kiếm không ngừng va vào nhau tạo nên những tiếng “keng keng”, tinh thần hưng phấn, giống như là đang truyền hình trực tiếp phim kiếm hiệp vậy, sinh động vô cùng. Thân thủ của hai người đó rất tốt, ra đòn, đỡ đòn rất nhanh, Hàn Doanh đứng ở khá xa, miễn cưỡng cũng có thể nhìn ra chiêu thức của bọn họ.

Cũng không biết đấu được bao nhiêu chiêu, thì một trong hai người trúng kiếm của đối phương, kiếm nhuột đỏ một tầng máu, có thể đoán được hấn bị thương không nhẹ. Đối phương cũng không vì hấn bị thương mà nương tay, ngược lại tốc độ ra đòn còn nhanh hơn. Tên bị thương cố gắng chống đỡ, nhưng chỉ được vài chiêu thì kiếm cũng bị đánh bật sang một bên.

Hàn Doanh mắt thấy hấn ta không hề có ý định dừng tay, vừa hay hai người đó đang ở rất gần, nghĩ cũng chưa kịp nghĩ đã lấy đà giáng một cú đá “thép” vào đầu của đối phương... Hấn ta không ngờ tới một cung nữ thoát nhìn yếu đuối này lại giám tấn công hấn nên không hề đề phòng mà chúng đòn, bất tỉnh nhân sự.

Trương Diên Lạc ngạc nhiên nhìn Hàn Doanh, lại nhìn kẻ đang nằm trên đất, cẩn thận kiểm tra, xác định hấn thật sự đã ngất, mới chấp tay, nói với Hàn Doanh: “Đa tạ cô nương giúp đỡ.” Định phi thân bay đi lại bị Hàn Doanh nhanh lẹ chặn tay giữ lại.

Hàn Doanh vừa chạm vào người hấn ta liền cảm thấy ướt ướt, dính dính, nhìn thấy tay mình toàn máu thì kinh sợ: “Người bị thương rồi.”

“Cô nương buông tay, tại hạ tự có cách.” Hàn Doanh mày nhíu chặt, hấn bị thương nặng thế này cần phải trị thương gấp, nhưng hấn đi rồi nàng làm sao đây?

Trương Diên Lạc nhìn ra khó xử của nàng, hỏi: “Cô nương có chuyện gì sao?”

“Ta bị lạc.” Hàn Doanh nói rất nhỏ nhưng trong đêm yên tĩnh Trương Diên Lạc vẫn nghe rất rõ. Đi lạc? Nửa đêm lại chạy lạc tới đây? Cứu hấn một mạng? Hấn nên cảm ơn cái sự vô tình này của nàng đi.

Cho dù là vô tình hay cố ý thì nàng cũng là ân nhân của hắn, không thể bỏ mặc nàng không lo, lại nói chỉ phương hướng cho nàng là vô ích, hắn thật sự không thể ở đây lâu. Trương Diên Lạc đang đau đầu thì có hai cái bong đen bay tới đáp trước mặt hai người, chấp tay thi lễ: “Công tử, thứ lỗi chúng thuộc hạ đến muộn.”

Trương Diên Lạc khoát tay: “Đều đứng dậy đi, giúp ta đưa vị cô nương này về.”

“Vâng.”

Đêm đó Hàn Doanh vẫn là ngủ không ngon, mà có không ngon đến đâu thì sau này chần chẫn cũng không dám ra ngoài chạy loạn nữa đâu.

Cái viện nhỏ bé này trước giờ chẳng có ai ngó ngang tới, hôm nay mới sáng sớm đã nghênh đón một đoàn người đến thăm, quả thật là khiến mấy cung nữ nơi đây khiếp sợ, Hàn Doanh đang ở trong sân tập vài động tác cũng phải kinh hãi, muốn trốn nhưng lại bị Hoa Phi nương nương điểm đích danh.

Bà ta nói: “Hàn Doanh, người ở đây cũng lâu rồi, theo bốn cung về đi thôi.”

Một lời này khiến cho các cung nữ ở đây hoàn toàn tin tưởng Hàn Doanh là quý nhân của bọn họ, quả là nịnh bợ không sai người. Thế nhưng lời này lọt vào tai Hàn Doanh lại biến thành: “Hàn Doanh, người yên ổn quá lâu rồi, nên trở về chịu tội đi thôi.”, nàng không biết bản thân đã gây tội gì, hay thể có tội gì, dù thế nào thì vẫn cảm thấy sợ hãi, hai chân đã không khống chế được mà run rẩy, trong đầu đều là cảnh tượng nàng bị kéo đến một góc vắng vẻ giết người phi tang, bị ném cho thú dữ,... Nàng muốn nghĩ kế thoát hiểm nhưng não bộ sớm đã không theo mệnh lệnh.

Hàn Doanh không trả lời, Hoa Ngọc Lam lại hỏi: “Thế nào, không muốn đi theo bốn cung nữa sao?”

Hàn Doanh đã đứng không vững, quỵ sụp xuống.

“Đương nhiên là không rồi.” Hoa Ngọc Lam biến sắc. Hàn Doanh giật nảy mình, ày nha, là ai nói vậy, ai dám nói lời đại nghịch bất đạo này vậy, chán sống rồi sao?

Mọi người không hèn mà cùng nhìn về phía giọng nói truyền đến. Liễu Uyển Nghi dẫn theo một đoàn cung nữ thái giám khoan thai đi đến. Sân viện cũng coi như rộng rãi, bất ngờ lại trở nên chật chội bức người.

“Người ta đã không muốn đi, muội muội hà cớ chi ép người.”

Hoa Ngọc Lam đã trở lại vẻ tôn quý, cười nói: “Liễu tỷ, con gió nào đưa tỷ tới đây.”

“Bốn cung tới đón người, thế nào, muội muội có ý kiến?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bốn Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Cuộc sống mới

Hoa Ngọc Lam cùng Liễu Uyển Nghi ngoài miệng cười cười nhưng trong mắt lại không hề che dấu địch ý, bốn mắt bắn ra tia lửa, ở giữa không trung đấu đá kịch liệt.

“Là ai khiến Liễu tỷ đích thân đến đón vậy?”

“Người này chắc muội muội cũng biết, Hàn Doanh.”

“Liễu tỷ có điều không biết, Hàn Doanh vốn là người của muội, đón cũng nên để muội đón mới phải.”

“Muội muội nói như vậy sai rồi, Hàn Doanh sớm đã không phải người của muội, bốn cung muốn đưa đi, muội muội tất phải tranh giành.”

Nói qua nói lại không ai chịu thua, cuối cùng vẫn là nghĩ đến người trong cuộc, liền để nàng tự mình chọn chủ tử. Thế nhưng Hàn Doanh nào còn tâm trí đâu mà lựa chọn, nàng không biết hai vị đại “phật gia” đây hôm nay sao lại có hứng thú đến tranh giành nàng, không biết hai người họ có ý đồ gì, dù sao thì nàng cũng không muốn biết, ai nàng cũng không muốn theo, có thể cho nàng lựa chọn ở lại hay không!

Đương nhiên là không, đây sớm đã không còn là vấn đề của riêng nàng nữa rồi, mà còn là vấn đề mặt mũi của hai vị phi tần, Hàn Doanh đành bi thảm chịu số phận của con muỗi!!!

Hoa Ngọc Lam giọng nhẹ nhàng mà uy hiếp: “Hàn Doanh, theo bốn cung về nào, hay là ngươi không xem bốn cung ta ra gì nữa rồi?”

Hàn Doanh toát mồ hôi hột, ý tứ không phải là nói: “Ngươi dám không theo bốn cung, xem bốn cung xử trí ngươi thế nào?” hay sao???

Liễu Uyển Nghi phe phẩy cái quạt trong tay, không nhanh không chậm nói: “Tiểu Doanh, người đi theo bồn cung, bồn cung sẽ không bạc đãi người, ai bắt nạt người, bồn cung đều có thể giúp người.” Nói xong còn ý vị thâm trường mà nhìn Hoa Ngọc Lam một cái.

Hàn Doanh nghe đến vui sướng, suýt chút nữa gật đầu, cũng may mà kìm lại được. Nàng hoài nghi vị phi tần này liệu có ý đồ gì hay không, khi không lại nhiệt tình quá mức như vậy.

Dưới ánh mắt nóng bỏng của hai vị đại ‘phật gia’ Hàn Doanh yếu ớt lên tiếng: “Nô tỳ bị hoàng thượng phạt tới đây, nếu hoàng thượng biết nô tỳ rồi đi sẽ trách tội.”

Hoa Ngọc Lam khó khăn kìm nén tức giận: “Nói người đi thì có thể đi, nghĩ nhiều như vậy làm gì.”

Liễu Uyển Nghi lại cười: “Muội muội, chớ nóng giận! Bồn cung đã nói với hoàng thượng một tiếng, người sẽ không để ý đâu. Người quý đã lâu vậy rồi, mau đứng dậy đi thôi.” Câu trước là nói với Hoa Ngọc Lam, câu sau là nói với Hàn Doanh.

Không nói thì thôi, nói tới quả nhiên thấy đầu gối đau nhức, Hàn Doanh cảm động rơi nước mắt, trong đầu có một giọng nói vang lên: ‘mau theo người này đi thôi, mặc kệ là có chuyện gì, cứ hết sức mà nịnh bợ là được rồi.’ Bản thân Hàn Doanh cũng có cái suy nghĩ này, liền tươi cười đến trước mặt Liễu phi, nhún người một cái: “Tham kiến nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Liễu Uyển Nghi cười vui vẻ: “Được rồi, Tiểu Doanh, mau theo bồn cung về nào.” Sau đó mặc kệ Hoa Ngọc Lam tức giận đến run người, dẫn theo một đoàn người rời đi.

Hàn Doanh đặc biệt vui vẻ, tuy quãng đường xa xôi đều phải đi bộ những cũng không hề làm giảm đi tâm trạng đang phơi phới của Hàn Doanh. Không phải vì nàng thoát khỏi cái tiểu viện bé tí teo kia, cũng không phải vì nàng đi theo Liễu phi, mà là vì nơi nàng sắp đến là Nam Uyển Cung, chính là Nam Uyển Cung có tử hoàng tử trong truyền thuyết kia. Người xưa có câu ‘nhất cự ly, nhì tốc độ’ là gì, nàng ở gần thế này còn sợ không quyền rũ được vị hoàng tử kia sao, ngôi vị hoàng tử phi kia, ta tới đây!!!

Nghiêm Túc từ bên ngoài về, một đường tiến về phía giường của Trương Diên Lạc, nghiêm trang đứng ở một bên canh giữ, không dấu vết nói một câu: “Điện hạ, nàng ta đã cùng nương nương trở về rồi.”

Trương Diên Lạc không có đáp lại, thờ nhẹ một hơi.

Hàn Doanh đến đây đã được vài ngày, công việc chủ yếu là túc trực bên cạnh Liễu phi hầu hạ, chớ sai bảo. Những lúc có Yên Nhi thì nàng có thể thoải mái tìm một chỗ mà ngủ nướng, tùy thời còn có thể sai bảo người dưới, thể hiện chút quyền uy, nàng cảm thấy ở chỗ này cũng không tệ. Có điều mỗi lần Liễu phi đi thăm hoàng tử đều không có dẫn theo nàng. Hàn Doanh vô cùng bất mãn nhưng cũng không có gan kiến nghị.

Hôm nay Liễu phi lại chuẩn bị đi thăm cái hoàng tử kia, nhưng lại không thấy Yên Nhi đâu, không ngờ Liễu phi lại nói muốn dẫn nàng theo, Hàn Doanh vui như tết, kết quả đến nơi lại không có cho nàng vào. Hàn Doanh mừng hụt, ở bên ngoài ngó trái ngó phải một hồi cũng chẳng nhìn được gì.

Cũng không biết khi nào Liễu phi mới trở ra, liền kéo một cung nữ ở gần nói chuyện: “Này, người ở đây lâu chưa?”

Cung nữ đáp: “Nô tỳ ở đây được gần nửa năm rồi.”

“Lâu như vậy, chắc nhìn thấy tử hoàng tử rồi chứ!”

“Vâng.”

Hàn Doanh ghen tị, nàng cũng đến cổ đại được gần nửa năm rồi, mà một sợi tóc của hắn cũng chưa nhìn thấy, haizz thật là bất công mà.

Hàn Doanh còn muốn hỏi thêm nhưng lại thấy cung nữ đó cúi người hành lễ, Hàn Doanh quay lại nhìn, vừa nhìn thấy người đi ra, lập tức cả người cứng đờ, mặt tái mét, môi mấp máy nhưng lại không nói ra lời.

Người kia thấy Hàn Doanh kỳ lạ, hỏi: “Người làm sao vậy?”

Hàn Doanh nuốt nước bọt mấy lần, rốt cục nói ra một cái tên: “Cố Mặc Nhiên?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bồn Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Người cũ?

Người kia vô cùng ngạc nhiên: “Người biết ta sao?”

Hàn Doanh đột nhiên cảm thấy tức giận, không trả lời, còn hỏi ngược lại: “Huỳnh... cũng xuyên tới đây sao?”

Cố Mặc Nhiên đương nhiên không hiểu, hỏi lại: “Xuyên là cái gì? Chúng ta từng gặp qua sao?”

“Huỳnh là không hiểu hay là giả vờ không hiểu đây hả?” Hàn Doanh nói mà không kịp suy nghĩ, giọng cũng hơi lớn khiến những người khác chú ý, nhất thời xấu hổ, mím môi.

“Người nói gì ta một chút cũng không hiểu! Người phải chẳng nhận nhầm người đi?” Cố Mặc Nhiên cũng không có tức giận, biểu tình từ đầu đến cuối đều là ngơ ngác, thiếu điều đưa tay gỡ đầu, cuối cùng vẫn vì hình tượng mà kìm nén!!!

Hàn Doanh sắc mặt vẫn trắng bệch nhưng đã bình tĩnh trở lại, nàng cẩn thận quan sát biểu cảm của người kia, trông không giống như đang giả vờ, vậy chỉ là người giống người thôi sao. Nhưng quả thật quá giống đi, đến tên cũng là một... Hàn Doanh nghĩ một chút, nói một câu: “Who are you?” vừa nói vừa quan sát kỹ vẻ mặt của đối phương.

Cố Mặc Nhiên cau mày, nghĩ hồi lâu vẫn không hiểu nàng ta nói cái gì, thần sắc mờ mịt: “Người nói cái gì ‘hu’ cái gì ‘du’?”

Hàn Doanh cup mắt, đầu đi lún sóng cảm xúc dưới đáy mắt. Không phải hấn ta, nàng nên vui hay nên buồn đây, nói không thất vọng e là tự mình dối mình.

“Thực xin lỗi, ta đúng là nhận nhầm rồi.”

Cố Mặc Nhiên cười cười: “Không sao, có điều ta cũng rất muốn gặp người mà ngay cả dung mạo lẫn tên họ đều giống ta kia.”

Hàn Doanh giọng gao cười ha ha một tiếng.

Hai người đều không để ý thấy Trương Diên Lạc đã nghe toàn bộ câu chuyện của hai người. Hấn chiếu cố nàng đơn giản vì nàng tâm tư đơn thuần, ở bên cạnh rất thoải mái, chiều chuộng nàng rất vui vẻ, và vì nàng vô tình cứu hấn một mạng. Thế nhưng không hiểu sao một tia bi thương ẩn trong đáy mắt nàng lại làm hấn khó chịu? Trương Diên Lạc nghĩ rất lâu vẫn không thể hiểu được, phải chăng hấn già ngốc lâu ngày, đầu óc cũng muốn ngốc thật rồi sao?

Ban đêm, Hàn Doanh nằm trên giường, nước mắt không tự chủ mà rơi xuống, nàng vốn nghĩ xuyên tới đây lâu như vậy rồi, đã không còn nhớ đến, hóa ra là không phải. Nàng thậm chí còn hi vọng hấn chính là Cố Mặc Nhiên mà nàng quen biết, hi vọng hấn vì một lý do nào đó “đuổi theo” nàng đến đây. Hàn Doanh nhắm mắt, muốn thôi miên chính mình vào giấc ngủ, ngày mai thức dậy đem những chuyện này quên sạch sẽ. Nàng bây giờ là Hàn Doanh không còn là Hạ An An nữa rồi.

Nghĩ thì dễ làm mới khó, sáng hôm sau, Hàn Doanh đem theo cặp mắt sung u đến tẩm cung, còn bị Yên Nhi cười: “Nghe nói hôm qua người gặp được Cố ngự y, có phải là động lòng rồi hay không?” Hàn Doanh chỉ cười cho qua, không trả lời, Yên Nhi thấy nàng không nói cũng thôi.

Ngày thường Liễu phi đều là ung dung tự tại, ngắm hoa thưởng trà, hôm nay lại cứ như kiến bò trên chảo, không ngừng đi lại giữa phòng. Hàn Doanh phi thường thắc mắc nhưng lại không dám tùy tiện hỏi, đành ôm đầu hỏi to đúng cả nửa ngày trời, sau đó mới biết, hóa ra là hoàng thượng tìm được danh y đến chữa trị cho tứ hoàng tử, người này y thuật cao minh, từng chữa qua người bệnh tương tự.

Hàn Doanh lại càng khó hiểu, chẳng lẽ nương nương nhà mình đây là vui quá hóa buồn hay sao?

Giữa trưa, Liễu phi đi giá đến tẩm cung của tứ hoàng tử, xem cái người danh y kia chữa trị như thế nào, Hàn Doanh thấy chẳng có ai quản mình liền theo đuôi đi đến, cơ hội a cơ hội, chẳng lẽ đại phu bắt mạch hấn ta còn có thể trốn trong màn sao he he. Lần này bốn cô nương không tin không nhìn thấy người!

Người muốn thấy thì chưa biết có thấy hay không, chỉ biết vừa đến đã gặp ngay cái người không muốn gặp nhất.

Hàn Doanh vô cùng bất mãn, ông trời đây là đang trêu chọc nàng sao, sao cứ để nàng liên tục gặp được hấn ta là thế nào? Hàn Doanh mặc kệ, không thèm để ý đến hấn ta, nàng bây giờ chỉ quan tâm đến tứ hoàng tử của nàng thôi!!!

Thế nhưng chẳng có ai rảnh rỗi để ý đến nàng, Liễu Uyển Nghi cùng Cố Mặc Nhiên thần sắc có vẻ phức tạp, tuy rằng đã cố tỏ ra bình thản nhưng mày vẫn nhíu lại một chỗ.

Cố Mặc Nhiên hiểu được Liễu phi đang lo lắng điều gì, dùng khẩu hình nói: “Nương nương đừng quá lo lắng!”

Liễu Uyển Nghi hừ lạnh không nói gì, bà làm sao có thể không lo lắng, Hoa Ngọc Lam kia tổn nhiều tâm tư như vậy, không biết còn trò gì đằng sau, lo là một chút chỉ sợ tính mạng khó bảo toàn.

Giữa bầu không khí quái dị ở Nam Uyển Cung, danh y cuối cùng cũng xuất hiện. Tống Vân Tiêu đi theo sau thái giám, cùng với Xuân Nhi xuất hiện.

Hàn Doanh nhìn thấy Xuân Nhi cực kì không vui, hôm nay là ngày gì thế này!

Tống Vân Tiêu cùng Xuân Nhi một trước một sau hành lễ. Liễu phi cũng cười: “Tống đại phu, không cần đa lễ, còn phiền người chữa khỏi bệnh cho con trai của bản cung.”

Tống Vân Tiêu đáp: “Nương nương quá lời, cứu người là chức trách của thảo dân mà.”

Hai người lại khách khí một hồi, mới cùng nhau tiến vào phòng ngủ của tứ hoàng tử. Hàn Doanh vẫn một mực đi theo sau lưng Liễu phi lúc này cũng theo vào, đột nhiên trong lòng dấy lên cảm giác bất an mãnh liệt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bỏ Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lộ diện

Hàn Doanh nghe Liễu phi hỏi: “Lạc Nhi đã dậy chưa?”

Một cung nữ đáp lời: “Thưa nương nương, điện hạ vẫn còn đang ngủ ạ?” Hàn Doanh khước miệng giật giật.

Liễu phi lại nói: “Giúp bốn cung gọi Lạc Nhi dậy đi.”

Cung nữ đó cung kính đáp một tiếng “Vâng” rồi hướng giường nhỏ giọng gọi: “Điện hạ, nên dậy thôi, nương nương đến thăm người.”

Không lâu sau, bóng đen bên trong màn chuyển động, Hàn Doanh cười trộm, tiểu tử này thật nghe lời. Nào nào, ra đây cho tỷ tỷ xem mặt một chút, để tỷ coi tiểu tử nhà người xinh đẹp đến đâu nào!!!

Thế nhưng bóng đen kia chỉ ngồi im, không hề có ý định bước xuống giường.

Tổng Vân Tiêu lấy làm kì lạ hỏi: “Nương nương, thảo dân mạn phép hỏi, tại sao điện hạ lại không rời giường?” Hàn Doanh gật gù, hỏi hay lắm, nàng cũng muốn biết.

Liễu phi làm như khó xử nói: “Lạc Nhi ít khi tiếp xúc với người lạ, khó tránh khỏi sợ hãi, phiền Tổng đại phu bắt mạch qua tấm màn vậy.”

Hàn Doanh trong lòng gào thét, không phải chứ!

Xuân Nhi từ nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên lên tiếng: “Liễu phi nương nương nói thế sao được, biểu ca của ta có giỏi đến mấy cũng không thể chỉ bắt mạch bốc thuốc được.”

Lời này nói đúng suy nghĩ của Hàn Doanh, bất quá cừ nhân vẫn là cừ nhân, lời của cừ nhân dù đúng cũng không thể đồng tình.

“Đây là nơi người có thể lên tiếng sao?” Chết! Nàng lỗ miệng. Lén nhìn nương nương nhà nàng, khước mắt hơi cong cong, hình như là đang cười, tức là âm thầm cho phép nàng làm càn đây mà, khả khả, Xuân Nhi kia, dám ở địa bàn của bốn cô nương điều võ dương oai à, không có cửa đâu, nhá!

Xuân Nhi tức giận, thở phì phì: “Người thì có thể sao?”

Hàn Doanh há miệng muốn nói, lại cảm giác giống như có một túm lông mềm mại nhẹ nhàng cọ vào mu bàn chân nàng, cúi xuống nhìn thì hóa ra là: “Tiểu Hồ!” Hàn Doanh nhìn thấy Tiểu Hồ liền vui vẻ cười hi hi, cúi người bế nó lên. Tiểu Hồ được bế, nũng nịu kêu hai tiếng “meo meo” còn cọ cọ cái đầu nhỏ vào tay Hàn Doanh, làm ô luôn trên tay nàng.

Toàn bộ thái giám và cung nữ có mặt tại đó, kể cả Cố Mặc Nhiên đều phải tròn mắt kinh hãi. Phải biết Tiểu Hồ là thú cưng của hoàng tử điện hạ, kiêu ngạo vô cùng, ngoài điện hạ ra thì ai cũng không được động vào nó, làm nó phật ý cũng sẽ bị nó cào cho vài đường máu làm kỉ niệm, vậy mà... Đây là chuyện khó tin đến mức nào!

Hàn Doanh đương nhiên không biết những chuyện này, chỉ vui vẻ vuốt ve bộ lông mềm mại của Tiểu Hồ. Lần trước đến đây, trông thấy nó, chỉ muốn ôm lên cưng nựng một trận mà không được, không ngờ bây giờ lại có cơ hội. Ôi, mèo đâu mà đáng yêu chết đi được!

Tổng Vân Tiêu khen một tiếng: “Chú mèo này thật dễ thương.”

“Đương nhiên rồi.” Hàn Doanh trả lời như là mèo của mình vậy, làm ai đó ngồi trong màn không kim được cười khê.

Cố Mặc Nhiên lại không cho là vậy: “Cũng không phải mèo của người.” Lập tức nhận được cái lườm sắc lẹm.

Liễu Uyển Nghi ho một tiếng, kéo mọi người lại chuyện chính: “Tổng đại phu, thật sự không thể chỉ bắt mạch thôi sao?”

“Thưa nương nương, đúng là vậy.”

Liễu Uyển Nghi thở dài: “Vậy được, để bốn cung thuyết phục Lạc Nhi vậy.” Hàn Doanh nghe câu này, cười đến mắt cũng híp lại.

Liễu Uyển Nghi bước đến trước giường, dịu dàng nói: “Lạc Nhi, con ra ngoài cho mẹ nhìn mặt một chút nào.”

Người kia không có động tĩnh.

Liễu Uyển Nghi lại nói: “Lạc Nhi, ở đây đều là người tốt đến chơi với con, không cần sợ hãi.”

Lần này người kia đã có động tĩnh, tấm màn chuyển động, từ bên trong một cánh tay xuất hiện.

Tay thật đẹp, bàn tay trắng trẻo mịn màng, ngón tay thon dài, nếu không phải Hàn Doanh biết trước, nhất định sẽ nghĩ chủ nhân của cánh tay kia là nữ nhi. Thế nhưng tại sao nàng lại cảm thấy cánh tay này có chút quen mắt?

Hai cung nữ đứng hai bên nhanh nhẹn đưa tay vén màn lên, lộ ra khuôn mặt đang cười ngây ngô. Hàn Doanh đột nhiên cảm thấy hồ thẹn, thân là nữ nhi chính tông lại cảm thấy một phần của hần ta cũng không bằng. Anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, hai câu này cũng không thể nào thể hiện được độ đẹp của hần ta, ngược lại “chìm sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn” có vẻ thích hợp hơn, bởi vì đáng vẻ hần ta yếu ớt tùm một góc y phục của Liễu phi, giặt nhẹ, thật sự rất giống tiểu nương tử dọ dỗ người ta phạm tội... Hàn Doanh chớp chớp mắt, sao càng nhìn càng thấy quen mắt thế nhỉ?

Nàng cố gắng nhớ lại xem đã từng thấy khuôn mặt này ở đâu, lục lọi một hồi cũng nhớ ra, đây chẳng phải là khuôn mặt xinh dai của tiểu thái giám đó sao!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bỏ Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Lộ diện (tiếp)

Sau đó xảy ra những chuyện gì, Hàn Doanh đều không biết, Xuân Nhi cùng Tổng đại phu kia rời đi khi nào, nàng cũng không biết. Nàng vẫn luôn đứng sau lưng Liễu phi nương nương, mãi miết nhớ lại khuôn mặt xinh đẹp của tiểu thái giám, nụ cười gian manh xảo quyệt của hần khi đấu khẩu với nàng, hạ độc được nàng, nụ cười đắc ý khi thắng nàng. Lại nhìn đáng vẻ tứ hoàng tử cười ngây ngô, tay chân liên tục khua khoáng không yên, giống như một đứa trẻ hiếu động...

Trong lúc thần thờ nàng nghe nương nương nhà nàng nói: “Người lui ra ngoài trước đi.” Liền đáp một tiếng “Vâng.” Rồi lui ra, chờ ở ngoài cửa.

Ngẩng đầu nhìn trời xanh, tưởng tượng một đám mây là tiểu thái giám, một đám mây là tứ hoàng tử, hai đám mây bị gió thổi từ từ đến gần rồi hòa vào nhau, theo đó, nàng cũng đem hai đáng vẻ bất đồng của bọn họ lồng vào một...

Hàn Doanh thờ dài, chui vô một góc khuất, ngồi xỏm, vẽ vòng tròn, miệng lầm bầm: “Không được rồi, làm sao có thể a, hoàng tử điện hạ ngây thơ trong trắng của ta, tại sao lại biến thành tên thái giám mặt dày vô sỉ đó vậy chứ!!!”

“Méo!” Tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Hồ đột nhiên vang lên làm Hàn Doanh giật nảy mình, nãy giờ Tiểu Hồ vẫn nằm ở trên tay nàng ngủ ngon lành, hèn chi thấy tay nặng nề, tê tê. Chắc tại nàng ngồi nên làm nó khó chịu tỉnh giấc, mới thét lên thảm thương như vậy. Nàng nghĩ, nàng mang Tiểu Hồ đi, người kia sẽ rất lo lắng, cho nên liền ôm Tiểu Hồ đi vào phòng, định bụng mang nó trao tận tay tứ hoàng tử.

Haizz, hết cách, ai bảo nàng tốt bụng như vậy chứ, lo lắng cho cả kẻ khó ưa đó. Được rồi, thật ra thì đây chỉ là cái cơ thôi, nàng chẳng qua chỉ muốn nhìn lại hần một lần, rất có thể lúc này là nàng nằm mơ, hoa mắt cũng nên.

Lúc Hàn Doanh tiến lại gần phòng ngủ chính thì nghe tiếng của Liễu phi nương nương, trong giọng nói chứa sự lo lắng: “Lạc Nhi, con làm như vậy sẽ không có vấn đề gì chứ?”

Có tiếng cười khê: “Mẹ, mẹ lo lắng quá nhiều rồi, trước mắt bọn sẽ không thể dò ra được điều gì đâu.” Nàng nhớ nàng từng khen giọng nói này thật hay, không hề the thé như những thái giám khác, cũng bởi vậy nên nàng nghĩ hần ta là thái giám mới vào cung, giọng nói chưa có thời gian biến đổi, hóa ra, không phải...

“Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, dù thế nào cũng cần hết sức thận trọng.”

“Mẹ, con biết mà... ài?” Từ “ai” cuối cùng, hần ta hướng cửa cao giọng quát, hiển nhiên là muốn hỏi ai đang ở bên ngoài. Chỉ là nàng không biết tại sao hần ta lại biết nàng đứng bên ngoài, không phải đang nói chuyện rất “vui” sao?

“Meo~” Tiểu Hồ trong lòng Hàn Doanh thay nàng trả lời, sau đó nhanh nhẹn nhảy đến bên chân cái người mà chẳng biết là hoàng tử hay thái giám kia, cọ cọ làm nũng, không quên meo meo hai tiếng thật dài.

Hai người Liễu Uyển Nghi cùng Cố Mặc Nhiên nhìn thấy Hàn Doanh, sững người, Liễu Uyển Nghi trừng mắt, quát: “Người... người đã nghe hết chúng ta nói chuyện.”

Thấy Liễu phi phản ứng mạnh như vậy, Hàn Doanh không khỏi sắp xếp lại tư duy một chút, cả hoàng cung này, ai cũng biết tứ hoàng tử điện hạ, từ khi sinh ra đã không thể nói, hoàng tử ngày một lớn, nhưng vẫn không khác gì đứa trẻ. Thế nhưng lúc này nàng đã nghe thấy hoàng tử điện hạ nói chuyện,

biểu cảm một chút cũng không ngốc. A! Đây giống như là nàng đã phát hiện ra một bí mật kinh thiên động địa. Trong đầu Hàn Doanh hiện lên bốn chữ to đùng: Giết người diệt khẩu.

Liễu Uyển Nghi đang định nói gì đó, đã thấy Hàn Doanh “bụp” một tiếng quỳ trên mặt đất, nước mắt nước mũi lã lã lem, gào khóc: “Nương nương, nô tỳ không cố ý, nô tỳ chỉ nghĩ đưa Tiểu Hồ trở lại cho điện hạ, nô tỳ không cố ý nghe trộm người cùng điện hạ nói chuyện. Từng câu từng chữ nô tỳ nói đều là thật, nô tỳ đảm bảo sẽ không tiết lộ bất cứ điều gì, xin nương nương tha mạng, ô ô...” Hàn Doanh quỳ trên đất lút tụt tự cầu đầu mình, đau đến nước mắt hai hàng. Thầm nghĩ, nàng thật là xui xẻo, nếu biết sẽ xảy ra chuyện này, có cho nàng vàng thoi nàng cũng không dám a, nàng còn muốn sống thêm vài năm nữa.

Trương Diên Lạc lên tiếng: “Được rồi, bôn hoàng tử có nói sẽ giết người sao?” nàng lập tức dừng khóc.

Liễu Uyển Nghi mảy mềp nhủ lại một chỗ: “Lạc Nhi, nếu không trừ khử nàng ta, e sẽ để lại họa.”

“Mẹ, nàng ta dù sao cũng đã cứu con một mạng.”

“Dù thế cũng không thể được, nàng ta đã biết bí mật của con rồi.”

Cố Mặc Nhiên vẫn im lặng, cũng nói: “Điện hạ, nương nương nói rất đúng, mọi sự nên cẩn trọng.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bôn Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Ba người bọn họ chẳng đề ý đến Hàn Doanh quỳ trên đất khóc lóc, chỉ nói những câu mà Hàn Doanh không hiểu nổi, cuối cùng Trương Diên Lạc nói: “Nếu đã như vậy rồi để nàng ta ở bên cạnh con đi, cũng thuận tiện giám sát.”

“Không được.” Liễu Uyển Nghi lập tức phản đối.

“Nàng ta biết con đóng kịch, có thể giúp con đối phó đám người kia, không phải còn có Nghiêm Túc cùng Lý Huệ sao, sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Con...” Liễu Uyển Nghi thở dài, bắt đầu đi đồng ý: “Được rồi, con nhớ cẩn thận.” Quay sang Hàn Doanh lập tức biến thành hung dữ: “Người nên ngoan ngoãn, dám đụng đến một sợi tóc của con trai ta, đừng trách ta độc ác.” Nói xong liền phát tay bỏ đi, Cố Mặc Nhiên theo đó rời đi.

Hàn Doanh ngơ ngác nhìn Liễu Uyển Nghi bỏ đi, không phải hồi nãy còn hùng hồn lắm sao, muốn cái gì mà diệt cỏ tận gốc sao? Mặc dù không hiểu gì nhưng vẫn là đứng lên, phui bụi, đi theo Liễu Uyển Nghi, còn chưa đi được hai bước đã bị kéo lại, giọng nói trầm âm vang lên: “Người đi đâu đấy?”

“A... đương nhiên là đi theo hầu hạ nương nương nha.”

Trương Diên Lạc vô lực đỡ trán, bọn họ nói nhiều như vậy, nàng ta một câu cũng không hiểu sao?

“Ngủ ngốc! Người bây giờ chính là cung nữ bên người ta, còn đi đâu.”

Hàn Doanh chậm chạp “A” lên một tiếng, rốt cục đem nghi vấn của mình nói ra: “Người chính là tiểu thái giám kia cũng chính là tứ hoàng tử?”

Trương Diên Lạc gật đầu.

“Người không ngốc, cũng có thể nói chuyện?”

Lại gật đầu, những điều này còn phải hỏi sao, đã rõ như ban ngày rồi.

“Thật sự ta phải ở lại đây sao?”

“Đương nhiên.”

Hàn Doanh lập tức ỉu xiu như cái bánh bao chiều. Ở chung với cái thái giám, a không đúng, là hoàng tử siêu cấp vô si này, nàng thê thảm rồi, hán ta không đem những ân oán trước kia là trả thù nàng nữa đó chứ. Oa oa, nếu như sớm biết hán ta không phải là thái giám mà là hoàng tử, nàng nhất định sẽ kính hán ta như kính phụ mẫu nha, có thể ra về sao, haizz đúng là tự tạo nghiệt không thể sống mà.

Trương Diên Lạc lại hoàn toàn ngược lại, vui vẻ viết rõ trên mặt, ngữ khí ra lệnh: “Bôn hoàng tử khát nước rồi.”

“Nô tỳ rót trà cho người.” Hàn Doanh vội vàng rót trà, tươi cười cung kính dâng lên trước mặt Trương Diên Lạc.

“Lại đây bóp vai cho bản hoàng tử.”

“Vâng, thưa điện hạ.” Hàn Doanh nhanh nhẹn đến sau lưng Trương Diên Lạc, bao nhiêu kiến thức đấm bóp từ kiếp trước kiếp này đều lôi ra dùng, không quên nịnh hót: “Điện hạ, nô tỳ có mắt như mù không nhìn thấy núi thái sơn, điện hạ đại nhân đại lượng, sẽ không chấp nô tỳ trước kia vô lễ chứ!”

Trương Diên Lạc hai mắt lim dim vô cùng hưởng thụ, lưỡi biếng trả lời: “Còn phải xem người thế nào?”

“Điện hạ, người xưa có câu ‘người không biết không có tội’ mà, huống chi nô tỳ cũng đã biết sai rồi, đánh người chạy đi không ai đánh người chạy lại, điện hạ tâm chứa thiên hạ, sẽ không vì một chuyện nhỏ mà so đo với nô tỳ đâu đúng không?”

“Hàn Doanh, mấy ngày không gặp, công phu miệng lưỡi của người tăng lên không ít.”

“Điện hạ, quá khen, quá khen.”

Tuy rằng Trương Diên Lạc chưa từng nói sẽ bỏ qua, thế nhưng bộ não của Hàn Doanh tự động đem những tội trạng vô lễ cùng lúc trước của mình xóa sạch không còn một mống.

Nhiều ngày sau, trong cung ai ai cũng biết tử hoàng tử được Tổng đại phu chữa trị bệnh tình ngày càng tốt, mỗi buổi sáng có thể bắt gặp hình ảnh ba người, à không, là hai người một mèo, “vui vẻ chơi đùa” ở trong sân Nam Uyển Cung hoặc là ở ngự hoa viên ngắt hoa bắt bướm.

Hai người một mèo kia không phải ai khác chính là Trương Diên Lạc, Hàn Doanh cùng với Tiểu Hổ. Trong con mắt của cung nữ cùng thái giám chính là vui vẻ dạo chơi, nhưng Hàn Doanh người trong cuộc, một chút cũng không cảm thấy vui vẻ.

Hoàng tử điện hạ kia từ khi được Tổng đại phu “chữa trị” vui vẻ hơn không ít, càng ngày càng thích kéo nàng chạy nhảy khắp nơi, Tiểu Hổ trung thành tự nhiên cũng đi theo.

Ví như hôm nay, tiết trời đã vào giữa thu, trời se se lạnh, thế mà sáng sớm đã lôi kéo nàng chạy đến ngự hoa viên, làm nàng vừa phải chạy theo vừa la hét kêu hấn mang theo áo, thực mệt chết con người ta.

Vất vả lắm mới mặc được cho hấn cái áo, một người một mèo lại say mê đuổi theo một con bướm sắc sỡ, nàng thờ cũng chưa kịp thờ đã phải chạy theo bọn họ khắp cái ngự hoa viên. Nhìn đi, nhìn hấn có chỗ nào giống người bệnh, quanh năm chẳng mấy khi xuống giường không, so với người bình thường nàng còn muốn khỏe hơn mấy lần.

“Điện hạ... mệt... mệt chết nô tỳ rồi... đừng chạy nữa.” Hàn Doanh ngồi bệt xuống đất thờ không ra hơi.

Trương Diên Lạc thấy thế, cũng quay lại, cũng ngồi bệt xuống, học theo bộ dạng nàng há miệng thờ dốc. Hàn Doanh rất muốn cười, nhưng cười không nổi. Tiểu Hổ cũng ngồi xuống, meo meo hai tiếng tỏ ý chưa chơi đủ.

Thờ đã rồi, Hàn Doanh cất giọng: “Điện hạ, không còn sớm nữa, chúng ta...” còn chưa nói xong đã thấy một con chuồn chuồn bay qua, Tiểu Hổ phản ứng mau lẹ lập tức nhảy lên chụp lấy, nhưng không trúng, liền đuổi theo, vừa chạy vừa nhảy cố gắng bắt con mồi. Trương Diên Lạc thấy thế cũng vui vẻ đuổi theo.

Hàn Doanh khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bỏ Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Cái gì gọi là oan gia ngõ hẹp, chính là đường lớn không gặp, lại cứ đề đường nhỏ mà gặp. Ngày thường dạo ngự hoa viên đến mười vòng cũng không thấy mặt mũi cái vị Hoa Phi kia đâu, hôm nay lại ở trong cái góc nhỏ này gặp phải...

Hàn Doanh một bợ phờ nên chạy rất chậm, lúc đuổi kịp thì đã thấy điện hạ nhà mình run lấy bầy đứng trước mặt Hoa phi, mà Tiểu Hổ thì sớm đã chui tuột vào tay áo hấn lạnh nạt rồi.

Hàn Doanh nghe thấy giọng chanh chua của Xuân Nhi vang lên sang sảng: “Tử hoàng tử, người làm nương nung bị thương rồi cứ thể bỏ đi sao, đừng nghĩ ngốc thì có thể không cần chịu tội chứ!”

Hàn Doanh thầm than “Không ổn!” sau đó vọt đến bên Trương Diên Lạc, Trương Diên Lạc thấy Hàn Doanh đến lập tức trốn sau lưng nàng, nàng thấy hấn sợ hãi đến muốn khóc rồi... Soo deep a! Ừm nếu hấn không giả câm, khẳng định sẽ vô sỉ nói “Xuân Nhi thật hung dữ, ta sợ” đi!!!

Lại nói Xuân Nhi có thể ở đây lớn giọng không phải là không có lý do, người trong cung đối với vị hoàng tử ngốc này vốn không có chút sợ hãi cùng tôn trọng nào, hấn có thể yên ổn ở trong cung cũng là nhờ được hoàng thượng sủng ái cùng Liễu phi bao bọc. Người Nam Uyển Cung thì không giám làm

cần, nhưng không có nghĩ là người cung khác không giám, nhất là khi có Hoa phi chống lưng, lá gan Xuân Nhi to lên không ít. Nàng thì...

Hàn Doanh không giám biểu lộ cái gì, rất quy củ hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Hoa phi nương nương.”

Hoa Ngọc Lam không cho nàng miễn lễ, thậm chí còn không liếc nàng một cái. Xuân Nhi ngông cuồng nói: “Nương nương ta là lá ngọc cành vàng, lại bị tứ hoàng tử làm bị thương, không thể tha thứ, phạt hai mươi trượng, người đâu, dùng hình!” hai từ “dùng trượng” được nâng lên quãng tám, sau đó thư thả đưa Hoa phi đến một cái đình gần đó ngồi xem kịch hay.

Hàn Doanh mồ hôi tuôn như mưa, Xuân Nhi nàng không sợ, nhưng Hoa phi nàng sợ, mà Liễu phi nàng còn sợ hơn a. Nếu để hấn ta bị thương trở về, cái mạng nhỏ của nàng coi như xong rồi. Mắt thấy Trương Diên Lạc đang đứng sau lưng mình đã bị đề lên một cái ghế nhỏ dài, vẻ mặt đáng thương, mắt ngấn nước, nàng vội la lên:

“Khoan đã.”

Xuân Nhi trừng mắt: “Nương nương đã cho người miễn lễ sao?”

“...”

Hàn Doanh lấy hết can đảm nhìn Hoa phi cấm rắng nói: “Nương nương, nô tỳ nguyện thay điện hạ chịu phạt!”

Xuân Nhi im lặng nhìn Hoa phi, Hoa Ngọc Lam chậm rãi nâng chén trà lên uống một ngụm: “Được, gấp đôi.”

Hàn Doanh choáng váng, gấp đôi, chỉ sợ đánh xong nàng cũng gấp diêm vương rồi. Thế nhưng lỡ phi lao rồi phải theo thôi.

Rất nhanh, nàng và Trương Diên Lạc đã đổi vị trí, hai thị vệ đứng hai bên, hành động dứt khoát nâng trượng lên và hạ xuống!

Đau, rất đau! Nhưng Hàn Doanh không kêu lấy một tiếng, cắn răng chịu đựng.

Trương Diên Lạc đứng ở một bên, vẫn là vẻ mặt sợ hãi, nhưng ánh mắt lại có một tia thâm sâu khó đoán.

“Á á á! Đau chết ta rồi!” Hàn Doanh nằm xấp trên giường để Yên Nhi bôi thuốc, trên mặt đều là nước mắt.

“Ta nghe nói người lúc này rất kiên cường, không hề rên kêu lấy một tiếng cơ mà, sao bây giờ lại yếu đuối rồi.” Yên Nhi tuy nói thế nhưng lực trên tay đã nhẹ đi nhiều.

“Lúc này và bây giờ không giống nhau a, phận là nữ nhi, cái kiên cường đã chẳng có bao nhiêu, ta đem đã ra dùng hết rồi, dĩ nhiên chỉ còn yếu đuối thôi.” Hàn Doanh không phục phản bác.

Nàng chưa từng nghĩ sẽ có ngày phải chịu cái loại hình đáng sợ này, mỗi cái đánh xuống lại đau hơn cái trước, mỡ ở mông nàng có dày đến mấy cũng chịu không nổi, thật sự chỉ muốn ngất đi cho rồi, ít nhất không cần chịu đựng cái mông mình bị hành hạ a. Thế nhưng ông trời muốn trêu đùa nàng, nàng chờ đến khi kết thúc cũng không có bị ngất đi dù chỉ một chút.

Yên Nhi bôi thuốc xong, nói: “Ta trở về đây, nhớ đừng cử động nhiều, ngày mai ta lại đến giúp người thay thuốc.”

“Cám ơn.” Yên Nhi gạt đầu rồi đi.

Yên Nhi rời đi rồi, còn một mình nàng buồn chán lại chửi rủa cái hình thức tra tấn con người này một trăm lần, hại nàng không thể đi, đứng, ngồi, nằm cũng phải nằm xấp a, chỉ cần đụng chạm một chút là đau đến chảy nước mắt.

Hàn Doanh bận mắng chửi nên không phát hiện ra có người vào phòng nàng, chỉ khi cảm thấy giường lún xuống, quay lại thì đã thấy Trương Diên Lạc lạc ngồi đó.

Hàn Doanh xụ mặt, quay đi.

“Á!” Tiếng hét vang trời.

Trương Diên Lạc rất vô tội nói: “Ta chỉ mới chạm nhẹ thôi mà, rất đau sao?”

“Vô nghĩa, người thử bị như ta xem... ý nô tỳ là chỉ cần bảo vệ được điện hạ, chút đau đớn này có là gì, ha ha.” Hàn Doanh rất muốn chửi người, nhưng nhớ đến thân phận của đối phương nên vội nuốt lại những từ còn chưa chui ra ngoài, không quên nói vài câu vuốt mông ngựa.

Không thể mắng người thì đành mắng mèo vậy, Tiểu Hồ ở trong lòng Trương Diên Lạc rất anh dũng ăn một trận mắng: “Mèo thối, không phải người chạy lung tung ta sẽ bị như thế này sao, lần sau còn chạy lung tung xem ta xử người sao.”

Tiểu Hồ rất đang thương “mèo” một tiếng, lấy hai chân trước đè lại hai cái tai, hận không thể chặn lại hết giọng bèn nhón ở ngoài.

Hàn Doanh: “...” Thực muốn đạp đầu vào gối mà!!!

Chương 22

Trương Diên Lạc nhìn thấy phản ứng của Hàn Doanh, bật cười, rất nhanh lại chuyển giọng nghiêm túc: “Sau này sẽ không để người chịu khổ nữa.”

“Điện hạ...” nên như vậy a, nàng nát mồm một lần là đủ rồi.

Trương Diên Lạc không biết suy nghĩ trong lòng nàng, chỉ nghe nàng nhẹ nhàng gọi “điện hạ”, lập tức lòng mềm nhũn, lấy tay áo lau đi nước mắt trên mặt nàng, động tác dịu dàng đến chính hắn cũng không phát hiện ra.

Hàn Doanh nằm trên giường buồn chán, gần chục ngày nay không vận động, đến khi ăn cũng nằm, chẳng khác gì một con lợn, thân hình vốn đã tròn trịa nay lại càng tròn hơn.

Cố Mặc Nhiên vừa bước vào đã thấy nàng ủ rũ, cười hỏi: “Doanh Doanh, sao mặt mày ủ ê vậy?”

Mỗi ngày, ngoài Yên Nhi bận rộn bỏ chút thời gian đến giúp nàng thay thuốc, chưa nói được mấy câu đã vội vàng rời đi, nói là sợ nương nương không thấy. Thi chỉ còn có một người tương đối rảnh rỗi, thường xuyên tìm nàng nói chuyện. Mỗi lần đến đều ngồi liền hai ba canh giờ. Nàng không biết hóa ra làm ngự y lại rảnh rỗi như vậy!

Cố ngự y này, khuôn mặt, giọng nói, ngay cả cách nói chuyện và biểu cảm đều giống y Cố Mặc Nhiên nàng gặp ở kiếp trước, khiến nàng mỗi lần nhìn thấy đều không vui, nhớ đến nàng đã yêu hắn nhiều thế nào, nhớ đến hắn đã phản bội nàng ra sao. Tự nhiên thái độ của nàng cũng không tốt, mỗi lần gặp đều cau có, chỉ thiếu nước đuổi người.

Thế nhưng người ta rộng lượng chẳng so đo, vẫn kiên trì đến thăm nàng giúp nàng vui vẻ, nàng tự cảm thấy bản thân quá hẹp hòi rồi. Vậy nên khi Cố ngự y biết nàng có một người “ca ca” diện mạo giống hắn như đúc, muốn nhận nàng làm muội muội kết nghĩa, nàng liền đồng ý.

Từ khi gọi hắn là “Đại ca” cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nói chuyện cũng không còn gắt gỏng nữa. Về phần Cố Mặc Nhiên, nàng không thể nói là người yêu kiếp trước, đương nhiên chỉ có thể biến tấu thành “ca ca” thôi.

“Đại ca, muội sắp chán đến phát điên rồi.”

“Muội dưỡng thương cho tốt, vài ngày nữa có thể đi lại rồi, ta đưa muội đi dạo.”

Hàn Doanh bĩu mũi: “Lúc nào huynh chẳng nói thế, cũng không biết bao nhiêu lần cái vài ngày rồi.”

Cố Mặc Nhiên lại cười: “Nếu bây giờ muội muốn đi ta cũng có thể đưa muội đi. Có điều, đi rồi lại về nằm thêm vài ba chục ngày nữa cũng không phải lỗi của ta.”

Hàn Doanh nghe câu trước thì mắt sáng lên, nếu có cái đuôi giống như Tiểu Hồ thì chắc là ngoáy lia lịa rồi, thế nhưng nghe đến câu sau thì... đen mặt.

Trương Diên Lạc định thăm nàng một chút, không ngờ còn chưa tới cửa đã nghe thấy tiếng cười cùng giọng nói của Cố Mặc Nhiên từ bên trong truyền ra.

Mấy hôm trước hắn có việc gấp phải xuất cung, vừa mới trở về, nhớ đến nàng bị thương một mình ở trong phòng sẽ rất buồn chán, không ngờ lại có thể cười lớn tiếng như vậy. Nghĩ đến nàng tươi cười với nam nhân khác, không hiểu sao lại thấy tức giận, liền quay người bỏ đi.

Tận đến khi Hàn Doanh cũng không nhớ nổi rằng mình đã nằm trên giường bao nhiêu ngày, rốt cuộc vị nữ y đáng mến chữa trị cho nàng cũng đã tuyên bố nàng có thể xuống giường đi lại rồi.

Hàn Doanh vui như tết, ngày thường đến đi lại cũng lười, hôm nay lại đặc biệt vui thích, đi không biết chán, đến khi dừng lại lại phát hiện nàng đã đứng trước cửa phòng của tứ hoàng tử điện hạ.

Hàn Doanh bĩu môi, chẳng biết là vì ai mà nàng phải ở trong phòng gần một tháng trời, hắn thì cái bóng cũng chẳng thấy, có khi lại tìm được cung nữ khác hầu hạ, vui vẻ chuyện trò rồi cũng nên, thế cũng tốt, nàng đỡ phải mệt nhọc, bớt cho mỗi ngày đều phải khom lưng cúi đầu, thêm vài năm nữa sợ là nàng đứng thẳng không được.

Nghĩ đến ngày tháng sắp tới có thể an nhàn nàng liền vui vẻ, ngẩng đầu, ưỡn ngực, tiếp tục đi dạo, nhưng vừa mới quay đầu liền đập phải bức tường thịt.

Hàn Doanh xoa xoa lỗ mũi, nhìn lại hóa ra là Nghiêm Túc, thị vệ bên người Trương Diên Lạc.

“Ây nha, Nghiêm thị vệ, ngài là trộm sao, đi lại mà một tiếng động cũng không có, cần thận hù chết người a.”

Ấn tượng của nàng đối với người này chính là quá nghiêm túc, thực không phụ sự kì vọng của phụ mẫu hấn đã đặt cho hấn cái tên đó. Chẳng mấy ai nguyện ý trung thành với một gốc hoàng tử, hấn lại còn hơn cả trung thành, nàng nghe nói hấn đã đi theo Trương Diên Lạc nhiều năm, hầu như lúc nào cũng ở bên cạnh bảo vệ Trương Diên Lạc cẩn thận, chẳng khác nào gà mái mẹ.

Nghiêm Túc mặt vô biểu cảm nói: “Ta muốn nói vài câu với ngươi, theo ta.”

Hàn Doanh không tình nguyện đi theo.

Nghiêm Túc vừa dừng chân liền nói: “Ta không biết tại sao điện hạ lại có thể loại bỏ nghi ngờ ngươi, cũng không biết ngươi làm thế nào khiến điện hạ tin tưởng đến vậy, nhưng ngươi dám làm hại điện hạ, ta lập tức giết ngươi, nhớ kỹ!” nói xong thì phi thân đi mất.

Câu đầu tiên Hàn Doanh muốn nói: Thân thủ thật tốt, khinh công thật tốt!

Câu thứ hai Hàn Doanh muốn nói: Hóa ra ngươi cũng có thể nói một câu dài như vậy!

Câu thứ ba: “Ngươi nói gì, bốn cô nương nghe không hiểu!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bốn Cô Nương Thích Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Hàn Doanh lại nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa, viết thư khải hấn mới đến tẩm cung của Trương Diên Lạc điểm danh. Bởi vì hấn ta giả ngốc, nên dù ngày thường cũng không có nhiều cung nữ cho lắm, thế nhưng để đề phòng vạn nhất, vẫn là chung thủy ở tẩm cung giả ngây giả ngốc.

Lúc Hàn Doanh đến chỉ thấy Trương Diên Lạc ngồi bên bàn, vuốt ve bộ lông mềm mượt của Tiểu Hồ đang say ngủ trong lòng. Hàn Doanh trong lòng thầm than, đúng là chủ nào mèo đấy, nàng dường như buồn chán muốn chết, chủ tớ nhà này lại ung dung như vậy, cũng không thèm đến thăm nàng lấy một lần.

Hàn Doanh trong lòng thầm mắng một tiếng “Vô ơn” ngoài mặt lại tươi cười chào: “Điện hạ, sớm a!” sau đó bất chấp tiếng kêu la thảm thiết của Tiểu Hồ, đem nó đến một góc “giày vò” bộ lông của nó đến thảm thương.

“Cho nhà ngươi vong ơn phụ nghĩa, ở đây ăn ngon ngủ yên, vui vui vẻ vẻ, dám học theo chủ nhân nhà ngươi không đến thăm ta, đáng đời nhà ngươi, đáng đời!”

Tiểu Hồ cả bộ lông đều bị làm cho lộn xộn, bị thương “meo” một tiếng, cũng không dám phản kháng. Thấy Hàn Doanh đã chịu dừng tay, liền nhào vào lòng nàng cọ cọ làm nũng một hồi, tỏ vẻ biết lỗi không thôi.

“Hừ, coi như ngươi biết điều.”

“Meo~ meo~”

Trương Diên Lạc ngồi bên bàn cười khanh khách.

Hàn Doanh trở lại vòng quay cuộc sống trước đây, ngày ngày hầu hạ Trương Diên Lạc, cảm thấy cũng không có gì thay đổi, có lúc lại cảm thấy ánh mắt hấn nhìn nàng có chút là lạ.

Hàn Doanh cứ mơ hồ giữa cái bình thường và cái là lạ cho đến tận mùa đông. Thời gian này trong cung vô cùng bận rộn, bận rộn chuẩn bị cho năm mới, bận rộn chuẩn bị sinh thần cho hoàng hậu nương nương.

Hàn Doanh nghe nói vị hoàng hậu này là con gái của tể tướng đại nhân, dung mạo xinh đẹp vạn phần, dù đã qua bốn mươi nhưng chỉ như ba mươi, cảm kì thi họa đều hơn người. Hậu cung mỹ nhân như mây nhưng không có ai có thể so bì với nàng. Đương nhiên sinh thần của nàng cũng không thể tầm thường.

Mùa đông lạnh buốt, Hàn Doanh nhớ nhưng cái máy điều hòa biết bao. Nàng từ nhỏ đã sợ lạnh, mùa đông với nàng chẳng khác gì địa ngục trần gian, chỉ ước gì địa cầu này không có cái gọi là mùa đông.

Mỗi sáng rời giường với nàng đều thập phần khó khăn, lưu luyến không thôi, hôm nay rời muộn hơn một chút, ngày mai so với hôm qua muộn hơn một chút. Lúc đầu còn sợ bị trách phạt, không ngờ Trương Diên Lạc lại mắt nhắm mắt mở cho qua, nàng liền to gan hơn. Hôm nay liền một giấc thẳng đến giữa trưa.

Mùa đông nên cũng không có nắng nhiều, nhưng trực giác nói cho nàng biết rằng đã không còn sớm, vội vàng sửa soạn, chạy đến chỗ Trương Diên Lạc.

Đến nơi mới biết, Trương Diên Lạc đã sớm dùng thiện, đã nghỉ trưa rồi, Hàn Doanh toát mồ hôi. Nghiêm Túc như thường lệ, đứng ở một bên, Lý công công Lý Huệ lại gườm gườm nhìn nàng, Hàn Doanh da đầu run lên, vội vàng nhận lỗi: “Nô tỳ bản căn xin Lý công công tha tội.”

Lý công công tuổi ngoài ba mươi, đã theo hầu Trương Diên Lạc từ khi mới sinh, là một trong số ít người biết được sự thật về Trương Diên Lạc, từ lúc nàng đến đây cũng chỉ mới gặp vị công công này vài lần, mà mỗi lần gặp, hắn ta đều nhìn nàng bằng ánh mắt chứa ngàn đao, giống như muốn dùng mắt lẳng trờ nàng vậy. Hàn Doanh cũng không phụ lòng Lý công công, tầng tầng lớp lớp da đầu run lên.

Lý Huệ hừ lạnh nói: “Sinh thân của hoàng hậu nương nương điện hạ thân là hoàng tử không thể không tham dự, đến lúc đó ngươi đi cùng người, khi cần thiết thì giúp đỡ người, tránh để người chịu uất ức, cái này là lễ vật nương nương tự mình chuẩn bị, đợi đến hôm đó, ngươi thay điện hạ dâng lên, biết chưa?”

Hàn Doanh nghe nói thế mới giật mình nhận ra, chỉ vài ngày nữa là đến sinh thân của hoàng hậu. Nàng trước giờ không muốn nhất gặp nhất chính là rắc rối, nhưng lại không thể từ chối đành cắn răng mà đồng ý: “Nô tỳ đã biết ạ.”

Ngày sinh thân đến, sáng sớm Hàn Doanh đã bị Lý công công nửa lời nửa kéo đến tẩm cung của Trương Diên Lạc, thấy hắn đã y phục chỉnh tề, nàng ngáp lấy hai cái, ôm theo lễ vật, cùng Trương Diên Lạc đến tẩm cung của hoàng hậu.

Giữa đường đi, gặp phải vị phi tần, hoàng tử hay công chúa nào cũng đều nhìn hai người bằng ánh mắt kì dị. Lúc đầu Hàn Doanh đầu óc mơ hồ nên không phát hiện ra, về sau mới biết thì ra Trương Diên Lạc hôm nay ăn vận mười phần hào hoa, phong nhã, chỉ cần không trưng ra cái nụ cười ngốc nghếch kia thì chẳng có chút nào giống một tên ngốc. Hàn Doanh nghĩ nửa ngày lại cảm thấy không đúng, hắn vốn dĩ đâu có ngốc.

Hàn Doanh nghĩ nửa ngày cũng không biết thế nào mới đúng, nói chung là bất kì ai gặp phải hắn đều tròn mắt há mồm, kinh ngạc vạn phần, thậm chí còn nghi ngờ có phải là tử hoàng tử của hoàng thượng hết ngốc rồi hay không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bỏ Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Liễu Uyển Nghi nghe thế thì sững sờ, không ngờ Nhan Bích Vân lại có thể đề cập đến chuyện này, bà và bà ta trước giờ nước sông không phạm nước giếng, bây giờ lại mưu tính điều gì?

Hàn Doanh cũng kinh ngạc không thôi, suýt nữa thì kim không được mà hét to, không phải hậu cung tranh đấu rất ác liệt sao, vị hoàng hậu này lại càng mưu mô xảo trá, tâm ngoan thủ lạt sao, hôm nay lại tốt bụng tìm vợ cho con riêng của chồng?

Hoàng đế nghĩ ngợi một chút cảm thấy cũng hợp lý liền hỏi: “Ái phi, nàng cảm thấy thế nào?”

Liễu Uyển Nghi vội vả đáp lời: “Hoàng thượng, Lạc Nhi vẫn còn nhỏ, thân thiếp vẫn có thể chăm sóc tốt cho nó, không cần vội vàng như vậy.”

Hoàng đế còn chưa lên tiếng, Nhan Bích Vân lại cười: “Muội muội nói thế là không đúng rồi. Muội cũng không thể lúc nào cũng ở bên Lạc nhi, làm sao giống như thế từ chung chăn chung gối, bệnh tình Lạc nhi đã như vậy, có thêm một người ngày đêm chăm sóc không phải rất tốt sao?”

Hàn Doanh há hốc mồm, hoàng hậu này thật sự tốt bụng như vậy sao, tại sao mặt nương nương nhà mình lại trắng bệch thế kia! Lại nhìn Trương Diên Lạc, hắn này giờ vẫn chấp tay, khom lưng, điệu bộ hoàn toàn giống với một người bình thường, chỉ có nụ cười cùng ánh mắt là bất đồng. Nàng thầm nghĩ, chắc là được lấy vợ nên rất vui đi?

Hoàng đế ở bên gật gù: “Hoàng hậu nói rất phải, như vậy nàng định chọn ai ứng vị trí tử hoàng tử phi?”

Nhan Bích Vân cười đến ôn hòa: “Thần thiếp nghĩ qua, Lạc nhi thân phận tôn quý, muốn cưới thì cũng phải là thiên kim tiểu thư, tri thư đạt lễ, hoàng thượng thấy thế nào?”

Hoàng đế gật đầu, tấm tắc khen ngợi: “Hoàng hậu nghĩ thật chu đáo.”

Hàn Doanh lại nghĩ, ai lại nguyện ý giao con gái mình cho một tên ngốc chứ? cũng không nhìn lại xem là ai lúc trước luôn miệng nói phải quyền rũ ngốc hoàng tử!

Liễu Uyển Nghi cảm thấy, nếu như đã không thể thay đổi ý định của hoàng thượng chi bằng nắm quyền chủ động, vì thế liền ngắt lời Nhan Bích Vân đang định nói gì đó: “Hoàng thượng, thân thiếp thân là mẫu phi của Lạc nhi, muốn chọn cũng nên thể thân thiếp chọn cho nó một thế tử thích hợp với nó nhất.”

Hoàng đế im lặng vuốt râu cuối cùng vẫn là đồng ý.

Nhan Bích Vân thấy thế thì hơi nhú mồm, rất nhanh lại lấy lại vẻ tươi cười, cùng Hoa Ngọc Lam trao đổi ánh mắt. Hoa Ngọc Lam nhận được ánh mắt của Nhan Bích Vân, cũng cười đáp lại, bọn họ sớm dự đoán được bà ta sẽ làm như vậy.

Liễu Uyển Nghi ở trong tấm cung đứng ngồi không yên, liên tục đi qua đi lại, miệng lẩm bẩm: “Làm sao bây giờ?” rồi thì “Nhan Bích Vân chết tiệt.” Trương Diên Lạc nhìn không nổi nữa nói: “Mẹ đừng như vậy nữa, ngồi xuống rồi nghĩ cách.”

Liễu Uyển Nghi lại bất ngờ la lên: “Không được, ta phải đi cầu xin hoàng thượng.” Nói xong quay đầu muốn đi lại bị Trương Diên Lạc giữ lại: “Mẹ, lời vua đã nói sao có thể rút lại, mẹ có cầu xin cũng vô ích.”

Liễu Uyển Nghi thở dài: “Không thể hủy bỏ hôn lễ thì ít nhất cũng có thể xin cho con sau khi hôn lễ diễn ra có thể tiếp tục ở lại trong cung.” Trong cung có quy định, phạm là hoàng tử chỉ cần thành gia lập thất sẽ phải chuyển ra sống ở phụ đệ ngoài cung.

Trương Diên Lạc cười: “Không cần thiết, con thấy như vậy rất tốt.”

Cố Mạc Nhiên cũng nói: “Nương nương, bây giờ quan trọng nhất là chọn người nào cho vị trí tứ hoàng tử phi kia, nếu như để chậm trễ, hoàng hậu sẽ để người của bà ta chen vào, không tốt.”

Liễu Uyển Nghi trầm mặc ngồi xuống, hồi lâu mới lên tiếng: “Thân phận của Lạc nhi đặc biệt, có thêm một nữ nhi ở bên cạnh rất phức tạp, ta không thấy ai có thể tin tưởng được.”

Cố Mạc Nhiên gật đầu đồng ý: “Đúng là rất khó.”

Về mặt ai cũng trầm trọng, ngay cả Nghiêm Túc ngày thường mặt vô biểu cảm, hôm nay cũng đen thêm mấy phần, Hàn Doanh ở một bên nghe bọn họ nói chuyện mà không khỏi thở dài, lấy vợ quả nhiên là một vấn đề phức tạp.

Trái lại, Trương Diên Lạc vẫn nhẹ nhàng tươi cười: “Có một người, rất thích hợp.” Đồng thời đưa mắt nhìn Hàn Doanh.

Cố Mạc Nhiên, Liễu Uyển Nghi cũng nhìn theo, Hàn Doanh đang nghĩ vẫn vơ thấy bọn họ đột nhiên quay lại nhìn mình có chút không hiểu gì, mặt ngo ngắc. Liễu Uyển Nghi lập tức phản đối: “Không được.”

“Con cảm thấy nàng là người thích hợp nhất.”

“Nàng ta chỉ là cung nữ, hoàng thượng làm sao có thể chấp nhận.”

Trương Diên Lạc thản nhiên đáp: “Thế thì để Trần vương phi nhận nàng làm nghĩa nữ đi. Bí mật của con nàng cũng biết rồi, cũng không phải chỉ mới ở cạnh con một hai ngày, nếu như người khác nói nàng xuất thân thấp kém thì cứ nói nàng là cung nữ hầu hạ con, hiểu rõ thói quen, bệnh tình của con, cũng biết rõ phải chăm sóc con như thế nào là được.”

Trương Diên Lạc nói một tràng dài mạch lạc, không thể chối cãi, Liễu Uyển Nghi muốn phản bác nhất thời lại không biết phải nói như thế nào, tức giận đập bàn mắng: “Con... con ngày càng không phân biệt tốt xấu!”

Cố Mạc Nhiên nhìn Liễu Uyển Nghi bỏ đi, hỏi: “Điện hạ đã nghĩ kỹ chưa?”

Trương Diên Lạc gật đầu. Cố Mạc Nhiên không còn gì để nói, đứng dậy rồi đi, trước khi đi còn nhìn Hàn Doanh một cái.

Hàn Doanh nhìn bọn họ đều bỏ đi, khó hiểu hỏi: “Mọi người đang nói đến ai, sao có chút giống nô tỳ vậy.”

Trương Diên Lạc xoa đầu nàng cười cười: “Đúng là người!”

Hàn Doanh choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bối Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Tối hôm đó, Hàn Doanh vô cùng nghiêm túc suy nghĩ, mục đích nàng ở lại hoàng cung này là gì?

Muốn nàng làm cung nữ, được, coi như là làm một nhân viên quèn, thi thoảng nịnh bợ cấp trên một chút, lười biếng một chút cũng không vấn đề gì. Muốn nàng hầu hạ Trương Diên Lạc cũng không sao, coi như gặp phải một lão bản khó tính khó ưa đi, thế nhưng muốn nàng lấy hắn, tuyệt đối không được!

Trương Diên Lạc là người ai chứ, chính là hoàng tử được hoàng đế sủng ái, yêu thương nhất. Hắn là người như thế nào, ngọc thụ lâm phong, xinh đẹp tựa nữ tử. Trong hoàng cung ba ngàn giai nhân này cũng không ai đẹp bằng hắn. Không cần nghĩ cũng biết có bao nhiêu cung nữ muốn leo lên cái vị trí kia, nàng chỉ là cái cung nữ nho nhỏ, ngồi vào không phải là tự chuốc lấy phiền phức hay sao?

Trương Diên Lạc ngốc sao, dễ chọc lắm sao? Cho nàng xin đi, không bị hấn chinh đến chết đã là gặp may tám đời rồi.

Chung quy lại, không thể lấy hấn được, nàng nhất định phải trốn khỏi đây... A đúng đúng, phải trốn, nếu như ở đây đã chẳng có gì lưu luyến tại sao còn phải chịu cho người ta chà đạp, nàng là người thế kỉ 21 cơ mà, khà khà, Hàn Doanh ời là Hàn Doanh, người nên nghĩ ra sớm mới phải.

Trong lòng âm thầm quyết định, Hàn Doanh lăn ra ngủ ngon lành.

Mặc dù Liễu Uyển Nghi không thể chấp nhận cung nữ kia, nhưng mà quả thật là không còn lựa chọn nào khác, đành phải thuận theo. Sáng sớm đã cho người đi mời Trần Vương phi tới Nam Uyển Cung bàn chuyện. Người này là vương phi của nhị vương gia, từ trước khi bà vào cung làm phi quan hệ rất tốt, nhiều năm nay lại càng thân thiết hơn, chuyện thu nhận nghĩa nữ cũng chỉ có thể nhờ vào người này.

Liễu Uyển Nghi còn đang suy nghĩ, thái giám đã thông báo Trần vương phi đến. Bà cũng không vòng vo, liền nói thẳng: “Ta muốn người giúp ta thu nhận một người.”

Trần vương phi kia sớm đã nghe chuyện hôn sự của tứ hoàng tử nên vừa nghe Liễu Uyển Nghi nói thế liền hiểu được, cười nói: “Được, không biết người kia là ai?”

Biết là Trần vương phi sẽ nhận lời nhưng khi nghe bà ấy tận miệng đồng ý vẫn không hỏi thử phảo, quay sang Yên Nhi nói: “Gọi Hàn Doanh tới đây.”

Yên Nhi lập tức đáp một tiếng: “Vâng.” Rồi quay người rời đi, chẳng mấy chốc đã quay lại, sau lưng còn dẫn theo một cung nữ.

Trần vương phi nhìn cung nữ ấy chăm chú, nàng không quá xinh nhưng cũng coi là thanh tú, ánh mắt linh hoạt, sắc xảo. Bà cảm thấy nhận một nghĩa nữ như vậy cũng không tệ, chủ động nói chuyện: “Người tên Hàn Doanh?”

Hàn Doanh đang hầu Trương Diên Lạc ăn điểm tâm lại bị Yên Nhi gọi đến đây, còn đang nghĩ xem vị phu nhân quý phái kia là ai thì lại nghe bà ấy hỏi, nàng theo phản xạ trả lời: “Vâng.”

Trần vương phi lại cười: “Bốn vương phi dưới gối chỉ có hai người con trai, hôm nay muốn thu nhận người làm nghĩa nữ, người có nguyện ý hay không?”

Hàn Doanh kinh ngạc không thôi, hôm qua thái độ của Liễu phi quyết liệt như vậy, không ngờ mới sáng sớm đã tìm đến cho nàng một nghĩa mẫu rồi, Liễu phi nương nương có khác, công suất làm việc thật là đáng nể.

“Nô tỳ nguyện ý, có thể làm nữ nhi của Trần vương phi dung mạo tuyệt trần, hiền lương thực đức là may mắn ba đời của nô tỳ.” Hàn Doanh vội vàng đồng ý, không quên thêm thêm vài câu vuốt mông ngựa.

Trần vương phi được khen, cười đến híp mắt: “Tiểu Doanh, còn gọi Trần vương phi sao?”

Hàn Doanh nghe liền ngoan ngoãn nhỏ giọng gọi: “Mẹ!” làm Trần vương phi gọi đến vui vẻ.

Sau khi Trần vương về cũng dẫn theo Hàn Doanh xuất cung, một đường trở về Trần vương phủ, cấp cho nàng một căn phòng rộng rãi, lại cấp cho nàng một cái nha hoàn ngoan ngoãn đáng yêu, chờ nàng sửa sang lại cho giống một thiên kim tiểu thư mới đem nàng giới thiệu với toàn bộ hạ nhân trong phủ.

Hàn Doanh vô cùng vui vẻ, hôm qua vừa mới nghĩ trốn khỏi cung, hôm nay lại có thể đường đường chính chính mà ra khỏi cung. Không những thế, bây giờ nàng là đại tiểu thư của vương phủ, ăn ngon mặc đẹp, có người hầu hạ, tới đâu lâu như vậy ruột cục cũng có thể thoát khỏi thân phận cung nữ rồi. Quan trọng nhất chính là không cần phải ngày ngày nhìn cái vẻ mặt đáng ghét khó ưa của Trương Diên Lạc nữa.

Hàn Doanh ở Trần vương phủ, vô cùng tích cực làm một đại tiểu thư, hoàn toàn quên mất cái hôn sự kia.

Trước Hồng Đệ lâu đang diễn ra một cảnh tượng vô cùng kì quái, một vị công tử trắng trẻo, nho nhã giằng co với tiểu đồng, luôn miệng nói: “Tiểu Hoa, người mau bỏ tay ra.”

Tiểu Đồng kia sống chết túm lấy một tay của vị công tử, cắn môi ủy khuất, nhưng nhất quyết không buông, yếu ớt nói: “Công tử, nơi này không thể vào.”

Vị công tử kia không phải ai khác mà chính là Hàn Doanh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bốn Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Hàn Doanh làm đại tiểu thư Vương phủ cái gì cũng tốt chỉ có điều bị quản giáo nghiêm ngặt, muốn ra ngoại đạo chơi thực sự rất khó, hôm nay hai vị “phụ - mẫu” đều có chuyện phải ra ngoài nàng liền tranh thủ thời cơ, phần nam trang trốn ra ngoài. Trong lòng một bụng hứng thú muốn khám phá xem thanh

lâu trong truyền thuyết là như thế nào lại bị nha hoàn ngày thường nghe rồi rấp rấp cản lại không khỏi bức mình, quát: “Người hôm nay ăn phải gan hùm hay sao mà giám cản bổn công tử hả? Nếu người không muốn đi cùng ta thì về trước đi!”

Thái độ của Hàn Doanh vô cùng kiên quyết, Tiểu Hoa gấp muốn chết không biết làm sao, đành lúi vương gia làm bìa đỡ: “Tiểu... công tử, về muộn lão gia sẽ trách phạt.”

Hàn Doanh hừ lạnh: “Không cần nói nhiều, lão gia người trách phạt cái gì ta tự chịu.” Sau đó dứt khoát gạt tay Tiểu Hoa ra, rảo bước đi vào trong.

Tiểu Hoa nhìn thấy Hàn Doanh thật sự đi vào, muốn kéo người ra lại bị các cô nương của Thanh Loan viện giữ lại: “Vị huynh đệ này, công tử nhà huynh cũng chỉ là vui chơi một lát, cũng đâu phải là một đi không trở lại, huynh gấp cái gì.”

Tiểu Hoa mặt mày méo xẹo: “Nhưng... nhưng mà...”

Hàn Doanh không hề để ý đến Tiểu Hoa, hiên ngang đi vào, bởi vì trên người khoác y phục của “nhị ca”, toàn thân phát ra mùi hương của “người có tiền” chẳng mấy chốc đã lôi kéo đến một đám cô nương trang điểm đậm đà, thi nhau mời mọc: “Công tử, công tử là lần đầu tiên tới đây đúng không, đi theo thiếp, thiếp sẽ tiếp công tử chu đáo.”

“Công tử, đừng để ý đến nàng ta, thiếp xinh đẹp hơn.”

“Người trách ra, là ta nhìn thấy công tử trước.”

“...”

Hàn Doanh nhìn các nàng tranh giành, cảm giác làm trung tâm cũng tâm không tẻ, thế nhưng một đám nữ tử son phấn nồng nặc có chút khó chịu, tùy tiện tìm một cái cớ đuổi mấy nàng đi: “Các nàng không cần tranh giành, bổn công tử đều chiếu cố các nàng thật tốt.”

“Ai nha, Công tử thật là xấu!”

“Thế nhưng hôm nay thì không được, hôm nay ta muốn gấp hoa khô của Thanh Loan viện.” Các cô nương lập tức ỉu xiu: “Nơi này có phải có mình nàng ta đâu cơ chứ.” nói rồi nhanh chóng tản ra.

Hàn Doanh cười thầm.

Đi hết một vòng, Hàn Doanh vô cùng thất vọng, thanh lâu quả nhiên không phải là nơi dành cho nữ nhi, ngoài những căn phòng đóng kín cửa ra thì chẳng có gì cả.

“Haizz, đời thật là bất công, nơi vui chơi của nam nhân thì chẳng thiếu, nữ nhân thì chẳng có lấy một...” Hàn Doanh còn đang cảm thán, bỗng nhiên nghe thấy tiếng người la hét.

“Người buông ra, cái này là để cho tiểu thư của ta dùng mà.”

“Nhóc con, bảo người đưa thì người cứ đưa, nói nhiều như vậy làm gì?”

“Không được, cái này không thể đưa cho người được.”

Hàn Doanh nghe tiếng động, liền theo hướng âm thanh phát ra đi tới, nhìn thấy một tiểu cô nương mặc y phục của nha hoàn cùng một nam nhân to lớn đang giằng co cái gì đó, tiểu cô nương nhất quyết không đưa, nam nhân kia thấy thế liền tức giận, giờ đánh muốn đánh người.

Hàn Doanh nhìn thấy cảnh này, không nghĩ nhiều lập tức xuất thủ, đá một cú khiến nam nhân kia thụt lui lại mấy bước: “Bắt nạt một tiểu cô nương là hành động của nam tử hán đại trượng phu sao?”

Nam nhân kia đột nhiên lại bị ăn một đòn, vô cùng tức giận: “Người là ai? Đừng xen vào chuyện của người khác.”

Hàn Doanh hai tay chống hông, ưỡn ngực nói: “Bổn công tử muốn làm gì đến phiên người quản sao?”

Nam nhân kia bị phá hư chuyện tốt, tâm trạng vốn không tốt, bây giờ lại càng tệ, không nói hai lời liền động thủ, muốn đánh nàng một trận cho hả giận. Hàn Doanh cũng không vừa, cộng thêm bản thân kiếp trước từng luyện võ, cật lực đánh trả. Thế nhưng lần này nàng chọc nhầm người rồi. Đối phương cũng là người luyện võ, chưa so được mấy chiêu bắt được Hàn Doanh, ép nàng vô tòng.

Hàn Doanh thầm toát mồ hôi, không ngờ loại chuyện hạng ba này cũng động phải cao thủ, con người đảo một vòng liền hô lên: “A, Thiên Hương cô nương!”

Người kia vừa nghe thấy tên Thiên Hương, lập tức buông tay, lùi lại cách xa nàng năm bước, Hàn Doanh nhân cơ hội này, kéo tay tiểu cô nương chạy thật nhanh.

Nam nhân kia phát hiện mình bị lừa, lập tức đuổi theo, vừa đuổi vừa la hét: “Hỗn đản, các người mau đứng lại cho ta.”

Hàn Doanh chạy nhanh nhưng lại kéo thêm một người, khoảng cách bị kéo lại ngày càng ngắn, mắt thấy hán đã sắp đuổi kịp, đúng lúc nhìn thấy một căn

phòng không khóa, nghĩ cũng không kịp nghĩ, liền đập cửa xông vào.

Nếu như biết xông bừa sẽ gặp phải người không nên gặp, nằng thà để cho tên nam nhân kia bắt còn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bôn Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Hàn Doanh không để ý hai người đang ngồi giữa phòng, vội vàng kéo tiểu cô nương trốn vào bên trong. Còn chưa kịp thở lấy hơi, đã nghe tiếng nam nhân kia ở ngoài lớn tiếng nói: “Hai người mau ra đây cho bọn công tử!”

Trương Diên Lạc đang cùng Nhiếp Kinh Thiên nói chuyện, đột nhiên cửa bị người ta đẩy ra, ngay sau đó bóng dáng Hàn Doanh xuất hiện trong tầm mắt. Nhìn nàng đầu đầy mồ hôi tìm chỗ trốn, khỏe miệng hân giật giật nhưng vẫn ngồi im, tiện thể cản lại Nhiếp Kinh Thiên đang muốn đứng dậy.

Trương Diên Lạc biết một khi Trần vương phi nhận Hàn Doanh làm nghĩa nữ, thì nàng sẽ không còn ở trong tầm cung của hắn, để hắn trêu chọc nữa. Nhưng khi nàng thật sự xuất cung vẫn khiến hắn trống rỗng. Hắn không khỏi thở dài, hắn thế nhưng thật sự động tâm với nàng rồi.

Mà nàng lại vô tâm đến thế là cùng, đi cũng không nói một lời.

Sau khi phụ hoàng biết được cũng không mấy hài lòng, nhưng mẫu phi dựa theo lời hắn mà nói nên phụ hoàng cũng không thể làm gì hơn là đồng ý, đồng thời cũng ra thánh chỉ chọn ngày lành để thành thân, cũng như cho tu sửa phủ đệ.

Thời gian được định vào mùa xuân, khi lễ mừng năm mới kết thúc, tức là từ giờ đến khi đó còn hơn 3 tháng, hắn không khỏi thở dài, nàng rời cung một tháng, hắn thấy nhớ nàng không biết để đâu cho hết, mấy lần không kìm được lên đến thăm nàng.

Hắn hận cái thân phận chết tiệt này, khiến hắn muốn thăm vị hôn thê cũng phải lén lút lút lút, viết cho nàng một phong thư thì lại càng không thể. Mà nàng không có hắn dường như rất vui vẻ, làm đại tiểu thư vô cùng thoải mái.

Thật muốn tét vào mông nàng vài cái để cho nàng nhớ đến hắn.

Mấy hôm trước hắn nhận được mật thư của Nhiếp Kinh Thiên, hẹn gặp hắn tại nơi này, định bụng xong việc sẽ lên đến nhìn nàng ngủ, không ngờ hắn còn chưa đến tìm, nàng đã tự mình xuất hiện trước mặt hắn.

Hắn giận, rất giận, nàng không có việc gì lại đến nơi này làm loạn thì thôi đi, xông vào phòng hắn cũng không buồn liếc hắn đến một cái.

Thế nhưng có giận thế nào thì cũng phải giúp nương tử chưa qua cửa giải quyết rắc rối cái đã.

Trương Diên Lạc đứng dậy, từ tốn nói: “Không biết công tử tìm ai?”

Hàn Doanh vừa nghe liền giật mình, người này, sao giọng nói lại giống với cái người nào đó đến vậy.

Nhớ đến Trương Diên Lạc, Hàn Doanh chợt nhận ra, thế mà nàng đã rời khỏi hoàng cung một tháng trời, nhưng mà nam nhân có giọng nói từ tính, hấp dẫn như vậy cũng không có mấy người.

Trong đầu nàng không ngừng suy đoán, người bên ngoài kia không thể nào là Trương Diên Lạc được, hắn ta giờ này nên ở trong cung giả ngây giả ngô mới phải, nửa đêm lại chạy tới đây chẳng lẽ là....

Nhan Tử Du cất giọng là tể tướng, không coi ai ra gì nói: “Người đừng giả vờ giả vịt. Bọn công tử tận mắt thấy một tên nam nhân kéo theo một nha hoàn vào đây. Nếu người ngoan ngoãn giao nộp bọn chúng, bọn công tử sẽ xem xét tha cho người một mạng.”

Trương Diên Lạc hơi nhíu mày: “Nếu ta nói không thì sao?”

“Người...” Nhan Tử Du trừng mắt, thầm nhớ lại lúc sáng mình bước chân nào ra cửa, tại sao gặp toàn kẻ thích lo chuyện bao đồng thế này.

“Được thôi, người không giao thì ta tự mình tìm.” Nhan Tử Du nói rồi quay người đi vào trong.

Trương Diên Lạc cũng không chặn lại, trao cho Nhiếp Kinh Thiên một ánh mắt. Nhiếp Kinh Thiên vừa nhìn liền hiểu, gật đầu.

Ngay sau đó, một nam nhân bị người ta ném xuống từ lầu ba không thương tiếc.

Hàn Doanh vừa nghe hắn ta muốn tự mình tìm thì mở to mắt sợ hãi, suy tính làm sao để đối phó với hắn, nhưng một lúc lâu sau chỉ nghe thấy “bịch” một tiếng, giống như vật nào đó rơi thì không thấy gì khác.

Hàn Doanh muốn thò đầu ra nhìn xem tình hình thế nào, nhưng lại sợ bị gài bẫy nên lại thôi, cố chờ thêm một lát.

“Không sao rồi, người có thể đi ra.” Giọng nói kia bất ngờ vang lên, Hàn Doanh nghĩ một lúc mới hiểu là đang nói với nàng. Người này lúc này còn giúp nàng, cảm thấy hẳn ta sẽ không lừa nàng, liền lò dò đi ra.

“Cám ơn... ả, làm sao lại là người!” Hàn Doanh vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy gương mặt quen thuộc, giọng nói cũng theo đó nâng lên quăng tám, mười phần kinh ngạc.

Trương Diên Lạc hừ lạnh: “Một tháng không gặp, lá gan của người lớn hơn không ít.” Ánh mắt Trương Diên Lạc lia từ đầu đến chân nàng, nhìn nàng vận nam y, khuôn mặt thâm trầm, cuối cùng dừng lại ở bàn tay đang nắm tay nha hoàn kia, cười điều cốt: “Cũng biết cái gì gọi là ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bỏ Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Theo lời nói của Trương Diên Lạc, từng tế bào trên người Hàn Doanh đều rung lên.

Cảm nhận ánh mắt hân sắc bén giống như muốn cắt lìa tay ra, nàng liền buông tay. Há miệng định bụng nói vài câu nịnh nọt, nhưng lại nhớ ra bây giờ nàng cũng không còn là cung nữ của hắn nữa, lá gan lập tức to hơn mấy lần: “Ta làm gì liên quan gì đến huynh? Cũng không phải làm chuyện gì thương thiên hại lý!”

Trương Diên Lạc trừng mắt.

Hàn Doanh trừng lại.

Nàng bây giờ đường đường là quận chúa, tính ra cũng là biểu muội của hắn, thân phận chẳng kém hắn là bao, có gì phải sợ?

Tiểu cô nương không ngờ bởi vì cứu mình mà ân nhân lại bất hòa với bằng hữu, khó xử lên tiếng: “Điều tại tiểu nữ không tốt, hại ân nhân gặp nguy hiểm còn làm ân nhân bất hòa với bằng hữu.”

Hàn Doanh lập tức thu lại vẻ hung dữ, tươi cười nói: “Cô nương đừng nói thế, ta với hắn cũng không phải bằng hữu gì, phải rồi nên gọi cô nương như thế nào?”

“Tiểu nữ Mộc Khuê.” Mộc Khuê đỏ mặt trả lời, hơi khom người: “Dù sao cũng đa tạ công tử đã giúp đỡ tiểu nữ.”

Hàn Doanh vội đỡ Mộc Khuê: “Chớ khách khí, ta ghét nhất chính là hạng nam nhân không ra gì đó.”

Mộc Khuê nghe thế mặt đỏ như tôm luộc, cúi đầu ngượng ngùng.

Ai đó bị ngớ lơ vô cùng tức giận lên tiếng: “Người có thể nói xem đã có chuyện gì rồi chứ.”

Hàn Doanh gạt đầu: “Đúng rồi, đã có chuyện gì vậy?”

Mộc Khuê cũng không dấu diếm, kể rõ ngọn nguồn. Hóa ra nam nhân kia là Nhan Tử Du, cậu thế cha mình là tể tướng, ở trong kinh thành vô cùng phách lối, dăm ba hôm lại đến Hồng Diệp lâu một lần. Hắn ta đặc biệt yêu thích tiểu thư của Mộc Khuê là Hạ Tịch, tiếc là nàng bán nghệ không bán thân, nhiều lần từ chối Nhan Tử Du. Hắn là người bất chấp thủ đoạn, biết Hạ Tịch mỗi tối đều phải uống trà trước khi ngủ liền muốn hạ thuốc vào trà của nàng bị Mộc Khuê phát hiện, sau đó chính là một màn Hàn Doanh đã chứng kiến.

Hàn Doanh nhìn Mộc Khuê còn ôm bình trà như bảo bối, không tiếc lời khen ngợi: “Mộc Khuê cô nương một lòng vì tiểu thư, thật là hiếm có.”

“Công tử quá lời rồi.” Hiện giờ hình tượng của Hàn Doanh trong lòng Mộc Khuê chính là một vị công tử ôn nhu nho nhã nếu trên tay có thêm một cây quạt thì sẽ đẹp đến không vương bụi.

Cô nương gặp nạn, công tử thế gia hào hoa phong nhã cứu giúp, theo logic thông thường thì sẽ là cô nương động tâm nguyện lấy thân báo đáp, công tử nhất kiến chung tình, làm nên một câu chuyện vô cùng lãng mạn. Thế nhưng, Hàn Doanh vốn chẳng phải nam nhân chứ đừng nói dịu dàng ôn nhu gì đó.

Trương Diên Lạc tốt bụng nhắc nhở: “Hạ cô nương chắc đã chờ rất lâu rồi.”

Mộc Khuê cuống quýt tạm biệt: “Đã làm phiền các vị công tử rồi, tiểu nữ xin cáo từ.”

Một câu thành công đuổi đi một người.

Trương Diên Lạc lại quay sang nói với Nhiếp Kinh Thiên này giờ vẫn im lặng: “Mọi chuyện cứ tiến hành theo kế hoạch đi.”

Nhiếp Kinh Thiên nhìn Hàn Doanh với ánh mắt phức tạp, trong lòng có vô vàn câu hỏi nhưng cuối cùng vẫn chọn im lặng: “Cáo từ.” Dứt lời, người cũng biến mất khỏi tầm mắt Hàn Doanh.

Hàn Doanh nhìn từng người rời đi, trong căn phòng rộng lớn chỉ còn lại nàng cùng Trương Diên Lạc, bỗng chốc thấy khăn trương, chuông báo động trong đầu nàng reo âm ỉ.

“Nếu như đã không có việc gì, ta cũng trở về thôi.”

Trương Diên Lạc lạnh giọng: “Ta có nói nàng có thể đi sao?”

Hàn Doanh cứng đờ: “Không lẽ còn chuyện gì sao?”

Trương Diên Lạc chậm rãi nói: “Nàng nói xem, một nam một nữ ở trong phòng của thanh lâu còn có thể có chuyện gì?”

Lập tức trong đầu Hàn Doanh hiện lên những hình ảnh không dành cho trẻ em.

Nàng khóc không ra nước mắt, chẳng lẽ hắn ta thật sự là gấp đến mức phải đến thanh lâu giải quyết sao. Đây làm sao có thể!

Hàn Doanh lui lại từng bước, cố làm cho giọng nói bình tĩnh: “Điện hạ, ngài có gấp gấp đến mức cũng không thể làm bừa được, ta không phải kĩ nữ.”

“Ta biết.” Hàn Doanh lùi một bước Trương Diên Lạc liền tiến một bước, hai người khoảng cách chỉ có thu hẹp chứ không có giãn ra.

“Ta nghe nói Hạ Tịch cô nương vô cùng xinh đẹp, dù là khuôn mặt hay dáng người đều là mỹ cảnh, nếu muốn ta giúp điện hạ tìm nàng đến?” nam nhân đều là sinh vật háo sắc, Hàn Doanh cố gắng di chuyển sự chú ý của Trương Diên Lạc đến người khác hòng tìm cho mình một lối thoát.

Thế nhưng Hàn Doanh đã nhầm, Trương Diên Lạc không có hứng thú với hoa khôi gì gì đó, một hay mười người đều không có tác dụng.

Trương Diên Lạc cười: “Biết sợ rồi, không phải phần nam trang chạy lung tung khắp nơi sao, cũng không nhìn lại xem nơi này là đâu.”

Trương Diên Lạc nói xong cũng là lúc Hàn Doanh lưng chạm vào cửa. Nàng tính toán đẩy cửa chạy ra ngoài, chỉ là có người nhanh hơn nàng một bước, khóa cửa, đồng thời chống hai bên vai nàng, giam nàng ở giữa.

Mặt Hàn Doanh méo xẹo: “Điện hạ, tiểu nữ sai rồi, điện hạ đại nhân đại lượng tha cho tiểu nữ đi.”

Trương Diên Lạc phun ra hai chữ: “Không thể!” sau đó dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai cúi đầu hôn lên môi Hàn Doanh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bốn Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Hàn Doanh bị cảm giác mềm mại đánh úp đến người mềm nhũn, trừng mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước mắt.

Vừa hé miệng lại phát hiện một vật thể lạ ở trong miệng nàng ngang nhiên công thành phá đất. Nàng nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, có nên giống như đa số nữ nhân khi bị cưỡng hôn cho hấn một bạt tai hay không? Hấn bị nàng tát sẽ không thẹn quá hóa giận mà nuốt chửng luôn nàng đấy chứ?

Giữa lúc Hàn Doanh còn đang phân vân giữa tát và không tát, thì Trương Diên Lạc đã sớm rời khỏi, buồn bực nhìn nàng: “Người làm gì bày ra vẻ mặt chán ghét?”

Khoảnh khắc hấn chạm vào bờ môi căng mọng của nàng, hấn có thương thức cũng có hối hận. Hấn không hề muốn làm nàng chán ghét, tránh né hấn, thế nhưng nàng ở trước mặt hấn tươi cười với tiểu nha hoàn khiến hấn... hấn thế nhưng lại ghen tị với một nha hoàn. Ghen tị nàng chưa bao giờ tươi cười với hấn như thế, có chăng cũng chỉ là giờ vờ nịnh nọt.

Hàn Doanh vẫn chưa hoàn hồn: “Chán ghét gì cơ? Ta chỉ là đang nghĩ...”

“Nghĩ gì?” Trương Diên Lạc nghe vậy, buồn bực vừa rồi lập tức bay sạch.

Hàn Doanh thờ dài, bày ra giáng vẻ ‘ta hiểu mà’ nói: “Chuyện này cũng phải chạy tới nơi này giải quyết, xem ra người ở trong cung thật không dễ dàng gì.” Nói xong lại vỗ vai Trương Diên Lạc hai cái, cười tí mắt: “Người ở đây chờ một lát, ta đảm bảo đem cô nương đến cho người ha.”

Trương Diên Lạc đứng trước cửa dờ khóc dờ cười, cánh tay vừa vươn ra liền bắt được tay người nào đó đang có ý định chạy trốn.

“Nếu người đã có lòng tốt như vậy chỉ bằng tự mình hầu hạ đi, ta sẽ cố gắng tiếp nhận.” Trương Diên Lạc nói xong còn ý vị thâm trường nhìn nàng một lượt từ đầu đến chân, khiến nàng tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nếu người đã không thể tiếp nhận thì đừng có tiếp nhận!”

Trương Diên Lạc cười nhẹ: “Không sao, làm quen trước một chút cũng tốt, dù gì sau này cũng là phu thê.”

Hàn Doanh nghe lời này sắc mặt một hồi đỏ lại một hồi trắng, đôi màu còn nhanh hơn cả tắc kè hoa.

Hàn Doanh vô cùng buồn bực, Trương Diên Lạc không nói thì đúng là nàng đã quên mất. Lần trước Tiểu Hoa có nói, thời điểm tổ chức hôn lễ là ba tháng sau mà chỉ sợ đến bây giờ còn không đến hai tháng.

Cuối cùng lần đó hẳn cũng không có làm gì nàng. Thế nhưng lại khiến nàng nhớ rõ sắp tới sẽ một lần nữa tiến cung, trở lại cái lồng giam khổng lồ lại lắm quy củ đó.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng mấy chốc đã đến mùa xuân, Hàn Doanh nhìn những tia nắng hiếm hoi chiếu xuống mặt đất, quyết tâm đào hôn cũng càng chắc chắn.

Nàng nghĩ trước hết cần nơi nào đó trú tạm sau, không thể để quan binh dễ dàng tìm thấy, đợi sau khi mọi chuyện lắng xuống sẽ tìm thời cơ ra thành.

Thế là sau bao nhiêu ngày làm tổ trong nhà, Hàn Doanh quyết định ra ngoài đi một vòng tìm nơi ở thích hợp.

Nơi này vốn là kinh thành phồn hoa, muốn tìm một nơi hẻo lánh cũng không hẳn là khó, nhưng muốn tìm nơi vừa hẻo lánh, vừa ít có quan binh qua lại thì có chút khó khăn trừ phi là lên núi sống.

Nhà thì chưa tìm được, thế nhưng lại bất ngờ gặp được người quen.

Lúc Hàn Doanh vừa xem xong một ngôi nhà ở phía nam thành, cảm thấy cũng không tệ lắm, đang tính toán nên xem có nên đặt cọc trước hay đi nơi khác xem tiếp thì va phải một người.

Khó khăn giữ được thăng bằng, nàng vừa định nói xin lỗi nhưng vừa nhìn người nọ thì sững sốt: “Đại... ca!”

Cố Mặc Nhiên nhìn thấy nàng cũng bất ngờ không kém, rất nhanh lại tươi cười: “Muội muội, đã lâu không gặp, bây giờ đại ca cũng phải gọi một tiếng ‘quân chúa’ rồi!”

Hàn Doanh cũng cười: “Đại ca đừng chọc muội, muội có là cái gì thì huynh vẫn là đại ca của muội mà.”

Cố Mặc Nhiên bỗng nhiên im lặng, ánh mắt nhìn Hàn Doanh trở nên sâu thẳm, lộ ra chút bi thương cùng tiếc nuối, có điều muốn nói lại ngập ngừng không nói ra.

Hàn Doanh chịu đựng ánh mắt kì lạ của Cố Mặc Nhiên được một lát rồi cuộc cũng không chịu được cố tìm đề tài nói chuyện: “Huynh không phải là ngự y trong cung sao, sao lại ở đây?”

Cố Mặc Nhiên thu lại ánh mắt, cười nói: “Huynh cũng không phải người trong cung, điện hạ cũng đã có Tổng đại phu chăm lo rồi, huynh không cần phải túc trực trong cung nữa nên đi dạo một chút. Gần đây có một tửu lâu nổi tiếng, muội có muốn tới đó ăn chút gì đó hay không?”

Hàn Doanh nghĩ nghĩ một chút, thấy có chút đói bụng liền đồng ý.

Bên trong tửu lâu vô cùng náo nhiệt, mọi người đều sôi nổi bàn chuyện, từ chuyện đón năm mới thế nào, đến chuyện trong cung có phi tần nào được sủng ái, phi tần nào thất sủng.

Bỗng Hàn Doanh nghe có người nhắc tới tên mình, liền dỏng tai lên nghe, người khách Giáp nói: “Người có nghe tin Trần vương gia mới nhận một người nghĩa nữ chưa?”

Người khách Ất nghe thế, gật gật đầu: “Có, có, ta nghe nói người kia là cung nữ trong cung, bản thân nàng ta cũng không có gì nổi trội vậy mà không hiểu sao lại được Trần vương gia thu nhận.”

Người khách Giáp tiếp lời: “Đúng vậy, ta còn nghe nói...” nói đến đây, người đàn ông kia vội nhìn xung quanh một vòng, thấy không có ai để ý đến bọn họ mới ghé vào tai người kia nói nhỏ: “Ta nghe nói, nàng ta là nương tử chưa qua cửa của tứ hoàng tử đó.”

Người khách Ất ngạc nhiên, cũng hạ giọng đến mức tối đa: “Có chuyện đó sao, là vị hoàng tử vừa bị cầm vừa bị ngục đó đó hả? Tin này của người có tin được không?”

Người khách Giáp vội vàng chứng thực: “Đương nhiên là có thể tin được, ta có người nhà làm trong quan phủ, chuyện này vô cùng chính xác, hoàng thượng cũng đã cho người xây dựng phủ đệ ở phía đông thành rồi.”

Hai người Giáp, Ất nói rất nhỏ nhưng không hiểu sao toàn bộ lại chui lọt tai Hàn Doanh, không sót một từ. Hàn Doanh vốn đã không vui lại càng buồn bực, không ngờ nam nhân cũng có thể tám chuyện đến mức này, chỉ sợ một truyền mười, mười truyền một trăm, không đến một ngày, cả kinh thành đều biết chuyện nàng sắp trở thành thê tử của Trương Diên Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bốn Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Cố Mạc Nhiên đương nhiên cũng nghe thấy, lại nhìn Hàn Doanh không vui, làm như lơ đãng hỏi: “Muội không muốn lấy điện hạ sao?”

Hàn Doanh mặt mày bí xị: “Đương nhiên là không rồi.”

“Tại sao? Muội biết rõ hán không phải như bề ngoài mà.”

“Chính vì biết rõ mới không muốn a, muội thà lấy một tên ngốc cũng không muốn cưới một phu quân bụng dạ hẹp hòi, cả ngày chỉ biết bắt nạt muội.”

Cố Mạc Nhiên bị lời nói của nàng làm cho bật cười.

Hàn Doanh phụng phịu: “Huynh cười gì chứ!”

Cố Mạc Nhiên vẫn cười ha ha: “Muội thật thú vị.”

Hàn Doanh không khách khí, chân ở dưới bàn đá Cố Mạc Nhiên mấy cái, đe dọa: “Huynh còn cười nữa, muội sẽ không thèm coi huynh là đại ca nữa đâu nhé!”

Cố Mạc Nhiên đột nhiên dừng cười, hồi lâu sau mới nói: “Nếu huynh có thể gặp muội sớm hơn thì thật tốt.”

Hàn Doanh không hiểu tại sao Cố Mạc Nhiên lại nói như vậy, nàng có linh cảm, tầng ý nghĩa sâu xa kia sẽ làm nàng không mấy vui vẻ.

Mặc cho Hàn Doanh có không muốn đến mấy, ngày đại hôn vẫn cứ đến. Trời còn chưa sáng Hàn Doanh còn chưa tỉnh ngủ đã bị dựng dậy, kéo đến bàn trang điểm vầy vò suốt hai canh giờ.

Sau đó đội trên đầu mũ phượng nặng trĩu làm lễ hơn nửa ngày trời, đội đến mức đầu nàng cũng muốn gãy rồi cực kỳ bị người ta dắt đến một căn phòng nửa quen nửa lạ.

Quen vì đây chính là phòng của cái người nào đó hôm nay trở thành tân lang, lạ bởi vì giờ này khắp nơi đều là màu đỏ, đến thăm cũng đỏ nốt.

Một cung nữ trung tuổi trước khi rời đi còn dặn dò nàng phải ngoan ngoan đội khăn voan, ngồi im chờ ‘phu quân’ nàng trở lại, hai chữ ‘phu quân’ trong miệng bà ta muốn bao nhiêu kinh thường liền có bấy nhiêu chẳng buồn che dấu. Hàn Doanh ngoài mặt vâng vâng dạ dạ, trong lòng lại mong bà ta mau chóng biến mất.

Thấy Trương Diên Lạc bị người ta coi thường, nàng có chút hả dạ, thế nhưng nàng biết rõ, hán ta không phải.

Đây chính là vấn đề khiến nàng đau đầu, nếu như hán thật sự nổi thú tính thì nàng phải làm sao, không thể để cho hán tiện nghi được.

Người vừa đi, nàng liền quăng cái khăn sang một bên, muốn lấy mũ phượng xuống cho nhẹ đầu nhưng lại không cách nào lấy được, mũ phượng được mái tóc của nàng nửa giữ nửa đỡ, nàng lại không thể nhìn thấy đằng sau, gỡ một hồi cũng không biết thành cái dạng gì rồi.

“Cái mũ chết tiệt, có chịu xuống không hả, muốn ta đem người nung đến tan chảy hay không?” Hàn Doanh tức giận thở phì phì.

Kết quả là ngay cả khi Trương Diên Lạc tiến vào nàng cũng không phát hiện ra.

Vốn dĩ còn một màn uống rượu mừng, thế nhưng đối với một tân lang ngốc thì điều này cũng không cần thiết, có thể trực tiếp bỏ qua.

Trương Diên Lạc nhìn đáng vẻ chật vật, không khỏi buồn cười: “Có cần ta giúp không?”

Hàn Doanh vừa nghe liền biết người đến là ai, không khách khí gật đầu: “Có, có, đầu ta đau muốn chết rồi.”

Bởi vì Hàn Doanh quay lưng lại với hán nên không thể nhìn ra Trương Diên Lạc vô cùng tỉ mỉ gỡ từng lọn tóc, rất nhanh đã có thể lấy xuống mũ phượng.

Hàn Doanh cảm nhận sức nặng trên đầu mất đi, thờ phào một hơi, quay lại nói: “Cám ơn...” nhưng vừa nhìn thấy Trương Diên Lạc, Hàn Doanh bỗng

chốc ngẩn người.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, trên mặt còn mang một nụ cười nhẹ nhàng, trong đầu nàng lại hiện lên nụ hôn ở Hồng Diệp lâu. Khi đó cũng không cảm thấy có gì khác thường nhưng bây giờ, khi mà sự việc đã trôi qua được hơn một tháng, Hàn Doanh lại bất giác ngưng ngượng, cả khuôn mặt cũng đỏ lên.

Trương Diên Lạc thấy Hàn Doanh tự nhiên đỏ mặt, hỏi: “Làm sao thế?”

“À, không... không có gì.” Hàn Doanh úp úng, con ngươi hết đảo qua trái lại đảo qua phải, nhưng không hề dừng trên người Trương Diên Lạc chút nào, “Sao ngươi quay lại nhanh vậy, không phải nên... ở bên ngoài tiếp khách sao?”

Trương Diên Lạc ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa tay giúp nàng vuốt lại mái tóc rối: “Không cần thiết, ta muốn ở cùng nương tử của ta hơn.”

“Ài... ai là nương tử của ngươi chứ?”

“Ngươi coi, ta và ngươi đều đang mặc hỷ phục, mới vừa này chúng ta còn hành lễ bái thiên địa nữa đấy. Tiếp theo có phải nên uống rượu giao bôi hay không?” Trương Diên Lạc nhìn Hàn Doanh sắc đỏ đã lan đến cổ, vô cùng hài lòng.

“Giao bôi gì chứ, ta... ta muốn đi ngủ.”

“Đi ngủ? Ồ, hóa ra nàng nóng lòng muốn động phòng như vậy, nếu vậy, ta chỉ có thể hi sinh thân mình chiều nàng thôi.” Trương Diên Lạc nói xong còn làm bộ như muốn cúi đầu.

Hàn Doanh nhìn thấy hành động này, mặt đang đỏ lập tức tái mét, nhanh chóng lấy chăn quấn quanh người đến mấy vòng, chỉ để hở hai con mắt: “Ngươi đừng hòng, ta đây mới không cần.”

Gì chứ nàng tuy rằng đến từ thế kỉ hai mươi mốt nhưng vẫn là nữ nhi có được hay không!!!

Trương Diên Lạc cười ha ha, ôm cả người cả chần vào lòng: “Thật không cần sao? Nương tử, vì phu biết ngươi ngưng ngượng.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bốn Cô Nương Thích Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

“Nương nương, nương nương, không còn sớm nữa, nên dậy rồi.”

Hàn Doanh đang ngủ, bị tiếng gọi của bị tiếng gọi của Tiểu Hoa làm tỉnh, muốn kéo chăn qua đầu chặn lại tiếng ồn, nhưng vừa nhấc tay lại bị thứ gì đó giữ lại, thử lại lần vẫn không được.

Hàn Doanh đành hé mắt nhìn xuống thì thấy một cánh tay, nương theo cánh tay đó nhìn lên lập tức thấy được một khuôn mặt đang cười toe toét. Hàn Doanh lập tức tỉnh ngủ, kí ức của ngày hôm qua cũng tràn về.

Nàng thật muốn ngay lúc này có thể đập đầu vào đầu đó, tốt nhất là đập đến mất trí luôn đi.

Nhưng mà không thể, không phải vì nàng nhát gan mà bởi vì lúc này nàng còn đang nằm trong ngực cái người nào đó, tay chân hẳn chẳng khác nào gấu kaola, ôm chặt đến mức nàng không thể nhúc nhích.

“Nương nương, hôm nay ngươi còn phải vào cung, chậm trễ sẽ không tốt.” Tiểu Hoa ở bên ngoài lại cất tiếng.

Hàn Doanh đáp lại một tiếng, cố gắng thoát khỏi lòng Trương Diên Lạc: “Ngươi buông!”

Trương Diên Lạc cười nhún nhún: “Không!”

“Mau buông” Hàn Doanh tức đến thở phì phì, “Ngươi còn không buông, ta... ta...”

“Ngươi thế nào?”

“Ta sẽ cắn ngươi!” Hàn Doanh vừa nói vừa làm bộ như muốn cắn vào tay Trương Diên Lạc. Trương Diên Lạc luyện võ từ nhỏ, làm sao lại sợ một ngụm cắn này của nàng, thế nhưng lại vờ như sợ thật, cười hi hi buông nàng ra. Ừm, dù sao thì sau này cơ hội còn nhiều mà.

Sau khi dùng xong điểm tâm, nàng cùng Trương Diên Lạc ngồi xe ngựa vào cung.

Hàn Doanh ngồi kiệu nhàm chán, nghĩ nghĩ liền quay qua nói với Trương Diên Lạc bằng cái giọng nhão nhọt: “Phu quân, chàng có mệt không, thiếp nói

phu xe đi chậm một chút nhé!”

Bởi vì đang đi trên đường, phía ngoài còn có phu xe đang ngồi, chỉ cần nói một tiếng, phu xe liền nghe thấy. Trương Diên Lạc không thể nói, chỉ có thể trừng mắt nhìn nàng.

Hàn Doanh coi như không thấy, tiếp tục độc thoại: “Thật sự mệt sao?” sau đó hướng ra ngoài nói lớn: “Phu xe, đi chậm một chút.” Dừng một chút lại bổ sung: “Đi càng chậm càng tốt, phu quân ta sức khỏe không được tốt.”

Phu xe đáp một tiếng “Vâng, phu nhân!” lập tức giảm tốc độ, xe ngựa đi trên đường, so với người đi bộ còn muốn chậm hơn một nửa.

Hàn Doanh hài lòng, hướng Trương Diên Lạc cười tươi tắn, một nửa bởi vì trả được thù lúc sáng, một nửa bởi bộ dạng tức mà không nói nên lời của hắn rất rất thú vị a.

Ngồi hết hai canh giờ, hai người mới đến Nam Uyển Cung, đứng trước biển vàng đề ba chữ Nam Uyển Cung, Hàn Doanh không khỏi thở dài náo nề.

Vốn dĩ nàng đã định kế hoạch đào hôn vô cùng kỹ lưỡng, tính đi tính lại cũng không tính được Trương Diên Lạc sẽ cho người theo dõi nàng, ngày đó cách ngày đại hôn khoảng năm ngày, Trần vương phủ đã bắt đầu trang hoàng nhà cửa, khắp nơi đều là giấy hồng đỏ chói. Nàng nhân lúc nguyệt hắc phong cao ôm theo đồng chủ châu báu nàng tích gộp được từ lúc vào phủ bỏ trốn.

Cuộc đào hôn vô cùng thuận lợi, đến Tiểu Hoa cũng không phát hiện ra hành tung của nàng, chỉ là giữa đường lại gặp phải Trương Diên Lạc vốn nên ở trong hoàng cung giả ngây giả ngộ.

Kế hoạch đào hôn thất bại, nàng chỉ có thể ngoan ngoan bái đường thành thân, ngoan ngoan làm con dâu lão hoàng đế. Nàng thế nào cũng cảm thấy mình thiệt thòi thế nhỉ. Lần sau có lẽ nàng nên tạm biệt hoàng cung triệt để một chút chăng?!!

Nghĩ thì thế nhưng vừa quay lại, Hàn Doanh lập tức tươi cười ngọt ngào: “Phu quân, để thiếp đỡ chàng xuống, từ từ cẩn thận thôi.”

Trương Diên Lạc vô cùng quần bách, hắn thậm chí không thể trừng mắt với nàng mà còn phải trưng ra vẻ mặt ngô nghê. Trương Diên Lạc âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

Hàn Doanh đỡ Trương Diên Lạc đi vào, nhân lúc không ai để ý, nhẹ ghé vào tai Trương Diên Lạc nói nhỏ: “Phu quân không nên nghiêng răng a, nghiêng răng không tốt chút nào!” sau đó nở nụ cười thật tươi.

Bởi vì tốc độ đi đường rất chậm nên lúc Hàn Doanh và Trương Diên Lạc đến được Nam Uyển Cung thì đã qua giờ dùng ngọc thiện. Vừa tiến vào Hàn Doanh đã thấy Liễu Uyển Nghi mặt nặng mày nhẹ ngồi đó, nàng hành lễ cũng không cho nàng miễn. Hàn Doanh trong lòng thờ dài, nàng như thế nào quên mất chuyện này a.

Liễu Uyển Nghi lạnh giọng: “Ngươi có biết hiện tại đã là giờ nào rồi hay không?”

Hàn Doanh lập tức bày ra vẻ mặt đáng thương: “Hàn Doanh biết như thế là thất lễ, chỉ là Hàn Doanh sợ hoàng tử thân thể không tốt, không thể chịu được xe ngựa sóc nảy nên mới nói phu xe đi chậm một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bốn Cô Nương Thích Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Liễu Uyển Nghi lúc đầu chút không tin tưởng nhưng nhìn vẻ mặt của Trương Diên Lạc quả thật có hơi kém, quãng đường từ Lạc vương phủ tới hoàng cung cũng rất xa, liền không truy cứu nữa mà ân cần hỏi thăm: “Lạc Nhi như thế nào lại không khỏe, hôm qua không phải vẫn còn tốt sao?”

Hàn Doanh nghe thế thì mừng thầm trong lòng, ngoài mặt làm như suy nghĩ: “Tôi qua Hàn Doanh thấy ngài ấy hơi mệt, có lẽ là do làm nghi thức phức tạp.” Hàn Doanh cười nhẹ: “Nhưng sáng nay Hàn Doanh thấy ngài ấy đã đỡ nhiều rồi.”

“Như thế thì bốn cung yên tâm rồi.” Liễu Uyển Nghi lấy lại giọng điệu nghiêm nghị nói: “Ngươi nhớ chú ý chăm sóc Lạc Nhi cho tốt, nó có chuyện gì, bốn cung sẽ hỏi tội ngươi.”

“Vâng, Hàn Doanh hiểu a.”

Sự thật là sức khỏe Trương Diên Lạc rất tốt, nhìn qua có vẻ kém cũng bởi lo lắng nàng bị trách phạt, đầu gối nàng lại có thể dễ dàng đẩy lui nghi ngờ của mẫu hậu cơ chứ.

Thấy nàng đắc ý như vậy, hắn mong mẫu hậu có thể phạt nàng nặng một chút, biết đâu nàng sẽ ngoan ngoãn hơn một chút. Haizz, thật là sao cứ khiến hắn phải lo lắng thế nhỉ.

Hàn Doanh dâng trà rồi ngồi nghe Liễu Uyển Nghi dặn dò đủ thứ, từ việc ăn uống của Trương Diên Lạc đến việc ngủ nghỉ như thế nào đều đem ra nói hết một lượt. Nàng nghe mà suốt chút nữa thì ngủ gật, trong lòng trào lên cảm giác nuôi thú cưng mãnh liệt!!!

Lúc hai người trở lại Lạc vương phủ thì trời đã xẩm tối, Hàn Doanh vừa tắm tấp xong liền leo lên giường ngủ ngon lành.

Đang mơ màng thì bên ngoài truyền đến tiếng động ồn ào, Hàn Doanh khó chịu lật người kéo chăn che đi tạp âm, còn chưa kịp ngủ say lại bị Tiểu Hoa đánh thức: “Nương nương, có chuyện không hay rồi.”

Hàn Doanh lồm bồm: “Có chuyện gì, chó mèo chết hay là người chết.”

Tiểu Hoa lại vô cùng gấp gáp, động tay động chân kéo nàng dậy: “Nương nương, đúng là liên quan đến tính mạng, người mau dậy đi.”

Hàn Doanh tỉnh ngủ. Tiểu Hoa giúp nàng mặc thêm áo, vừa kể lại tình hình hiện tại.

Hóa ra là trong lúc nàng cùng Trương Diên Lạc vào cung, trưởng quân của phủ đã phát hiện bị mất một chiếc vòng cổ phi thủy, cũng đã cử người đi tìm khắp nơi, định khi tìm thấy sẽ báo cho nàng biết nhưng đã tìm cả ngày mà không thấy, đành phải ra hạ sách này.

Hàn Doanh nghe xong, tí nữa thì té xỉu: “Không phải chỉ là một cái vòng thôi sao, em có cần phải đánh thức ta không?”

Tiểu Hoa nhăn mặt, có phần bất lực: “Nương nương, đó không phải là vòng cổ bình thường, là vòng cổ hoàng thượng ban thưởng, chuyện này mà truyền đến tai hoàng thượng, e là người lành ít dữ nhiều.”

“Nghiêm trọng như vậy sao?”

Hàn Doanh nhanh chóng đi tới chính điện, tất cả hạ nhân đều có mặt ở đây, nhìn thấy nàng vào đều không khỏi căng thẳng.

Hàn Doanh ngồi ở ghế chủ, nhìn xung quanh một lượt, không thấy Trương Diên Lạc đâu mới quay sang hỏi Tiểu Hoa: “Điện hạ đâu?”

“Thưa nương nương, điện hạ đã đi nghỉ rồi ạ.”

Hàn Doanh ngăn người một lát mới hiểu ra, tất cả bọn họ đều cho rằng Trương Diên Lạc bị ngốc, có gọi dậy cũng không có tác dụng gì... cho nên tất cả những chuyện trong phủ đều do nàng quyết định, cũng tức là nàng chính là người lớn nhất ở đây?

Nghĩ vậy Hàn Doanh liền học theo dáng vẻ thâm trầm của Liễu Uyển Nghi, lạnh giọng hỏi: “Châu trưởng quân, ông nói ta nghe đã có chuyện gì?”

Châu Hòa nghe hỏi, chấp tay, hơi cúi người, cung kính trả lời: “Thưa nương nương, lúc giữa trưa Tiểu Hoa thông báo cho nô tài không thấy vòng cổ phi thủy hoàng thượng ban thưởng nhân ngày đại hôn của người đâu, nô tài lập tức cho người đi tìm khắp phủ nhưng mà không thấy, nô tài nghĩ muốn khi tìm thấy rồi sẽ tìm người chịu tội nhưng cho đến giờ vẫn không tìm được.” nói đến đây Châu Hòa liền quỳ xuống: “Là nô tài quản lý không tốt, xin nương nương thứ tội.”

“Được rồi, người đứng lên trước đi.” Tuy rằng vòng cổ mất là việc lớn nhưng cũng không thể giận cá chém thớt được.

Châu Hòa mừng rỡ: “Đa tạ nương nương.”

Hàn Doanh nghiêm mặt nhìn khắp chính điện một vòng: “Tất cả các người đều biết vòng cổ này quan trọng như thế nào, nó bị mất, không chỉ mạng của ta nguy hiểm mà tất cả các người cũng khó lòng thoát tội.” Dừng một chút Hàn Doanh lại nói: “Các người cần nói, nên nói thì đều nói, tự thú sẽ được khoan hồng, ta sẽ không truy cứu. Nếu cố tình giấu diếm thì...” Hàn Doanh chuyển mắt qua Châu Hòa, Châu Hòa tiếp lời: “Tội khó tha!”

Lập tức có một vài người thay đổi sắc mặt liên tục, Hàn Doanh tỉnh mắt nhìn thấy, lạnh lẽo đợi bọn họ chủ động lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bỏ Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Ba người đứng sát vào nhau thì thầm to nhỏ, sau đó thì đẩy qua đẩy lại, có vẻ như muốn nói gì đó, nhưng không ai chịu lên tiếng.

Hàn Doanh thấy thế liền thêm một chút tác động: “Đã không ai có gì muốn nói, vậy đành làm phiền Chu trưởng quân vất vả một chuyến vậy.”

Lập tức một trong ba hạ nhân kia tiến lên trước đáp ứng nói: “Nương nương, nô tỳ có điều muốn nói.”

“Ồ, người muốn nói gì?”

“Thực ra...” Nàng ta ấp úng: “Nô tỳ có thể nói chuyện riêng với nương nương được không ạ?”

Hàn Doanh im lặng một lát, sau đó mới gật nhẹ tỏ vẻ đồng ý. Tiểu Hoa liền hiểu ý cho tất cả những người khác lui ra ngoài, bản thân thì vẫn thủy chung đứng cạnh Hàn Doanh.

Cửa chính vừa khép lại, người kia lập tức quỳ xuống: “Vòng cổ đó là do nô tỳ lấy trộm, xin nương nương tha tội.”

“Các ngươi cũng biết tội rất lớn sao?” Hàn Doanh đứng dậy đi đến trước mặt nàng ta: “Bây giờ ngươi giao vòng cổ ra, ta sẽ không truy cứu.”

“Chuyện này...”

“Thế nào? Không muốn?”

Nàng ta vội vàng phủ nhận: “Nô tỳ tuyệt đối không có cái gan đó, lấy trộm vòng cổ của người cũng là do nô tỳ bị ép, nếu không người nhà chúng nô tỳ sẽ gặp nguy hiểm. Bây giờ nó đang ở trong tay người kia rồi. Nương nương, cầu xin người tha cho nô tỳ.”

Hàn Doanh ngăn ra: “Người kia là ai?”

“Thưa... nô tỳ không biết, người nọ không cho nô tỳ biết.”

Hàn Doanh vốn là người hiện đại, không quen với việc hở ra là giết người nên liền phẩy tay, ra hiệu cho nàng ta lui ra. Nàng cũng trở về phòng mình, định bụng tiếp tục giấc ngủ dở dang nhưng lại không thể nào ngủ được.

Hàn Doanh cảm thấy đau đầu không thôi, nàng nhớ rõ bản thân đâu có gây thù chuốc oán ới ai. Vậy mà lại có người muốn nhắm vào nàng thế này.

Sáng sớm, Hàn Doanh đem đôi mắt gấu trúc đi tìm Trương Diên Lạc, tí nữa thì dọa hấn hết hồn: “Ngươi mộng du à?” nói xong liền bị Hàn Doanh lườm một cái sắc lẹm.

“Ta có chuyện cần bàn với ngươi!”

Trương Diên Lạc thấy thái độ nàng nghiêm túc, cũng thu lại vẻ đùa cợt: “Có chuyện gì, ngươi nói đi.”

Hàn Doanh kể sơ lược chuyện đêm qua cùng người bí ẩn kia.

“Ngươi nói xem chuyện này nên giải quyết thế nào?”

Trương Diên Lạc trầm ngâm: “Chuyện này không chỉ đơn giản như ngươi nghĩ đâu. Về phần vòng cổ phi thủy kia e là không thể lập tức tìm thấy, trước mắt ngươi hãy hạ lệnh cho hạ nhân không được đề chuyện này truyền ra ngoài, chỉ cần không chuyện này không truyền đến tai phụ hoàng sẽ không có chuyện gì đâu.”

Hàn Doanh vừa nghe vừa gật gù: “Được.” Không hiểu sao lo lắng trong lòng cũng theo đó giảm đi rất nhiều.

Trương Diên Lạc đột nhiên nói: “Nương tử, nàng chuyển qua viện của ta đi.”

Hàn Doanh theo quán tính gật đầu, được một nửa thì khựng lại, mở to mắt nhìn Trương Diên Lạc: “Ngươi nói gì?”

Trương Diên Lạc nở nụ cười vô cùng quyến rũ: “Chúng ta là phu thê, chuyện này cũng là hợp tình hợp lý mà.”

“Không được.” Hàn Doanh ngay lập tức phản đối: “Cái gì gọi là hợp... hợp lý chứ.”

Trương Diên Lạc nhìn nàng lúng túng, bật cười: “Ai cũng biết ta thú ngươi về là để ngươi chăm sóc cho ta, nếu như ngươi cả ngày không thèm đếm xỉa gì đến ta không phải để cho người khác có cái nói ra nói vào hay sao?”

Hàn Doanh ngạc nhiên: “Hả...? Chỉ có vậy thôi sao?”

Trương Diên Lạc cười híp mắt, đưa mặt mình đến trước mặt nàng, đến khi mũi hần gần như chạm vào mũi nàng mới dừng lại: “Nếu không thì ngươi nghĩ cái gì?”

Hơi thở Trương Diên Lạc phả vào mặt nàng mang theo cảm giác nóng ấm, khiến Hàn Doanh có chút không tự nhiên, tim cũng đập nhanh hơn mấy nhịp, không tự giác ngửa về phía sau: “Ta... cái gì ta cũng không nghĩ...!”

“Choang...” Tiếng đồ vỡ chói tai lập tức thu hút sự chú ý của hai người trong phòng.

Hàn Doanh nhìn theo hướng tiếng động phát ra liền nhìn thấy Tiểu Hoa đang ngây ngốc đứng đó không khỏi giật mình, theo phản xạ quay phắt lại nhìn Trương Diên Lạc lúc này cũng đang nhíu mày thật sâu.

Trước đó nàng nói muốn ở riêng với Trương Diên Lạc nên đã cho toàn bộ hạ nhân lui ra nhưng không ngờ Tiểu Hoa sẽ... Nhìn nàng bất ngờ đến đánh vỡ

đồ thì biết nâng đã nghe được không ít.

Hàn Doanh hết nhìn Tiểu Hoa lại nhìn Trương Diên Lạc. Nàng thật sự không biết nên giải quyết chuyện này như thế nào.

Cuối cùng vẫn là Trương Diên Lạc lên tiếng: “Tiểu Hoa, ngươi qua đây.”

Tiểu Hoa đang lúng túng, không biết nên làm như thế nào cho phải, nghe vậy thì nhỏ giọng đáp một tiếng: “Vâng” rồi chậm rãi đi đến chỗ Hàn Doanh.

Tiểu Hoa cúi người hành lễ: “Điện hạ.”

Trương Diên Lạc cũng không gấp, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, chỉ vào ghế đối diện nói: “Ngươi ngồi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bốn Cô Nương Thích Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Tiểu Hoa lùi lại mấy bước: “Nô tỳ không giám.”

Trương Diên Lạc cũng không bắt buộc, vào thẳng vấn đề chính: “Ngươi nói xem ngươi đã biết được điều gì?”

Tiểu Hoa lập tức run rẩy, quỳ sụp xuống: “Nô tỳ, nô tỳ không cố ý, xin điện hạ tha mạng cho nô tỳ.” Đồng thời cũng hướng ánh mắt đáng thương đến Hàn Doanh, cầu xin nàng giúp đỡ.

Thời gian Tiểu Hoa theo nàng chưa thể gọi là lâu, thế nhưng nàng có thể cảm nhận được Tiểu Hoa trung thành với nàng là thật, quan tâm nàng là thật, nếu như Trương Diên Lạc muốn giết nàng diệt khẩu... Hàn Doanh thật không nỡ, dù sao thì Tiểu Hoa cũng là nha hoàn đầu tiên của nàng a. Thế nhưng chuyện Trương Diên Lạc giả ngốc bị lộ cũng không phải chuyện nhỏ.

Trong khi Hàn Doanh đứng ngồi không yên, Trương Diên Lạc lại vô cùng bình tĩnh: “Chỉ có người chết mới biết cách im lặng, ngươi nói xem, vì sao ta phải tha mạng cho ngươi?”

Tiểu Hoa vì câu nói này, thân hình run rẩy kịch liệt nhưng ánh mắt kiên định: “Nô tỳ thề vì người bảo vệ bí mật, bất luận xảy ra chuyện gì nô tỳ cũng không hé nửa lời.”

Hàn Doanh vội vàng phụ họa: “Tiểu Hoa cũng đã nói thế rồi ngươi đừng làm khó nàng nữa, dù gì nàng cũng là a nha hoàn của ta, coi như nể mặt ta, tha cho nàng một mạng đi.”

Trương Diên Lạc chuyển ánh mắt đến trên người nàng, Hàn Doanh lập tức thẳng lưng, bày ra dáng vẻ vô cùng nghiêm túc cùng trách nhiệm, Trương Diên Lạc không khỏi buồn cười: “Được rồi, ngươi nhớ quản người của mình cho kĩ.”

Cuối cùng Tiểu Hoa vẫn thoát một kiếp nhưng Hàn Doanh thì không, Trương Diên Lạc nói mặt mũi của nàng không nặng đến mức hấn phải nể, thế nên điều kiện là nàng phải ngoan ngoãn chuyên đến ở trong viện của hắn. Nàng nghĩ thế nào cũng cảm thấy nàng bị lừa!

Cả ngày hôm đó, Hàn Doanh mặt mày bí xị, vô cùng bất mãn lệnh cho hạ nhân chuyển toàn bộ đồ đạc của nàng qua viện của Trương Diên Lạc. Cũng theo lời hấn lệnh cho toàn bộ hạ nhân trong phủ không được nhắc đến chuyện vòng cổ phi thúy nửa lời, càng không được truyền ra ngoài. Đồng thời, nếu không có sự cho phép của nàng, ai cũng không được ra vào viện của Trương Diên Lạc nửa bước, chỉ chứa lại Tiểu Hoa ở bên cạnh hầu hạ.

Hàn Doanh vì lệnh thứ ba nàng ban ra cảm thấy lấy lại chút tinh thần, ít nhất không cần nơi nơi đều bị người khác dòm ngó, nàng vô cùng thoải mái.

Tinh thần tốt liền muốn đi dạo, Hàn Doanh liền nói Tiểu Hoa đưa nàng đi dạo Lạc vương phủ một chút, nàng đến đây đã được mấy ngày thế nhưng còn chưa đi được mấy chỗ đâu.

Không đi thì không biết, hóa ra lão hoàng đế lại ưu ái Trương Diên Lạc đến vậy, chỉ là một cái vương phủ lại xa hoa vô cùng, so với Nam Uyển Cung còn muốn lớn hơn mấy lần, chẳng khác một hoàng cung thu nhỏ. Ngay cả hoa viên cũng không thiếu một loại hoa.

Hàn Doanh không ngừng cảm thán, người có tiền thật biết hưởng thụ a!

Đi dạo cả một buổi sáng, chân đã mỏi nhừ mà Tiểu Hoa lại nói, nàng chỉ mới đi được một nửa vương phủ mà thôi, haizzz, nhà lớn chưa chắc đã vui đâu!

Trương Diên Lạc muốn đuổi hạ nhân ra khỏi nơi này không hẳn vì những điều hắn nói với Hàn Doanh, quan trọng hơn là hắn muốn có một không gian để có thể làm một vài việc quan trọng.

Thế nhưng có vẻ như hắn đã tính toán sai điều gì đó rồi, chẳng hạn như hiện tại mọi chuyện to nhỏ từ quét tước, dọn dẹp đến cơm nước đều do Tiểu

Hoa an bài, mà người lại bị nàng kéo đi, mặt trời đã muốn lên đỉnh mà vẫn chưa thấy trở về.

Trương Diên Lạc vừa ôm cái bụng đói vừa đọc sách, đợi được đến lúc Hàn Doanh về thì ngực cũng sắp dính vào lưng. Trương Diên Lạc từng mắt nhìn nàng, nói: “Ta đói rồi.”

Tiểu Hoa phản ứng nhanh nhạy lập tức đi chuẩn bị, còn Hàn Doanh không dung bị trùng chẳng hiểu gì, về mặt ngơ ngác ngồi xuống bên cạnh Trương Diên Lạc.

Lúc này hần mới thấy về mặt nàng hơi ửng hồng, mặt mũi, tức giận trong lòng lập tức bay mất một nửa, vô thức đưa tay vuốt lại mấy lọn tóc rơi trước trán nàng, hỏi: “Mặt sao? Đã đi được nhiều nơi chưa?”

Trương Diên Lạc động rất tự nhiên nhưng Hàn Doanh lại như phải bóng, khuôn mặt vốn đã hơi hồng vì vận động, phùng một cái liền đỏ như máu, phản xạ lùi lại sau: “Cũng... cũng không mệt lắm.”

Trương Diên Lạc nhận ra sự lúng túng của nàng, khoe môi hơi cong lên, nổi hứng muốn trêu chọc nàng.

Hần nở nụ cười mê hoặc, kéo nàng lại gần mình: “Thật không mệt sao, ta thấy trán ngươi cũng ướt mồ hôi rồi này.” Vừa nói hần vừa lấy ống tay áo giúp nàng lau đi mồ hôi trên trán.

Hàn Doanh bị hành động bất ngờ của hần làm cho hoảng sợ, dơ ra một lúc lâu mới phản ứng lại, vội vàng đẩy tay hần ra: “Ngươi hôm nay uống nhầm thuốc sao?” trông mặt nàng đảo lung tung nhưng không dám dừng trên người hần một giây nào, sợ sẽ bị nụ cười ‘chết người’ của hần thu hút.

Trương Diên Lạc thấp giọng cười: “Sao thế? Không giám nhìn ta à?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bỏ Cô Nương Thích Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Đúng lúc Tiểu Hoa đẩy cửa buồng đồ ăn vào, Hàn Doanh giống như được giải thoát, vội vàng đẩy Trương Diên Lạc ra rồi ra về bình tĩnh nói: “Mau ăn cơm thôi, ta đói rồi.”

Hàn Doanh vừa ăn vừa cố gắng trấn an trái tim đang nhảy nhót trong lồng ngực.

Có lẽ hôm nay đi bộ quá nhiều, quá mệt nên trái tim mới hoạt động ‘mạnh’ như vậy, không liên quan gì đến Trương Diên Lạc. Nghĩ vậy Hàn Doanh liền thấy thoải mái hơn nhiều, lại cười nhần nhở: “Ngươi tính cứ sống thế này mãi sao?”

Trương Diên Lạc thấy nàng lại ‘hồi phục’ lại dáng vẻ bình thường, không khỏi lắc đầu: “Thế này là thế nào?”

“Dù sao ngươi cũng là người bình thường, nếu cả đời cứ giả câm giả điếc như thế này không phải là rất khổ sở hay sao?”

Trương Diên Lạc chợt thu lại nụ cười trên môi, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng “Chuyện này không cần ngươi lo lắng.”

Hàn Doanh thấy thế cũng không giận, bĩu môi: “Ta chỉ nghĩ cho ngươi thôi.”

Đồng tử Trương Diên Lạc hết co lại giãn, hé môi muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Hàn Doanh sớm đem chuyện đánh mất vòng cổ hoàng thượng ban tặng ném lên chín tầng mây, ở Lạc vương phủ sống vô cùng tiêu điều tự tại, vô cùng có ‘quy luật’: thức dậy vào giờ ty, ăn trưa, đi dạo, ngủ trưa, thức dậy vào giờ mùi, ăn cơm tối, sau đó lại chuẩn bị đi ngủ... mà Trương Diên Lạc thời gian này có vẻ bận rộn, thường xuyên ở trong thư phòng làm cái gì đó. cũng có khi sẽ đột nhiên biến mất vài ngày chẳng thấy đâu. Lần đầu còn khiến Hàn Doanh sợ hãi một trận, lâu dần cũng thành quen, có thể thản nhiên tươi cười nói một câu: “Hello, see you again.”

Trời còn chưa sáng, Hàn Doanh vốn đang ngủ ngon giấc bỗng tỉnh lại, sau đó thì có đôi bao nhiêu tư thế cũng không thể ngủ tiếp được. Đúng lúc đó, Hàn Doanh lại nghe thấy tiếng ai đó đang tập võ.

Tò mò nổi lên, Hàn Doanh liền lết lết mở cửa, lén lút trốn sau cây cột to lớn, đủ để che hết thân hình mảnh khảnh của nàng.

Vừa liếc mắt, Hàn Doanh liền thấy Trương Diên Lạc mặc một bộ y phục rộng rãi, thoải mái, đứng giữa sân thực hiện những động tác võ thuật đẹp mắt.

Mặt trăng còn treo lơ lửng giữa bầu trời, nhân lúc mặt trời chưa mọc, chiếu xuống nhân gian những tia sáng nhu hòa. Một vài tia sáng rơi trên người, trên mặt Trương Diên Lạc, những giọt mồ hôi cũng lấp lánh như những hạt ngọc trai, khiến cho người vốn dĩ mang theo chất đẹp ‘như hoa’ của nữ nhi, nay lại thêm vài phần khí khái, mạnh mẽ của nam nhi.

Hàn Doanh vốn là người yêu thích võ thuật, nhìn thấy cảnh này không khỏi ngấm đến ngẩn ngơ. Trái tim không an phận lại bắt đầu nổi loạn.

Trương Diên Lạc may mắn không biết việc Hàn Doanh nhìn lên mình này giờ, vẫn tập trung luyện võ công. Ngày thường nhìn hấn gầy gò yếu ớt, nhưng động tác lại vô cùng mạnh mẽ, dứt khoát.

Lúc Trương Diên Lạc thực hiện xong động tác cuối cùng, cũng là lúc mặt trời ló rạng. Tập võ suốt 1 canh giờ liền, mồ hôi cũng đã thấm ướt áo. Hấn định quay về phòng tắm tấp thay y phục, không ngờ mới quay đầu đã thấy Hàn Doanh đứng đó từ bao giờ, nhìn chăm chăm hấn không chớp mắt.

Trương Diên Lạc tiến đến trước mặt nàng, làm vẻ mặt ngạc nhiên: “Hôm nay có chuyện gì, ngươi làm sao lại thức dậy sớm như vậy?”

“...” Không nhận được câu trả lời.

Trương Diên Lạc hươ hươ tay trước mặt nàng, lớn tiếng gọi: “Hàn Doanh!”

Hàn Doanh giật nảy mình: “Hà?” lúc này mới ý thức được Trương Diên Lạc đang say sưa tập võ không biết khi nào đã đứng trước mặt nàng, mặt hấn chỉ cách mặt nàng một gang tay.

Hàn Doanh bị dọa cho ngã ngửa ra đất!

Trương Diên Lạc bật cười, đưa tay đỡ nàng đứng dậy, không quên buông lời trêu chọc: “Bị sắc đẹp của ta dọa sợ rồi hả?”

Sau phút giây ngẩn ngơ, Hàn Doanh trề môi khinh thường: “Tự phụ!” nàng vừa phui bụi trên người vừa hỏi: “Ngươi biết võ công sao?”

“Ừ.”

“Ngươi sống trong cung, làm sao luyện võ?”

Trương Diên Lạc cười: “Đương nhiên là tập lên, sư phụ ta thì thoảng sẽ ghé qua chỉ dạy cho ta.” Trương Diên Lạc giống như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hỏi: “Ngươi cũng từng tập võ sao?”

Hàn Doanh thành thật gật đầu.

“Ồ, vậy sao, là loại võ công gì vậy?”

Hàn Doanh bật thốt: “Là karatedo.”

“Ka... ra... tê... đó?” Trương Diên Lạc ngờ vực nhắc lại: “Đó là loại võ công gì?”

Hàn Doanh gãi đầu, có chút không biết phải trả lời thế nào, bởi đó là võ nhưng chẳng phải công?

Hàn Doanh ầm ờ: “Là một môn võ gia truyền của nhà ta, ngươi không biết cũng không có gì lạ.”

Trương Diên Lạc liếc mắt liền biết nàng nói dối, nhưng cũng không vạch trần nàng: “Nếu vậy, đấu với ta một ván?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bỏ Cô Nương Thích Ngươi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Quãng thời gian này Hàn Doanh cùng Trương Diên Lạc chung sống vô cùng hòa thuận, buổi sáng, Trương Diên Lạc sẽ dạy nàng vài chiêu võ thuật, cũng hứa sẽ dạy nàng thứ khinh công gì gì đó, nói chung là giúp nàng có thể tự do ‘bay lượn’, sau đó ngẫu nhiên đi dạo một chút, cùng dùng cơm, trò chuyện,... nếu như không có những lúc Trương Diên Lạc đột nhiên trở nên thân mật hay nàng đỏ mặt bỏ chạy thì có thể nói là vô cùng hòa hợp.

Hàn Doanh chợt nghĩ, thật ra sống cùng hấn cũng không có gì là không tốt!

Hôm nay, Hàn Doanh theo thói quen, vừa thức dậy liền đi tìm Trương Diên Lạc luyện võ. Nhưng tìm vài nơi cũng không thấy người đâu, Tiểu Hoa cũng không biết, nàng liền nhớ đến đoạn thời gian trước Trương Diên Lạc cũng hay ‘mất tích’ như thế thì thôi không tìm nữa, kêu Tiểu Hoa kê cái ghế dài dưới gốc cây lớn, nằm phơi nắng.

Hiện tại trời cũng đã vào thu, thời tiết hơi hơi se lạnh, nhận ra bản thân đã kết hôn được nửa năm, không khỏi giật mình.

Cũng không biết nằm được bao lâu, đến tận khi Tiểu Hoa dục nàng dùng bữa, ngày trước một mình một mâm cũng cảm thấy không có vấn đề gì, vậy mà hôm nay lại không có cảm giác ngon miệng. Bữa tối cũng không khá hơn là mấy.

Tiểu Hoa lo lắng, hỏi: “Nương nương, người không khỏe sao?”

Hàn Doanh trả lời qua loa: “Không sao, tự nhiên không có khẩu vị.”

Tiểu Hoa chợt tỉnh ngộ: “Có phải là không có điện hạ, nên ăn không ngon hay không?”

Không biết Hàn Doanh là ‘bị nói trúng tim đen’ hay là ‘có tật giật mình’, nói chung là thẹn quá hóa giận, gở trách Tiểu Hoa không chút nương tay khiến Tiểu Hoa la oai oái: “Em thấy gần đây tình cảm của nương nương và điện hạ rất tốt mà, thiếu hơi người, ăn không ngon ầu cũng là chuyện đương nhiên, người có cần phải ra tay ác độc thế không? Á!”

“Này thì ‘thiếu hơi’ này, ác độc này!” Trán Tiểu Hoa tiếp tục mọc thêm mấy ‘ngọn đồi’ nho nhỏ, rất biết điều mà ngậm miệng.

Bề ngoài thì không thừa nhận, thực chất là Hàn Doanh có chút chột dạ. Lời nói của Tiểu Hoa không khỏi khiến nàng suy nghĩ.

Từ lúc nàng xuyên qua, rồi trở thành cung nữ hầu hạ Trương Diên Lạc, cho đến ‘kết tóc se duyên’ không thể phủ nhận, thái độ và suy nghĩ của nàng về Trương Diên Lạc đã thay đổi rất nhiều thậm chí còn có chút... tình thích?!

What? Thích... Trương Diên Lạc á?

Không thể nào, chỉ là... hơi nhớ một chút thôi mà...

Hàn Doanh bởi vì suy nghĩ này mà mất ngủ, đến tận nửa đêm, nàng vừa mới thiếp đi thì bên tai mơ hồ truyền đến âm thanh mở cửa, sau đó là một chuỗi tiếng bước chân tiến về phía giường của nàng. Hàn Doanh tỉnh ngủ, nhắm mắt lắng tai nghe.

Gần đây được Trương Diên Lạc đích thân huấn luyện nên thích giác tăng lên không ít, nàng vừa nghe liền biết có 4, 5 người tiến vào phòng nàng, bước chân nhẹ nhàng cẩn thận giống như là... trộm!

Nửa đêm canh ba, sẽ không phải tới tìm nàng trộm sắc ỉ? Nàng đột nhiên nghĩ, nếu Trương Diên Lạc biết trong lúc hẩn đi vắng, nàng bị người ta cướp sắc sẽ nghĩ thế nào nhỉ?

Nghĩ thì thế nhưng Hàn Doanh vẫn lặng lẽ cầm lấy con dao Trương Diên Lạc dặn nàng đặt dưới gối. Chỉ chờ một trong số những người kia đến gần sẽ ra tay trước, dí dao vào cổ đối phương, sau đó dùng ấn đe dọa những kẻ khác.

Nghĩ là vậy, nhưng hiện thực là nàng vẫn chậm hơn so với chúng một nhịp, dao vừa mới đưa ra đã bị điểm huyết, cả người cứng ngắc.

Người đứng đầu nói bằng giọng giễu cợt: “Không nghĩ đến tứ hoàng phi nương nương người còn có chút bản lĩnh. Có điều chút bản lĩnh này đối với chúng ta cũng chẳng có tác dụng gì.” Dừng một chút, hẩn nói: “Đem người đi!” lập tức có một kẻ tiến lên, không chút lưu tình vác nàng lên vai.

Hàn Doanh kiếp trước tuy không phải là hạng gặp người giết người, gặp phật giết phật nhưng cũng thuộc hàng cao thủ, không ngờ lần đầu tiên gặp phải trường hợp ‘cướp sắc’ lại gặp phải đối thủ đáng gờm, bị vác trên vai chỉ thấy hoa mắt chóng mặt, quên cả việc hô cứu mạng.

Đám người đi một lèo đến trước cổng lớn thì đột nhiên dừng lại.

“Các người mau thả nàng.” Giọng nói quen thuộc vang lên, không lớn nhưng lại khiến Hàn Doanh yên tâm lạ thường.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bỏ Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Trương Diên Lạc thỉnh linh xuất hiện cũng không làm đám hắc y nhân bất ngờ gì, dường như còn có chút đắc ý nói: “Người cũng chịu xuất hiện rồi?”

Trương Diên Lạc chỉ nhìn chằm chằm Hàn Doanh bị người ta vác trên vai, nét mặt càng âm trầm nhắc lại: “Ta nói các người thả nàng.”

“Chỉ e không được, hôm nay chúng ta cũng không muốn đánh nhau, xin điện hạ nhường đường, chúng ta mượn tạm nương tử của người vài hôm, khi khác sẽ trả lại sau.”

Hàn Doanh bất ngờ kinh hô nhưng lại không phát ra tiếng, hiển nhiên là cũng bị điểm cả huyết cam rồi.

Những người này biết thân phận của hẩn, như vậy là... bị lộ rồi?

Trong lòng Hàn Doanh không hiểu sao nổi lên một trận lo lắng.

Trương Diên Lạc không hề biết tâm tư của nàng, chỉ nghĩ không thể bọn họ đưa nàng đi, không nói hai lời liền rút thanh kiếm treo bên hông, động thủ.

Hàn Doanh chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, kẻ vác nàng đã nhanh lên một nóc nhà khá xa, ba người còn lại nhanh chóng tiến lên chặn Trương Diên Lạc.

Một chọi ba, không cần nói cũng biết nguy hiểm cỡ nào.

Hàn Doanh chỉ nghe thấy tiếng vũ khí chạm nhau keng keng liên tục, cố gắng dựa vào âm thanh để biết hắn có bị thương hay không, nếu như hắn bị thương, chỉ mong hắn không sao nếu không thì e là ngày mai nàng sẽ ‘không xong’ với ‘mẹ chồng’ rồi.

Đang nghĩ linh tinh, chợt nghe có tiếng như kiếm chém da thịt, sau đó keng keng hai tiếng lại có người bị thương, người đó còn ‘hự’ một tiếng đau đớn. Hàn Doanh không khỏi toát mồ hôi.

Tên vác Hàn Doanh trên vai này giờ vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng: “Tứ diện hạ, hôm nay ta còn có chút việc, đi trước, sau này sẽ gặp lại.” Nói rồi vận công bay theo hướng ngược lại, chớp mắt đã ra khỏi vương phủ.

Hắn đi rất nhanh, Hàn Doanh chỉ nhớ mưng mưng là hắn nhảy trên mấy nóc nhà, qua một con suối sau đó chạy vào rừng, chẳng quan tâm đến Hàn Doanh vị vác như bao gạo cả đoạn đường dài, sắc mặt đã trắng bệch.

Không biết qua bao lâu hắn đột nhiên đứng sững lại, đầy mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hàn Doanh nghe thấy người đó nói: “Muốn mang nàng đi, trước hãy bước qua xác ta.”

Hàn Doanh thần trí đã mơ hồ, chỉ cảm thấy có người nói gì đó, sau đó thì bị người ta đặt xuống, ngồi dựa vào một gốc cây, không lâu sau, hai người trước mặt lại xông vào đánh nhau, đao kiếm va chạm lóe lên những đốm sáng nhỏ.

Hàn Doanh nhìn đến thần thờ, hồi lâu sau mới nhận ra người mới đến không ai khác chính là Trương Diên Lạc.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền bị dọa đến điếng hồn, Trương Diên Lạc quần áo đã rách vài chỗ, máu từ những chỗ đó trào ra thấm ướt một mảng y phục của hắn, những chỗ khác cũng dính máu, ngay cả trên mặt cũng có. Nước da trắng trẻo, nay lại có chút tái nhợt càng làm nổi bật những giọt huyết sắc đỏ thẫm.

Trong lúc Hàn Doanh ngây người, hai người đánh nhau cũng rất căng thẳng, nhìn qua thì có vẻ như hắc y nhân chiếm thế thượng phong nhưng thực chất thì vác theo một người lại vận khinh công chạy cả đoạn đường dài đã thấm mệt, vừa mới sơ sẩy một chút đã trúng một kiếm xuyên ngực, máu nhuộm đỏ thanh kiếm.

Trương Diên Lạc mặt không đổi sắc thu kiếm, nhìn hắn ngã trên đất mới quay người đi tới bên cạnh Hàn Doanh, vẻ mặt lập tức hiện lên sự lo lắng.

Tay Trương Diên Lạc vừa động, Hàn Doanh liền cảm thấy thân thể mềm đi, biết mình đã có thể cử động, ngay lập tức ôm lấy eo hắn, nước mắt nước mũi dàn dụa, kêu gào thảm thiết: “Người đừng chết, người không được chết a, ta không muốn bị mẹ chồng chôn sống đâu, hu hu hu...”

Trương Diên Lạc bất đắc dĩ, vỗ lưng an ủi nàng: “Ta không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi.”

“Người nói láo, máu me đầy người thế kia mà bảo ngoài da à!”

Trương Diên Lạc đầy mặt ẩn hiện nét cười: “Không phải máu của ta.”

Hàn Doanh lập tức nín khóc, nghi ngờ hỏi: “Thật sao?”

“Ừ” Trương Diên Lạc dịu dàng vuốt lại mái tóc hỗn độn của nàng, “Nàng lo lắng cho vị phu sao?”

Hàn Doanh đột nhiên đứng bật dậy, cào loạn tóc: “May quá, tí nữa thì xong với bà mẹ chồng khó tính.”

Trương Diên Lạc: “...”

Trong lúc hai người không để ý, ngón tay của hắc y nhân giật giật, bất ngờ bật dậy, dùng sức đâm mạnh lưỡi kiếm về phía Trương Diên Lạc đang quay lưng lại với hắn.

Hàn Doanh đứng đối diện vừa hay nhìn thấy cảnh này, đầu óc trống rỗng một mảng, chỉ cảm thấy một trận đau nhói trước ngực, định thần lại thì nàng đã đứng chắn trước người Trương Diên Lạc từ bao giờ.

Một giây trước khi ý thức mất đi, Hàn Doanh chỉ nghe thấy Trương Diên Lạc gọi tên mình và suy nghĩ: may quá, hắn không sao!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thái Giám, Bỏ Cô Nương Thích Người* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

